

แนวคำวินิจฉัย

เกี่ยวกับ

การคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ

พ.ศ. 2540

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กรุงเทพฯ 10300

โทร. 0 2282 8559 0 2282 2283 โทรสาร 0 2282 8994
www.oic.go.th Email : infothai@oic.go.th

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ
สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

แนวคำวินิจฉัย
เกี่ยวกับ
การคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ
สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

หนังสือ : แนวคำวินิจฉัยเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

จัดทำโดย : สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ
สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300
โทรศัพท์ 0 2281 8559 0 2282 2283
โทรสาร 0 2281 8543
<http://www.oic.go.th>

พิมพ์เมื่อ : เดือนสิงหาคม 2556

จำนวนพิมพ์ : 450 เล่ม

บรรณาธิการ : นายเยี่ยมศักดิ์ คุ้มอินทร์

ฝ่ายวิชาการ : นายเยี่ยมศักดิ์ คุ้มอินทร์
ผู้อำนวยการส่วนงานวินิจฉัยอุทธรณ์

ฝ่ายจัดพิมพ์ : ส่วนส่งเสริมและเผยแพร่สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

พิมพ์ที่ : บริษัท สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด
โทรศัพท์ 0 2903 8257 – 9
โทรสาร 0 2921 4587

คำนำ

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ มีหน้าที่เกี่ยวกับงานวิชาการและธุรการให้แก่คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ และคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ ได้จัดทำหนังสือ แนวคำวินิจฉัยเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ขึ้น เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐได้นำไปเป็นแนวทางในการใช้ดุลยพินิจเพื่อให้การคุ้มครองสิทธิของประชาชนในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคล และการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการหวังว่า เนื้อหาสาระสำคัญต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลตามกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

1 สิงหาคม 2556

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	3
1. กฎหมายที่กำหนดสิทธิและให้การคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล	5
2. แนวคิดและหลักการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล	5
3. นิยามและความหมาย	7
4. เหตุผลความจำเป็นในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล	8
5. การบริหารจัดการเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามกฎหมาย	8
6. สิทธิอุทธรณ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล	11
7. บัญชีรายการคำวินิจฉัยที่เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล	12
(ระหว่าง พ.ศ. 2548 - 2555)	
ภาคผนวก	15

1. กฎหมายที่กำหนดสิทธิและให้การคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล

1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 35 บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง

การกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยังสาธารณชน อันเป็นการละเมิด หรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวจะกระทำได้ เว้นแต่ กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการแสวงประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

รัฐธรรมนูญได้รับรองหลักการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลไว้เป็นสำคัญ คือ “สิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว” (Right to Privacy) กล่าวได้ว่า เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลทุกสังคม ซึ่งทุกประเทศให้ความสำคัญอย่างมาก

1.2 พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ได้กำหนดหลักการและเหตุผล ไว้ชัดเจนว่า “... สมควรกำหนดให้ประชาชนมีสิทธิได้รู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ ทั้งนี้เพื่อปกป้องรักษา ประโยชน์ของตนประการหนึ่ง กับสมควรคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารของราชการ ไปพร้อมกัน ”

2. แนวคิดและหลักการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล

2.1 แนวคิดในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในความหมายอย่างกว้าง สามารถให้ความหมาย ครอบคลุมถึงสิทธิต่าง ๆ หลายประการ ประกอบด้วย

(1) การคุ้มครองความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสาร (Information Privacy) เป็นการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลโดยวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดเก็บรวบรวม ประมวลผล และบริหารจัดการเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

(2) การคุ้มครองความเป็นส่วนตัวในชีวิตและร่างกาย (Bodily Privacy) เป็นการให้การคุ้มครอง โดยวางหลักเกณฑ์เพื่อป้องกันหรือยับยั้งการกระทำใด ๆ อันเป็นการละเมิดความเป็นส่วนตัว เช่นการทดลองทางพันธุกรรม การทดลองยา เป็นต้น

(3) การคุ้มครองในการติดต่อสื่อสาร (Communication Privacy) ให้การคุ้มครองโดยวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการรักษาความลับ ความปลอดภัย และความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสารทางจดหมาย โทรศัพท์ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ผู้ใดจะก้าวล่วง หรือล่วงรู้มิได้

(4) การคุ้มครองความเป็นส่วนตัวในเคหสถาน (Territorial Privacy) เป็นการจำกัดขอบเขตการใช้สิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่นที่จะบุกรุกเข้าไปในสถานที่ส่วนตัวของบุคคลมิได้ ทั้งนี้รวมถึงการติดตั้งกล้องบันทึกภาพและเสียง การตรวจสอบรหัสประจำตัวของบุคคล (ID Check) ฯลฯ

ในการให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลที่ชัดเจนและสำคัญยิ่ง คือ “การคุ้มครองความเป็นส่วนตัวในข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล”

2.2 แนวคิดพื้นฐาน คือ บุคคลธรรมดาย่อมมีศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ มีสิทธิในการมีชีวิตส่วนตัว และเป็นสิทธิของบุคคลที่จะอยู่โดยลำพัง ได้รับการปลดปล่อยจากสังคม สามารถแยกตนเองออกจากสังคมได้ตามความต้องการของตน โดยสามารถปลีกตนเองให้ออกห่างจากการรับรู้ และการตรวจสอบของสังคมได้ เพื่อดำรงชีวิตในส่วนที่เกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวเฉพาะของตน

2.3 หลักความเป็นเจ้าของข้อมูล และสิทธิของเจ้าของข้อมูล กล่าวคือ ข้อมูลข่าวสารที่เป็นสิ่งเฉพาะตนของผู้ใด ถือว่าผู้นั้นเป็นเจ้าของข้อมูล เมื่อผู้นั้นขอก็ต้องได้สิทธิเข้าตรวจดู และเมื่อมีผู้อื่นมีสิทธิหรือได้รับอนุญาตให้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น จะต้องไม่หลักเกณฑ์ในการเข้าถึงหรือเข้าตรวจดู และต้องรับผิดชอบหากนำไปใช้หรือปล่อยให้มีการเปิดเผยต่อๆ ไปอันเป็นละเมิดสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร

ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเป็นผู้เยาว์ คนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเจ้าข้อมูลถึงแก่ความตาย ต้องยึดหลักของผู้มีอำนาจทำการแทน จึงต้องมีบทบัญญัติกำหนดสิทธิให้ผู้แทนโดยชอบธรรมใช้สิทธิแทนเจ้าของข้อมูลได้

2.4 หลักความยินยอม เป็นหลักการที่กำหนดให้ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลก่อน การเปิดเผยโดยปราศจากการยินยอมดังกล่าวถือเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

2.5 หลักความถูกต้องของข้อมูล ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลต้องยึดหลักของความถูกต้อง ครบถ้วน และผู้ครอบครอง ควบคุม หรือดูแลข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้นต้องปรับปรุงแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องและเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

2.6 หลักการแก้ไข เปลี่ยนแปลงข้อมูลส่วนบุคคลโดยเจ้าของข้อมูล ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลมีสิทธิขอให้มีการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หากเห็นว่าการจัดเก็บรวบรวมไว้ไม่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง หรือขอให้ลบทิ้งข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของตนได้ หากเห็นว่าหมดความจำเป็นที่ต้องจัดเก็บข้อมูลนั้นไว้

2.7 ผลกระทบในปัจจุบันเกี่ยวกับข่าวสารส่วนบุคคล

- (1) การพัฒนาล้ำยุคของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ส่งผลให้การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในระบบฐานข้อมูลส่วนบุคคลต่างๆ สามารถเคลื่อนย้ายและเชื่อมโยงได้โดยไม่จำกัดสถานที่และเวลาอีกต่อไป การเข้าถึงโดยบุคคลที่ไม่ใช่เจ้าของข้อมูล รวมถึงการจัดเก็บ ประมวลผล การส่งต่อข้อมูลส่วนบุคคลทำได้โดยง่าย สะดวก และรวดเร็ว
- (2) สิทธิในความเป็นส่วนตัวหรือสิทธิส่วนบุคคล ในปัจจุบันนับวันจะยิ่งถูกละเมิดมาก และรุนแรงยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นจากฝ่ายรัฐเองหรือเอกชนก็ตาม เนื่องจากการพัฒนาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ส่งผลให้มีการนำข้อมูลไปใช้โดยละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่นได้ง่ายมาก
- (3) การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล นอกจากมีผลกระทบต่อเกียรติยศ ชื่อเสียงของบุคคลแล้วยังมีผลกระทบต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลได้ เช่น ข้อมูลทางการเงิน เป็นต้น
- (4) ข้อมูลส่วนบุคคล ผู้อื่นสามารถนำไปใช้แสวงหาผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ได้
- (5) เจ้าหน้าที่ของรัฐต่างๆ สามารถใช้ข้อมูลส่วนบุคคลในการตรวจสอบอันเป็นผลร้ายกับเจ้าของข้อมูลอยู่เสมอ และประชาชนสามารถใช้เพื่อปกป้องประโยชน์ หรือเรียกร้องสิทธิของตนตามกฎหมายได้

2.8 บุคคลที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ต้องเป็นบุคคลธรรมดา โดยไม่รวมถึงนิติบุคคล และบุคคลดังกล่าวต้องมีสัญชาติไทย ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ “บุคคล หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทย และบุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทย แต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย”

3. นิยามและความหมาย

3.1 พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ให้คำนิยามของคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้นหรือมีเลขหมายรหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้เช่นลายพิมพ์นิ้วมือแผ่นบันทึกลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย ”

3.2 วิกีพีเดีย (Wikipedia) ให้ความหมายถึง “สิทธิในความเป็นส่วนตัว”ไว้ดังนี้

- (1) “ความเป็นส่วนตัว หรือ สิทธิส่วนบุคคล คือ การกระทำทั้งหลายที่เป็นการกระทำเฉพาะตัวเฉพาะบุคคล”

(2) ความหมาย “สิทธิในความเป็นส่วนตัวหรือ สิทธิส่วนบุคคล” หมายถึงสิทธิของบุคคลที่ประกอบไปด้วยสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว ในเรื่องดังกล่าว น่าจะจัดอยู่ในเรื่องของความเป็นอยู่ส่วนตัวซึ่งหมายความว่า สถานะที่บุคคลจะรอดพ้นจากการสังเกต การรู้เห็น การสืบความลับ การรบกวนต่างๆ และความมีสันโดษ ไม่ติดต่อสัมพันธ์กับสังคม โดยทั้งนี้ ขอบเขตที่บุคคลควรได้รับการคุ้มครองและการเคารพในสิทธิส่วนบุคคลก็คือการดำรงชีวิตอย่างเป็นอิสระ มีการพัฒนาบุคลิกลักษณะตามที่ต้องการ สิทธิที่จะแสวงหาความสุขในชีวิตตามวิถีทางที่อาจเป็นไปได้ และเป็นความพอใจทราบเท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและไม่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น ซึ่งสิทธิในความเป็นส่วนตัวหรือสิทธิส่วนบุคคลนี้เป็น สิทธิขั้นพื้นฐานโดยมีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35”

4. เหตุผลความจำเป็นในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล

- (1) เพื่อวางหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล
- (2) เพื่อสนับสนุนการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
- (3) เป็นผลพวงจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
- (4) เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานที่เหมาะสมในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย การจัดทำ การรวบรวม การจัดเก็บ การรักษาความปลอดภัยของข้อมูล และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

5. การบริหารจัดการเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามกฎหมาย

5.1 การจัดเก็บข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

มาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 บัญญัติว่า

“ หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลดังต่อไปนี้

- (1) ต้องจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงพอที่เกี่ยวข้องและจำเป็น เพื่อดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์เท่านั้นและยกเลิกการจัดให้มีระบบดังกล่าวเมื่อหมดความจำเป็น
- (2) พยายามเก็บข้อมูลข่าวสารโดยตรงจากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่จะกระทบถึงประโยชน์ได้เสียโดยตรงของบุคคลนั้น
- (3) จัดให้มีการพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาและตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องอยู่เสมอเกี่ยวกับสิ่งดังต่อไปนี้
 - ประเภทของบุคคลที่มีการเก็บข้อมูลไว้
 - ประเภทของระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล
 - ลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ
 - วิธีการขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารของเจ้าของข้อมูล

- วิธีการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูล

- แหล่งที่มาของข้อมูล

(4) ตรวจสอบแก้ไขข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในความรับผิดชอบให้ถูกต้องอยู่เสมอ

(5) จัดระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามความเหมาะสม เพื่อป้องกันมิให้มีการนำไปใช้โดยไม่เหมาะสมหรือเป็นผลร้ายต่อเจ้าของข้อมูล

ในกรณีที่เก็บข้อมูลข่าวสารโดยตรงจากเจ้าของข้อมูล หน่วยงานของรัฐต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบล่วงหน้าหรือพร้อมกับการขอข้อมูลถึงวัตถุประสงค์ที่จะนำข้อมูลมาใช้ลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ

5.2 หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

(1) ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ บุคคลย่อมมีสิทธิที่จะได้รู้ถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน และเมื่อบุคคลนั้นมีคำขอเป็นหนังสือ หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารนั้นจะต้องให้บุคคลนั้นหรือผู้กระทำการแทนบุคคลนั้นได้ตรวจดูหรือได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลนั้นและให้นำมาตรา ๙ วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม (มาตรา 25 วรรคหนึ่ง)

และการเปิดเผยรายงานการแพทย์ที่เกี่ยวกับบุคคลใด ถ้ากรณีมีเหตุอันควรเจ้าหน้าที่ของรัฐจะเปิดเผยต่อเฉพาะแพทย์ที่บุคคลนั้นมอบหมายก็ได้ (มาตรา 25 วรรคสอง)

(2) กรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐขอข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใด และเป็นกรณีที่ผู้นั้น(เจ้าของข้อมูล) อาจให้ข้อมูลได้ด้วยความสมัครใจหรือเป็นกรณีมีกฎหมายบังคับ หน่วยงานของรัฐต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบในกรณีมีการจัดส่งข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไปยังที่ใดซึ่งจะเป็นผลให้บุคคลทั่วไปทราบข้อมูลข่าวสารนั้นได้ เว้นแต่เป็นไปตามลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ (มาตรา 23 วรรคสอง)

(3) กรณีที่เจ้าของข้อมูลไม่ให้ความยินยอมหรือไม่อาจให้ความยินยอมได้ และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน (มาตรา 15 วรรคหนึ่ง)

(4) ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นว่าการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการใดอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของผู้ใด ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐแจ้งให้ผู้นั้นเสนอคำคัดค้านภายในเวลาที่กำหนด แต่ต้องให้เวลาอันสมควรที่ผู้นั้นอาจเสนอคำคัดค้านได้ ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง (มาตรา 17 วรรคหนึ่ง)

(5) ผู้ที่ทราบว่าการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการใดอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของตนมีสิทธิคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นได้โดยทำเป็นหนังสือถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบ (มาตรา 17 วรรคสอง)

(6) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีแสดงการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา 24 วรรคหนึ่ง (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) ให้มีการจัดทำบัญชีแสดงการเปิดเผยกำกับไว้กับข้อมูลข่าวสารนั้น ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(7) หลักเกณฑ์ที่คุ้มครองเจ้าหน้าที่ ในกรณีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลใดที่เข้าข่ายให้ต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 บัญญัติว่า

“การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารใดแม้จะเข้าข่ายต้องมีความรับผิดชอบตามกฎหมายใดให้ถือว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ต้องรับผิดชอบหากเป็นการกระทำโดยสุจริตในกรณีดังต่อไปนี้

(1) ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 15 ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ดำเนินการโดยถูกต้องตามระเบียบตามมาตรา ๑๖

(2) ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 15 ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับตามที่กำหนดในกฎกระทรวงมีคำสั่งให้เปิดเผยเป็นการทั่วไปหรือเฉพาะแก่บุคคลใดเพื่อประโยชน์อันสำคัญยิ่งกว่าที่เกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะหรือชีวิตร่างกาย สุขภาพ หรือประโยชน์อื่นของบุคคล และคำสั่งนั้นได้กระทำโดยสมควรแก่เหตุ ในการนี้จะมีการกำหนดข้อจำกัดหรือเงื่อนไขการใช้ข้อมูลข่าวสารนั้นตามความเหมาะสมก็ได้

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุให้หน่วยงานของรัฐพ้นจากความรับผิดชอบตามกฎหมายหากจะพึงมีในกรณีดังกล่าว”

5.3 ข้อยกเว้น กรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐอาจเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของข้อมูล มาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 บัญญัติว่า

“หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้ เว้นแต่เป็นการเปิดเผย ดังต่อไปนี้

(1) ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานของตนเพื่อการนำไปใช้ตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น

(2) เป็นการใช้อ้างอิงตามปกติภายในวัตถุประสงค์ของการจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น

(3) ต่อหน่วยงานของรัฐที่ทำงานด้านการวางแผนหรือการสถิติหรือสำมะโนต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องรักษาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไว้ไม่ให้เปิดเผยต่อไปยังผู้อื่น

(4) เป็นการให้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยโดยไม่ระบุชื่อหรือส่วนที่ทำให้รู้ว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับบุคคลใด

(5) ต่อหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร หรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามมาตรา 26 วรรคหนึ่งเพื่อการตรวจดูคุณค่าในการเก็บรักษา

- (6) ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อการป้องกันการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย การสืบสวน การสอบสวน หรือการฟ้องคดี ไม่ว่าเป็นคดีประเภทใดก็ตาม
- (7) เป็นการให้ซึ่งจำเป็นเพื่อการป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิตหรือสุขภาพของบุคคล
- (8) ต่อศาล และเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐหรือบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมาย ที่จะขอข้อเท็จจริงดังกล่าว
- (9) กรณีอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ”

6. สิทธิอุทธรณ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

6.1 กรณีที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลขอข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนเอง แล้วหน่วยงาน หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งมิให้เปิดเผย เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลต้องใช้สิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งบัญญัติว่า

“ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารใดตามมาตรา 14 หรือ มาตรา 15 หรือ มีคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านของผู้มีประโยชน์ได้เสียตามมาตรา 17 ผู้นั้นอาจอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัย การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนั้น โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ”

6.2 กรณีที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลขอแก้ไข ลบ เปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนเอง แล้วหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งมิให้แก้ไข เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลต้องใช้สิทธิอุทธรณ์ตาม มาตรา 25 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งบัญญัติว่า

“ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารให้ตรงตามที่มีคำขอ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในสามสิบวันนับแต่ วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งไม่ยินยอมแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสาร โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ และไม่ว่ากรณีใด ๆ ให้เจ้าของข้อมูลมีสิทธิร้องขอให้หน่วยงานของรัฐหมายเหตุคำขอของตนแนบไว้กับ ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องได้”

7. บัญชีรายการคำวินิจฉัยที่เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล (ระหว่าง พ.ศ. 2548 - 2555)

คำวินิจฉัยที่	มีมติวินิจฉัยให้	คำขอ และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ
สด 060/2548	ยกอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลทะเบียนราษฎรของบุคคล
สด 062/2548	เปิดเผยข้อมูลตามอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลในระบบประกันสังคม เช่น สถานที่ทำงาน ที่อยู่ และเบอร์โทรศัพท์ ค่าจ้างเงินสมทบ เป็นต้น
สด 082/2548	ยกอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย รายชื่อลูกหนี้ตามคำพิพากษา รวมถึงข้อมูล สถานที่ทำงาน และอัตราเงินเดือนของลูกหนี้
สด 086/2548	ยกอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลในระบบประกันสังคม ซึ่งเป็นลูกหนี้ ของผู้อุทธรณ์ตามคำพิพากษา
สด 095/2548	ยกอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลในระบบประกันสังคม ได้แก่ ประวัติ การประกันตนของบุคคล จำนวน ๑๓๒ ราย
สด 131/2548	เปิดเผยข้อมูลตามอุทธรณ์ ยกเว้นข้อมูลส่วนบุคคล	ขอให้เปิดเผย เกี่ยวกับการขอใบอนุญาตทำงานของบุคคล ต่างด้าว
สด 135/2548	เปิดเผยข้อมูลตามอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย สภาพการทางตำแหน่งของพนักงาน กสท จำนวน 59 คน
สด 011/2549	ยกอุทธรณ์	ขอแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติพนักงาน การไฟฟ้าภูมิภาคของผู้อุทธรณ์
สด 033/2549	ยกอุทธรณ์ แต่ให้เปิดเผย สถานที่ทำงานของบุคคล	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลของลูกจ้างในระบบฐานข้อมูลของ สำนักงานประกันสังคม
สด 072/2549	ยกอุทธรณ์	ขอลบทะเบียนประวัติอาชญากร
สด 071/2549	ให้แก้ไขตามคำขอ	ขอแก้ไข ปีเกิดในสมุดประวัติเพื่อให้ถูกต้องตรงกับ หลักฐานทะเบียนราษฎร
สด 101/2549	เปิดเผยสัญญาจ้าง ส่วนเอกสารประกอบมิให้เปิดเผย	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลของลูกจ้างเทศบาล ได้แก่ ใบสมัคร สัญญาจ้าง ผลคะแนนสอบสัมภาษณ์ ฯลฯ
สด 005/2550	เปิดเผย ข้อมูลตามคำขอ	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลสถานที่ทำงานของบุคคลต่างด้าว
สด 006/2550	ยกอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย ทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติในส่วนที่เกี่ยวกับประวัติของผู้อุทธรณ์
สด 028/2550	ยกอุทธรณ์	ขอแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติพนักงาน เทศบาลของตน
สด 068/2550	เปิดเผย ข้อมูลตามคำขอ	ขอให้เปิดเผย สถานที่ทำงาน และแหล่งรายได้

สด 095/2550	ยกอุทธรณ์ โดยให้บันทึก รายละเอียดพฤติการณ์แห่งคดี	ขอแก้ไข โดยลบประวัติของตนออกจากทะเบียนประวัติ อาชญากรรม
สด 118/2550	เปิดเผย ข้อมูลตามคำขอ	ขอให้เปิดเผย สถานที่ทำงานของผู้ประกันตน จำนวน 2 ราย ซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา
สด 126/2550	ยกอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย สถานที่ทำงาน การส่งเงินสมทบผู้ประกันตน ซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาจำนวน 3 ราย
สด 024/2551	ยกอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย การส่งเงินสมทบผู้ประกันตน ซึ่งเป็นลูกหนี้ ตามคำพิพากษาจำนวน 4 ราย
สด 025/2551	ยกอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย บัญชีเงินฝากของบุคคล 4 ราย
สด 065/2551	ให้แก้ไขตามคำขอ	ขอแก้ไข วัน เดือน ปี เกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ
สด 050/2552	ให้แก้ไขตามคำขอ	ขอแก้ไข วัน เดือน ปี เกิด ใน ในทะเบียนประวัติ ก.พ. 7
สด 076/2552	ไม่ต้องลบประวัติ แต่ให้เพิ่ม รายละเอียดเกี่ยวกับโทษ	ขอลบข้อมูลประวัติอาชญากรรมของตนเองในทะเบียนประวัติ อาชญากรรม
พส 002/2552	ยกอุทธรณ์	ขอแก้ไข ใบบันทึกการตรวจสอบผู้ป่วย ใบประวัติผู้ป่วย และเวชระเบียนคอมพิวเตอร์ของโรงพยาบาลสุวเวียง
สด 166/2552	ยกอุทธรณ์	เอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินของผู้ค้าประกันของลูกหนี้
สด 181/2552	เปิดเผยข้อมูลตามอุทธรณ์ เฉพาะลายมือชื่อ	ขอให้เปิดเผย ประวัติการทำงานของข้าราชการตำรวจ (ก.พ. 7)
สด 046/2553	เปิดเผย ข้อมูลตามคำขอ	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลรายชื่อผู้เสียภาษี และจำนวนเงิน ที่เสียภาษีต่างๆ ให้กับ อบต. ท่าตูม
สด 066/2554	ยกอุทธรณ์	ขอแก้ไข วันเดือน ปี เกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ และลูกจ้างประจำกรุงเทพมหานคร
สด 204/2554	ยกอุทธรณ์	ขอแก้ไข วัน เดือน ปี เกิด ในทะเบียนบ้าน
สด 006/2555	ยกอุทธรณ์	ขอแก้ไข วันเดือนปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. 7)
สด 009/2555	เปิดเผยข้อมูลตามอุทธรณ์	ขอให้เปิดเผย ข้อมูลเกี่ยวกับการพิจารณาการแก้ไข วันเดือนปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการของผู้อุทธรณ์

ภาคผนวก

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๖๐ /๒๕๕๘

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูลทะเบียนราษฎรของบุคคล

ผู้อุทธรณ์ : บริษัทไพรมัส ลิสมิ่ง จำกัด
โดยนายเพชรพงษ์ [REDACTED] ทนายความ
ผู้รับมอบอำนาจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานเขตสวนหลวง

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์โดยนายประสิทธิ์ [REDACTED] ตัวแทนช่วง ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ต่อนายทะเบียนเขตสวนหลวง ขอให้สำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง ตรวจสอบข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรจากฐานข้อมูลการทะเบียนของบุคคลรวม ๕ ราย เพื่อใช้ดำเนินการเกี่ยวกับการฟ้องคดี แต่หัวหน้าฝ่ายทะเบียน เขตสวนหลวง มีคำสั่งบันทึกในคำร้องแจ้งนายประสิทธิ์ สวมมา ทราบว่า “หลักฐานไม่ครบอย่างน้อยให้สอบ ป.ค.๑๔ ทนายแทน” ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งหัวหน้าฝ่ายทะเบียน เขตสวนหลวง ต่อผู้อำนวยการเขตสวนหลวง

ฝ่ายทะเบียน เขตสวนหลวง มีบันทึกที่ ทบ ๕๙/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ถึงผู้อำนวยการเขตสวนหลวง แจ้งว่า ตามที่ผู้อุทธรณ์ขอให้เปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎรของบุคคลจำนวน ๕ ราย นั้น เนื่องจากข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลส่วนบุคคลไม่อาจเปิดเผยได้ตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ ความเห็นให้สอบ ป.ค.๑๔ ทนายความผู้รับมอบอำนาจประกอบคำร้องถูกต้องแล้ว พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบผลการพิจารณาตามบันทึกข้างต้นทางโทรสารด้วย ซึ่งผู้อำนวยการเขตสวนหลวงได้รับทราบการดำเนินข้างต้นแล้ว

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๘ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานเขตสวนหลวงดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำขอข้อมูลข่าวสารของผู้อุทธรณ์ คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

ของสำนักงานเขตสวนหลวง คำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ หนังสือชี้แจงของสำนักงานเขตสวนหลวง ที่ กท ๗๗๐๒/๒๔๔ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๘ และที่ กท ๗๗๐๒/๓๓๗ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๘ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการให้เช่าซื้อรถยนต์มีความประสงค์ขอตรวจสอบข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรของลูกหนี้ผู้เช่าซื้อรถยนต์และผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์ รวม ๕ ราย เพื่อนำข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปใช้ยื่นประกอบคำฟ้องต่อศาล เนื่องจากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ค่าเช่าซื้อรถยนต์ตามกำหนด ผู้อุทธรณ์ได้มอบอำนาจให้นายณรงค์ [] เป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทน และนายณรงค์ [] ได้มอบอำนาจให้บริษัทกฎหมายรัชต์พงษ์ จำกัด โดยนายเพชรพงษ์ [] กรรมการ เพื่อดำเนินการติดตามทวงถามหนี้ค้างชำระ รวมถึงให้อำนาจตรวจสอบประวัติบุคคลของลูกหนี้จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นายเพชรพงษ์ [] จึงมอบอำนาจช่วงให้ภยประสิทธิ์ [] ซึ่งเป็นพนักงานรับ-ส่งเอกสารของบริษัทกฎหมายรัชต์พงษ์ จำกัด ไปดำเนินการขอคัดถ่ายสำเนาทะเบียนราษฎร (ทร.๑๔) ของลูกหนี้ผู้อุทธรณ์ทั้ง ๕ ราย จากสำนักงานทะเบียนกลาง โดยยื่นคำร้องลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ยื่นต่อสำนักงานเขตสวนหลวง แต่สำนักงานเขตสวนหลวงปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอโดยให้เหตุผลว่า หลักฐานไม่ครบอย่างน้อยให้สอบ ป.ค.๑๔ (บันทึกปากคำ) ทนายความแทน ผู้อุทธรณ์มิได้ให้ทนายความไปให้ปากคำต่อสำนักงานเขตสวนหลวง แต่มีหนังสือลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งต่อสำนักงานเขตสวนหลวง สำนักงานเขตสวนหลวงจึงแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเป็นข้อมูลส่วนบุคคลไม่อาจเปิดเผยได้ตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่บัญญัติว่า “ข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรต้องถือเป็นความลับและให้นายทะเบียนเป็นผู้เก็บรักษาและใช้เพื่อการปฏิบัติตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น ห้ามมิให้ผู้ใดเปิดเผยข้อความหรือตัวเลขนั้นแก่บุคคลใดๆ ซึ่งไม่มีหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้หรือแก่สาธารณชนเว้นแต่ผู้มีส่วนได้เสียขอทราบเกี่ยวกับสถานภาพทางครอบครัวของผู้ที่ตนจะมีนิติสัมพันธ์ด้วย หรือเมื่อมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การสถิติ หรือเพื่อประโยชน์แก่การรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือการดำเนินคดีและการพิจารณาคดี หรือการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย และไม่ว่าในกรณีใดจะนำข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรไปใช้เป็นหลักฐานที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลมิได้”

ผู้อุทธรณ์ชี้แจงต่อคณะกรรมการว่า ผู้อุทธรณ์มีข้อมูลสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของบุคคล ๕ ราย ดังกล่าวแล้ว ฉะนั้น การขอคัดถ่ายสำเนาทะเบียนราษฎรแม้จะเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลแต่ผู้อุทธรณ์ ได้ทราบอยู่แล้ว และนายประสิทธิ์ [] ผู้ยื่นคำขอข้อมูลข่าวสารได้รับมอบอำนาจจากผู้อุทธรณ์ จึงเสมือนดำเนินการแทนทนายความผู้รับมอบอำนาจจากผู้อุทธรณ์ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียในฐานะเจ้าหน้าที่จะติดตามทวงถามให้ลูกหนี้ทั้ง ๕ ราย ชำระหนี้ และมี ความจำเป็นต้องทราบที่อยู่ปัจจุบันของบุคคล ๕ ราย เพื่อส่งสำเนาคำฟ้อง ซึ่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน

เขตสวนหลวงได้ใช้ดุลพินิจในการอนุญาตหรือไม่อนุญาตที่แตกต่างกันโดยไม่มีมาตรฐานที่แน่นอน เมื่อนายประสิทธิ์ [] ได้รับการปฏิเสธการคัดถ่ายสำเนาทะเบียนราษฎรจากสำนักงานเขตสวนหลวง ในวันเดียวกันนั้น (วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘) นายประสิทธิ์ [] ได้นำหลักฐานชุดเดียวกันไปขอคัดถ่ายสำเนาทะเบียนราษฎรของบุคคลทั้ง ๕ ราย จากสำนักงานเขตสะพานสูง ซึ่งก็ได้รับสำเนาทะเบียนราษฎรของบุคคลตามที่ร้องขอครบถ้วนแล้ว แต่ผู้อุทธรณ์ต้องการอุทธรณ์คำสั่งของสำนักงานเขตสวนหลวงเพียงเพื่อให้วินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานให้หน่วยราชการยึดถือปฏิบัติต่อไปเท่านั้น ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์เป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยได้เพราะผู้อุทธรณ์มีสิทธิตรวจสอบข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

สำนักงานเขตสวนหลวง ซึ่งแจ้งเพิ่มเติม ตามหนังสือ ที่ กท ๗๗๐๒/๓๓๗ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ ว่า การขอคัดทะเบียนบ้านในกรณีของผู้อุทธรณ์ เนื่องจากกฎหมายกำหนดเป็นข้อมูลลับ การปฏิบัติงานต้องใช้รหัสลับส่วนตัวของเจ้าหน้าที่ ดังนั้น หัวหน้าฝ่ายทะเบียนไม่อาจสั่งการให้ผู้หนึ่งผู้ใดใช้รหัสลับส่วนตัวเข้าไปดำเนินการโดยชั้นระเบียบและหนังสือสั่งการ ทั้งนี้ นายทะเบียนไม่ได้ปฏิเสธการดำเนินการในกรณีดังกล่าวแต่ให้สอบปากคำนายความ (สอบ ป.ค.๑๔ ตามแบบที่สำนักทะเบียนกลางกำหนด) ไว้เป็นหลักฐานเพิ่มเติมตามหนังสือสั่งการของสำนักทะเบียนกลาง

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่การดำเนินการเกี่ยวกับการทะเบียนราษฎรของสำนักงานเขตต่าง ๆ เป็นการดำเนินการในฐานะนายทะเบียนตามที่อยู่อาศัยการทะเบียนกลางกำหนด ตามนัยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษาและควบคุมการทะเบียนราษฎร การตรวจสอบพิสูจน์ตัวบุคคลและประมวลผลข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร ให้สำนักทะเบียนกลางดำเนินการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรตามที่อยู่อาศัยการทะเบียนกลางกำหนด และปรับปรุงข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรให้ตรงต่อความเป็นจริงอยู่เสมอ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง” ดังนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้อุทธรณ์ได้รับข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอจากสำนักงานเขตสะพานสูงไปเรียบร้อยแล้ว จึงไม่มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเปิดเผยได้หรือไม่อีกต่อไป อย่างไรก็ตาม หากผู้อุทธรณ์เห็นว่าสำนักงานเขตสวนหลวงปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายประการใดก็อาจใช้สิทธิร้องเรียนต่อหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายต่อไปได้ ซึ่งหากเป็นกรณีที่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก็มีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการได้

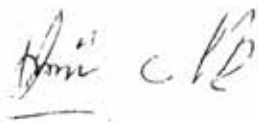

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

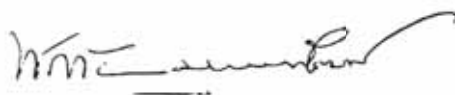
หัวหน้าคณะที่ ๑

(ศาสตราจารย์วิเชียร วัฒนคุณ)

กรรมการ

(นางเน่งน้อย วิศวโยธิน)

กรรมการ

(นายชัชฎาภ บุษปพัฒน์)

กรรมการ

(นายสมชาย หอมลออ)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

(นายมงคล ณ สงขลา)

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๖๒ /๒๕๕๘
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูลผู้ประกันตน

ผู้อุทธรณ์ : นายพงศกร [REDACTED]
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรี

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ถึงประกันสังคมจังหวัดจันทบุรี ขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับจำเลย จำนวน ๑ ราย ซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาของโจทก์(ผู้อุทธรณ์) ในคดีของศาลจังหวัดนครนายก คดีหมายเลขแดง ที่ ๗๗๙/๒๕๕๖ เพื่อดำเนินการบังคับคดี ดังนี้

๑. ชื่อสถานประกอบการที่จำเลยทำงานอยู่ในปัจจุบัน
๒. ที่อยู่สถานประกอบการและหมายเลขโทรศัพท์สถานประกอบการ
๓. อัตราค่าจ้างที่ได้รับและจำนวนเงินสมทบที่นำส่ง

โดยปัจจุบันจำเลยได้ย้ายไปทำงานอยู่ในต่างจังหวัดและมีฐานะเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓

สำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรีมีหนังสือที่ จบ ๐๐๒๕/๒๕๑๑ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ถึงผู้อุทธรณ์แจ้งว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอสำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรีไม่สามารถเปิดเผยให้แก่บุคคลภายนอกได้เพราะเป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องห้ามเปิดเผยโดยปราศจากความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล และเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร ตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรีดังกล่าวโดยผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่า ศาลพิพากษาให้ผู้อุทธรณ์ชนะคดีซึ่งจำนวนเงินที่จำเลยต้องชำระเพียง

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

Q. N. M.

๒๒,๐๐๐ บาท หากผู้ขอ
วิธีขอข้อมูลจากหน่วยงาน

ในการบังคับคดี จึงเลือก
 ระบุลัทธิส่วนบุคคลโดย

ไม่สมควรเพราะผู้ถูกระบุชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของหน่วยงานราชการของศาลไม่ได้ขอโดยไม่มีเหตุอันสมควร ส่วนที่ว่าข้อมูลข่าวสารที่ผู้ถูกระบุชื่อร้องขอเป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องห้ามเปิดเผยโดยปราศจากคำยินยอมของเจ้าของข้อมูลนั้น ในกรณีข้อเท็จจริงของผู้ถูกระบุชื่อ ข้ออ้างนี้ไม่น่าจะเป็นเหตุผลในการปฏิเสธการให้ข้อมูล

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์และผู้แทนสำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรี และหนังสือชี้แจงเพิ่มเติมของผู้แทนสำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรี ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๔ แล้วได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เคยทำงานที่เดียวกับจำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้ ตามคำพิพากษาของผู้อุทธรณ์ที่ศูนย์วิทย์พัฒนา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จังหวัดนครนายก โดยผู้อุทธรณ์เป็นผู้บังคับบัญชาของจำเลยซึ่งเป็นลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ผู้อุทธรณ์ได้ให้จำเลยกู้ยืม เงินรวม ๓ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ จำนวน ๗,๐๐๐ บาท ครั้งที่สองเมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๕,๐๐๐ บาท และครั้งที่สามเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ผู้อุทธรณ์ชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ ว่า การกู้ยืมครั้งแรกเดิมมิได้ทำสัญญากู้ และมีได้คิดดอกเบี้ยแต่เมื่อจำเลยมาขออยู่ในครั้งที่สอง และครั้งที่สามจึงได้ทำสัญญากู้ยืมทั้งสามครั้ง โดยคิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ผู้อุทธรณ์ให้จำเลยกู้ยืมเงินเนื่องจากเห็นว่าจำเลยเป็นผู้ได้ บังคับบัญชาและมีหนี้สินมากจึงสงสาร ทั้งในการให้กู้ยืมครั้งที่สามก็เพื่อให้จำเลยนำไปรักษาตาที่ได้ รับอุบัติเหตุจากการทำงานแต่ไม่ได้รับเงินช่วยเหลือจากสำนักงานประกันสังคมเพราะขณะเกิดเหตุ เป็นเวลาเลิกงานแล้ว ต่อมาจำเลยได้ลาออกจากการงานและย้ายไปอาศัยที่จังหวัดชลบุรีโดยไม่ชำระหนี้ ให้ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงยื่นฟ้องต่อศาลจังหวัดนครนายกให้จำเลยชำระหนี้แก่ผู้อุทธรณ์ ต่อมาศาล จังหวัดนครนายกได้มีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดง ที่ ๗๗๙/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๖ ให้จำเลยชำระเงินจำนวน ๒๒,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ให้แก่ผู้ อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์สืบทราบว่าจำเลยใช้สิทธิประกันสังคมที่โรงพยาบาลเปาโลเมมโมเรียล จังหวัด ชลบุรี และเนื่องจากผู้อุทธรณ์ได้ย้ายไปทำงานที่มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตสารสนเทศจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี จึงขอให้สำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรีเปิดเผยสถานที่ทำงาน ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ ที่ทำงาน ค่าจ้างและจำนวนเงินสมทบของจำเลย เพื่อทำการสืบทรัพย์ชำระหนี้ต่อไป ทั้งนี้ผู้อุทธรณ์ ได้สืบหาทรัพย์สินของจำเลยจากสำนักงานขนส่งจังหวัดจันทบุรีและสำนักงานที่ดินจังหวัดจันทบุรี แต่ ยังไม่ได้รับคำตอบจากสำนักงานขนส่งจังหวัด ส่วนสำนักงานที่ดินจังหวัดปฏิเสธโดยอ้างว่าเป็นข้อมูล

ส่วนบุคคล ผู้แทนสำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรีชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ ว่า สำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรีปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเนื่องจากเป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องห้ามเปิดเผยโดยปราศจากความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล และเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ สำนักงานประกันสังคมมิใช่สถานที่สืบทรัพย์ การเปิดเผยมิได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณะและจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ เนื่องจากเป็นเรื่องนี้ระหว่างเอกชน เป็นการปล่อยเงินกู้ส่วนตัว ซึ่งผู้ปล่อยกู้ประสงค์ต่อดอกผลโดยไม่ระมัดระวังเพราะให้จำเลยกู้ยืมถึง ๓ ครั้ง ผู้อุทธรณ์น่าจะมึลูกหนี้หลายราย ถ้าผู้อุทธรณ์ต้องการช่วยเหลือจำเลยก็สามารถแถลงต่อศาลได้ว่าไม่ประสงค์ดอกเบี้ย แต่ผู้อุทธรณ์มิได้กล่าวถึง ส่วนที่ผู้อุทธรณ์แจ้งว่าให้จำเลยยืมครั้งที่ ๓ จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางการแพทย์เนื่องจากเห็นว่าจำเลยประสบอุบัติเหตุนั้นก็ไม่มีน้ำหนักเนื่องจากสำนักงานประกันสังคมจะให้การดูแลอยู่แล้วโดยจ่ายค่ารักษาเบื้องต้น จำนวน ๓๕,๐๐๐ บาท และจ่ายเงินทดแทนการขาดรายได้กรณีต้องหยุดงาน ๖๐ เปอร์เซ็นต์ของเงินเดือนที่ผู้ประกันตนได้รับ และผู้แทนสำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรีมีหนังสือลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๘ แจ้งต่อคณะกรรมการฯ ว่าสำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรีได้สอบถามข้อเท็จจริงจากจำเลยแล้วแจ้งว่า จำเลยไม่ได้กู้เงินผู้ใดและไม่เคยได้รับบาดเจ็บใดๆ ทั้งสิ้น จะมีก็แต่ภรรยาซึ่งมิได้จดทะเบียนสมรสและปัจจุบันหย่าร้างกันแล้วเป็นผู้ไปกู้ ส่วนข้อมูลเกี่ยวกับผู้อุทธรณ์ที่คณะกรรมการฯ ขอให้ตรวจสอบว่าผู้อุทธรณ์เป็นนายทุนเงินกู้หรือไม่ สำนักงานประกันสังคมจังหวัดจันทบุรียังมิได้มีการสอบข้อเท็จจริงไว้

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงเรื่องนี้รับฟังเป็นที่ยุติตามที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลจังหวัดนครนายกว่า จำเลยได้ทำสัญญากู้ยืมเงินผู้อุทธรณ์ จำนวน ๓ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๒๒,๐๐๐ บาท มิใช่ภรรยาที่มิได้จดทะเบียนสมรสของจำเลยเป็นผู้กู้ยืมตามที่จำเลยกล่าวอ้าง และกรณีนำเชื่อตามที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า ผู้อุทธรณ์ได้ให้จำเลยกู้ยืมเงินเนื่องจากจำเลยเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์เห็นว่าจำเลยได้รับความเดือดร้อนเพราะมีปัญหาหนี้สินและประสบอุบัติเหตุจึงเกิดความสงสาร ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์ให้กู้ยืมเงินแก่จำเลยจึงเป็นการที่ผู้อุทธรณ์ให้ความช่วยเหลือสงเคราะห์จำเลยด้วยความเอื้ออาทรระหว่างผู้ร่วมงานและในฐานะผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชาโดยมิได้ประสงค์ประโยชน์ทางธุรกิจมาแต่แรก การขอข้อมูลดังกล่าวจึงมีเหตุผลอันสมควรตามความจำเป็นของผู้อุทธรณ์และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในกรณีนี้ไม่ก่อให้เกิดภาระแก่เจ้าหน้าที่จนกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของสำนักงานประกันสังคมแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณา

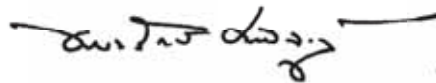
ถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ได้เสียของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว จึงเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้สำนักงานประกันสังคมเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ พร้อมทั้งสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องให้แก่ผู้อุทธรณ์

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายฮึกหาญ โทมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๘๒ /๒๕๕๘
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสาร
ส่วนบุคคลของผู้ประกันตน

ผู้อุทธรณ์ : บริษัททิพยประกันภัย จำกัด (มหาชน)
โดย นายพรศักดิ์ วิชาสถานนท์ ผู้รับมอบอำนาจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานประกันสังคม

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๘ ถึงผู้อำนวยการฝ่ายทะเบียนผู้ประกันตน สำนักงานประกันสังคม แจ้งว่า ผู้อุทธรณ์เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดทำประกันภัยทุกชนิด ในการดำเนินงานขององค์กรจำเป็นต้องติดตามหนี้สินต่างๆ ไม่ว่าจากกรณีที่ชนรยชนต์ผู้เอาประกันและไม่ยินยอมชดใช้ค่าเสียหาย รวมทั้งกรณีที่จะต้องขึ้นฟ้องคดีต่อศาลเพื่อดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้กระทำละเมิดอันเป็นการบริหารงานเพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายและหนี้สูญที่อาจเกิดขึ้นได้ ผู้อุทธรณ์จึงมีความประสงค์ขอตรวจ และคัดถ่ายสำเนาข้อมูลข่าวสารของบุคคล จำนวน ๖๕ ราย ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกศาลพิพากษาให้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้กระทำละเมิดว่า ปัจจุบันทำงานที่บริษัทเอกชนใด อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกันตนหรือไม่ อัตราเงินเดือนๆ ละเท่าใด เพื่อผู้อุทธรณ์จะได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายในการอายัดเงินเดือนของบุคคลนั้นๆ ขำระหนี้ตามคำพิพากษาต่อไป ผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียในกรณีดังกล่าวจึงร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐

หน้า ๑ ใน ๕ หน้า

กองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม มีหนังสือที่ รง ๐๖๐๔/๐๖๒๖ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๘ ถึงผู้อุทธรณ์ ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอโดยให้เหตุผลว่า เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๑๐๐ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดเกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ตามปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ซึ่งตนได้มาหรือล่วงรู้เนื่องจากการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครองแรงงาน หรือการสอบสวน หรือการพิจารณาคดี” ประกอบกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕ กำหนดให้หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลก็ได้ โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน (๕) รายงานทางการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร และ (๖) ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผยหรือข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือที่ ๐๘๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๘ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแจ้งว่า ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งสำนักงานประกันสังคมที่ไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ โดยผู้อุทธรณ์เห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอมิได้เป็นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับกิจการของนายจ้าง หรือที่ตามปกติพึงสงวนไว้ ซึ่งการที่นายจ้างจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ย่อมต้องแจ้งจำนวนลูกจ้างและอัตราเงินเดือนให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติอยู่แล้ว รวมทั้งตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานยังได้กำหนดให้นายจ้างจะต้องออกหนังสือรับรองการทำงานของลูกจ้าง ระยะเวลา และอัตราเงินเดือนในขณะที่พ้นสภาพจากการเป็นพนักงาน และแม้มาตรา ๑๕ (๕) และ (๖) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จะบัญญัติให้หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ แต่ก็ยังมีข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวที่บัญญัติว่า “หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความดูแลของตนต่อ

หน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ได้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมีได้เว้นแต่เป็นการเปิดเผยดังต่อไปนี้ (๘) ต่อศาล และเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานของรัฐ หรือบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะขอเข้าถึงจริง” เมื่อลูกหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวเพิกเฉยไม่ชำระหนี้ ผู้อุทธรณ์ย่อมมีอำนาจที่จะตรวจสอบคัดถ่ายสำเนาเอกสาร รวมทั้งข้อมูลของลูกหนี้ตามคำพิพากษาของตนเพื่อให้ปฏิบัติตามคำพิพากษา และจากการขอข้อมูลดังกล่าวมิได้ทำให้บุคคลนั้นๆ ได้รับความเสียหายแต่อย่างใด ผู้อุทธรณ์จึงขออุทธรณ์คำสั่งสำนักงานประกันสังคมที่ไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์และผู้แทนสำนักงานประกันสังคม และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของลูกหนี้ จำนวน ๖๕ ราย ในมูลหนี้ละเมิดซึ่งลูกหนี้ดังกล่าวได้กระทำความผิดทำให้รถยนต์ของผู้เอาประกันภัยซึ่งได้ทำประกันไว้ต่อผู้อุทธรณ์ได้รับความเสียหาย และศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลูกหนี้ชำระหนี้ แต่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ โดยมีจำนวนเงินที่เป็นหนี้ต่อรายประมาณ ๒ - ๓ หมื่นบาท ลูกหนี้จำนวนดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นลูกหนี้ที่ศาลมีคำพิพากษาในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ นอกจากลูกหนี้จำนวนดังกล่าวยังมีลูกหนี้ของผู้อุทธรณ์อีกเป็นจำนวนมากที่ผู้อุทธรณ์ได้มอบหมายให้ผู้รับมอบอำนาจรายอื่นติดตามบังคับชำระหนี้ ส่วนกรณีลูกหนี้ตามคำพิพากษา จำนวน ๖๕ รายดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ได้ติดตามให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตามคำพิพากษาโดยสืบหาข้อมูลทรัพย์สินของลูกหนี้จากหน่วยงานต่าง ๆ เช่น สำนักทะเบียนราษฎร กรมการขนส่งทางบก และสำนักงานประกันสังคม ซึ่งกรณีสำนักงานประกันสังคมนั้นผู้อุทธรณ์ได้ขอตรวจสอบและคัดถ่ายสำเนาข้อมูลเกี่ยวกับฐานะของลูกหนี้ว่าเป็นผู้ประกันตนหรือไม่ ปัจจุบันทำงานที่บริษัทเอกชนใดและอัตราเงินเดือนๆ ละเท่าใด เพื่อดำเนินการอายัดเงินเดือนของลูกหนี้ชำระหนี้ตามคำพิพากษา แต่สำนักงานประกันสังคมปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอโดยอ้างเหตุผลตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๑๐๐ และพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕ (๕) และ (๖) และผู้อุทธรณ์ขอข้อมูลจำนวนมารายทั้งไม่แน่ใจว่าลูกหนี้จำนวนดังกล่าวเป็นผู้ประกันตนหรือไม่ สำนักงานประกันสังคมจะต้องจำแนกข้อมูลตามที่

ผู้อุทธรณ์ร้องขอออกจากข้อมูลที่จัดเก็บ ทำให้เป็นภาระแก่เจ้าหน้าที่สำนักงานประกันสังคม ข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลที่นายจ้างและลูกจ้างผู้ประกันตนให้ไว้ต่อสำนักงานประกันสังคม โดยไม่ประสงค์ให้เปิดเผยต่อบุคคลภายนอก หากสำนักงานประกันสังคมนำไปเปิดเผยต่อไปจะไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากนายจ้างและลูกจ้างผู้ประกันตนในการให้ข้อมูลอื่นจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายประกันสังคมเสื่อมประสิทธิภาพ ทั้งนี้ สำนักงานประกันสังคมจะให้ข้อมูลผู้ประกันตนในกรณีที่เป็นคดีอาญา ส่วนคดีแพ่งเจ้าหน้าที่ควรต้องไปดำเนินการสืบหาทรัพย์เอง

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอข้างต้นเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่สำนักงานประกันสังคมได้มาตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อประโยชน์ของนายจ้างและลูกจ้างตามที่กำหนดในกฎหมายดังกล่าว ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวว่านายจ้างและลูกจ้างไม่ประสงค์จะให้เปิดเผยต่อบุคคลภายนอก และหากผู้อุทธรณ์ได้รับข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปเพื่อประโยชน์ในการบังคับชำระหนี้ก็จะกระทบต่อสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวและสภาพการทำงานของลูกจ้าง ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งอาจทำให้นายจ้างและลูกจ้างขาดความเชื่อถือต่อระบบประกันสังคมได้ ในขณะที่เดียวกันก็จะทำให้สำนักงานประกันสังคมกลายเป็นสำนักงานติดตามชำระหนี้ของเจ้าหน้าที่ และจะทำให้สำนักงานประกันสังคมไม่ดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายประกันสังคมกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพได้ นอกจากนี้ ข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานประกันสังคมมีอยู่ก็มีใช่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินอันเป็นวัตถุแห่งการชำระหนี้โดยตรง การบังคับชำระหนี้ของผู้อุทธรณ์เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่กับลูกหนี้ซึ่งเจ้าหน้าที่ยังมีหนทางอื่นในการดำเนินการเพื่อบังคับชำระหนี้ หรือวางระบบการประกันการชำระหนี้เพื่อให้การบังคับชำระหนี้มีประสิทธิภาพ กรณีนี้จึงยังไม่มีเหตุผลความจำเป็นเพียงพอถึงขนาดที่จะใช้สิทธิขอข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในระบบประกันสังคมดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ได้เสียของเอกชนที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่อาจเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

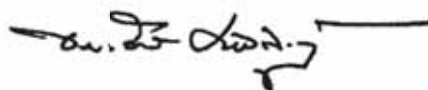
อนึ่ง หากผู้อุทธรณ์เห็นว่าไม่มีหนทางอื่นที่จะติดตามบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ ผู้ทำละเมิดได้ ผู้อุทธรณ์ก็อาจจะริเริ่มผลักดันให้มีการวางมาตรการ แนวทาง ตลอดจนการออกกฎหมายเพื่อประโยชน์ในการติดตามหนี้ในระบบประกันภัยโดยเฉพาะต่อไป

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายสีกหาญ โดมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาศิริรัตน์)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๘

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๘๖ /๒๕๕๘

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล
ของผู้ประกันตน

ผู้อุทธรณ์ :
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานประกันสังคม

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ ถึงผู้อำนวยการกองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม ว่าผู้อุทธรณ์เป็นโจทก์ในคดีของศาลแขวงสมุทรปราการ และศาลแขวงอื่นๆ เป็นคดีแพ่ง มีความประสงค์ขอตรวจและขอสำเนารายการของลูกหนี้ตามคำพิพากษาของศาลทั้งหมด จำนวน ๘ ราย เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี

กองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม มีหนังสือที่ รง ๐๖๐๔/๕๖๗๗ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า กองเงินสมทบไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอได้ ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม มาตรา ๑๐๐ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดเกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ตามปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ซึ่งตนได้มาหรือล่วงรู้เนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครองแรงงาน หรือการสอบสวน หรือการพิจารณาคดี” ประกอบกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕ (๖) ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย หรือข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ถึงผู้อำนวยการกองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม ว่า ตามที่ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ ถึงผู้อำนวยการกองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม ร้องขอสำเนารายการข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของลูกหนี้ตาม

หน้า ๑ ใน ๓ หน้า

คำพิพากษา จำนวน ๘ ราย นั้น ผู้อุทธรณ์มีความประสงค์ขอสำเนารายการประวัติการทำงานของลูกหนี้ตามคำพิพากษาทั้งหมด โดยอาศัยเหตุตามหนังสือของผู้อุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ ดังกล่าว ประกอบกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๔ (๔) และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๕๔ ซึ่งใช้สิทธิในการรับทราบข้อมูลข่าวสารไว้

ต่อมาผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ถึงนายวิษณุ เครืองาม รองนายกรัฐมนตรี อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคมดังกล่าว โดยผู้อุทธรณ์แจ้งว่า ผู้อุทธรณ์ขอใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นเวลานานแล้ว ผู้อุทธรณ์ยังมิได้รับสำเนารายการข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอจากสำนักงานประกันสังคมแต่อย่างใด และสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีหนังสือที่ นร ๐๔๑๑ (สร.๖)/๑๕๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ถึงปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ส่งเรื่องดังกล่าวให้สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี พิจารณาดำเนินการต่อไป

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานประกันสังคม และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอข้างต้นเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่สำนักงานประกันสังคมได้มาตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อประโยชน์ของนายจ้างและลูกจ้างตามที่กำหนดในกฎหมายดังกล่าว ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวแก่นายจ้างและลูกจ้างไม่ประสงค์จะให้เปิดเผยต่อบุคคลภายนอก และหากผู้อุทธรณ์ได้รับข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปเพื่อประโยชน์ในการบังคับชำระหนี้ก็จะกระทบต่อสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวและสภาพการทำงานของลูกจ้าง ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งอาจทำให้นายจ้างและลูกจ้างขาดความเชื่อถือต่อระบบประกันสังคมได้ ในขณะเดียวกันก็จะทำให้สำนักงานประกันสังคมกลายเป็นสำนักงานติดตามชำระหนี้ของเจ้าหนี้ และจะทำให้สำนักงานประกันสังคมไม่อาจดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายประกันสังคมกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพได้ นอกจากนั้น ข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานประกันสังคมมีอยู่ก็มีใช่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินอันเป็นวัตถุแห่งการชำระหนี้โดยตรง การบังคับชำระหนี้ของผู้อุทธรณ์เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้ซึ่งเจ้าหนี้ยังมีหนทางอื่นในการดำเนินการเพื่อบังคับชำระหนี้ หรือวางระบบการประกันการชำระหนี้เพื่อให้การบังคับชำระหนี้มีประสิทธิภาพ กรณีนี้จึงยังไม่มีเหตุผลความจำเป็นเพียงพอถึงขนาดที่จะใช้สิทธิขอดูข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในระบบประกันสังคมดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ได้เสียของเอกชนที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่อาจเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายอิกหาญ โทมระศักดิ์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๘

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๔๕ /๒๕๕๘
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของผู้ประกันตน

ผู้อุทธรณ์ : บริษัทสแตนดาร์ด ชาร์เตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด และ
บริษัท ไพรมัส ลีสซิ่ง จำกัด
โดยนายตระกูล ศรีสุวรรณ ผู้รับมอบอำนาจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานประกันสังคม

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือไม่ลงวันที่ จำนวน ๓ ฉบับ ถึงผู้อำนวยการ
กองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าของหนี้ตามคำพิพากษาของศาลในมูลหนี้
เช่าซื้อรถยนต์มีความประสงค์จะขอตรวจสอบรายชื่อลูกหนี้ตามคำพิพากษา จำนวน ๑๓๒ ราย ว่า
เป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ หรือไม่ และขอทราบหมายเลข
ประจำตัวผู้ประกันตน ชื่อและที่ตั้งของที่ทำงานของผู้ประกันตน ทั้งนี้ เพื่อดำเนินการบังคับคดีให้
ผู้อุทธรณ์ได้รับชำระหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๑๔ ประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๑ มาตรา ๒๔๒ วรรคท้าย และพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ
พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๔ (๘)

กองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม มีหนังสือที่ รง ๐๖๐๔/๓๑๕๓ ลงวันที่ ๓๐
พฤษภาคม ๒๕๕๔ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า กองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม ไม่สามารถเปิดเผยข้อมูล
ดังกล่าวได้ ทั้งนี้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๑๐๐ ซึ่งบัญญัติไว้
ว่า “ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดเกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ตามปกติวิสัยของนายจ้าง
จะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ซึ่งตนได้มาหรือล่วงรู้เนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผย
ในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครอง
แรงงาน หรือการสอบสวน หรือการพิจารณาคดี” ประกอบกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของ

หน้า ๑ ใน ๓ หน้า

ราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๕ กำหนดให้หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน (๕) รายงานทางการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร และ (๖) ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผยหรือข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น

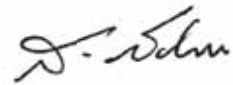
ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๘ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคม โดยขอให้คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณามีคำสั่งให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเพราะเห็นว่า เป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยได้ไม่ว่าจะมีส่วนได้เสียหรือไม่

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์และผู้แทนสำนักงานประกันสังคม และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอข้างต้นเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่สำนักงานประกันสังคมได้มาตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อประโยชน์ของนายจ้างและลูกจ้างตามที่กำหนดในกฎหมายดังกล่าว ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวแก่นายจ้างและลูกจ้างไม่ประสงค์จะให้เปิดเผยต่อบุคคลภายนอก และหากผู้อุทธรณ์ได้รับข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปเพื่อประโยชน์ในการบังคับชำระหนี้ก็จะกระทบต่อสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวและสภาพการทำงานของลูกจ้าง ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งอาจทำให้นายจ้างและลูกจ้างขาดความเชื่อถือต่อระบบประกันสังคมได้ ในขณะเดียวกันก็จะทำให้สำนักงานประกันสังคมกลายเป็นสำนักงานติดตามชำระหนี้ของเจ้าหน้าที่ และจะทำให้สำนักงานประกันสังคมไม่อาจดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายประกันสังคมกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพได้ นอกจากนั้น ข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานประกันสังคมมีอยู่ก็มีใช่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินอันเป็นวัตถุประสงค์การชำระหนี้โดยตรง การบังคับชำระหนี้ของผู้อุทธรณ์เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่กับลูกหนี้ซึ่งเจ้าหน้าที่ยังมีหนทางอื่นในการดำเนินการเพื่อบังคับชำระหนี้ หรือวางระบบการประกันการชำระหนี้เพื่อให้การบังคับชำระหนี้มีประสิทธิภาพ กรณีนี้จึงยังไม่มีเหตุผลความจำเป็นเพียงพอถึงขนาดที่จะใช้สิทธิขอดูข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในระบบประกันสังคมดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ได้เสียของเอกชนที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่อาจเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

คำวินิจฉัยที่ สค ๙๕ /๒๕๕๘

หน้า ๓ ใน ๓ หน้า

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

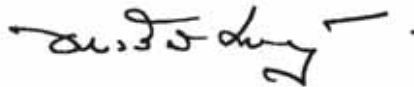
(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(ศาสตราจารย์ปรีดี เขษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายอิทธิพล ไตรรงค์ดี)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๘

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๑๓๑ /๒๕๕๘

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการขออนุญาตทำงานของคนต่างด้าว

ผู้อุทธรณ์ : นางชนิษฐา พู
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ถึง ผู้อำนวยการสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน ว่าผู้อุทธรณ์เป็นกรรมการและผู้ถือหุ้นของบริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด ทราบว่า บริษัทฯ ได้ขอใบอนุญาตทำงานให้แก่นายโคว ยิว ฮอค (Mr.-Koh Yew Hock) ตั้งแต่วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๘ ในตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ ทั้งๆ ที่ผู้อุทธรณ์ในฐานะกรรมการและผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ ไม่ได้รับรู้และไม่เคยเลือกนายโคว ยิว ฮอค ให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวแต่อย่างใด ผู้อุทธรณ์จึงร้องขอสำเนาเอกสารการยื่นขอใบอนุญาตทำงาน สำเนาเอกสารประกอบการยื่นขอใบอนุญาตทำงาน และสำเนาใบอนุญาตทำงานของนายโคว ยิว ฮอค ที่บริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด ได้ยื่นต่อสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน เพื่อใช้ดำเนินคดีต่อผู้ทำเอกสารเท็จต่อไป

สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน มีหนังสือที่ รง ๐๓๐๗/๓๔๒๔ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า นายโคว ยิว ฮอค ทำงานในบริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ สำหรับข้อมูลอื่นๆ เป็นข้อมูลข่าวสารที่มีข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนบุคคลของคนต่างด้าวซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวจะต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูลที่ได้ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้น เว้นแต่เป็นการเปิดเผยตามมาตรา ๒๕ (๑) - (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งกรณีของผู้อุทธรณ์ เจ้าของข้อมูลไม่ได้ให้ความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลไม่เข้าข่ายข้อยกเว้นดังกล่าวข้างต้น รวมทั้งหากมีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลก็จะเป็นการรุกล้ำสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร สำนักบริหารแรงงานต่างด้าวจึงไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลได้ตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

ผู้ถือหุ้นมีหนังสือลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ ผู้ถือหุ้นคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน ดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้ถือหุ้นและผู้แทนสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วได้ความว่า บริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๔ มีกรรมการบริษัท จำนวน ๖ คน คือ นายโคว ยิว ฮอค นายเซง ลิม ดัน นางสาววิลาวัลย์ แก้วกนกวิจิตร นางชนิษฐา พู (ผู้ถือหุ้น) นางสาวสมพร แซ่ม และนางสาวสมจิต โอฬารศิริกุล กรรมการซึ่งลงชื่อผูกพันบริษัท ได้คือ กรรมการสามคนลงลายมือชื่อร่วมกันและประทับตราสำคัญของบริษัท ต่อมาได้มีกรรมการของบริษัทฯ ขอลาออกจากตำแหน่งจำนวน ๒ คน คือ นายโคว ยิว ฮอค ลาออกเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ และนางสาวสมพร แซ่ม ลาออกเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ โดยนายโคว ยิว ฮอค และนางสาวสมพร แซ่ม ยังมีฐานะเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ อยู่

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม ผู้ถือหุ้นชี้แจงว่า เมื่อนายโคว ยิว ฮอค และนางสาวสมพร แซ่ม ลาออกจากการเป็นกรรมการของบริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด แล้ว ผู้ถือหุ้นและนางสาวสมจิต โอฬารศิริกุล ได้แจ้งให้นางสาววิลาวัลย์ แก้วกนกวิจิตร และนายเซง ลิม ดัน ไปทำการจดทะเบียนแก้ไขเปลี่ยนแปลงกรรมการที่ได้ลาออกต่อกระทรวงพาณิชย์ ให้ถูกต้องตามความจริง แต่นางสาววิลาวัลย์ และนายเซง ลิม ดัน ไม่ดำเนินการจนถึงปัจจุบัน และบริษัทฯ ไม่มีการแต่งตั้งกรรมการอื่นใดเพิ่มเติม ต่อมานายโคว ยิว ฮอค ได้ร่วมกับนางสาววิลาวัลย์ และนายเซง ลิม ดัน ลงลายมือชื่อในฐานะกรรมการของบริษัทฯ ในเอกสารสำคัญหลายอย่าง เช่น แบบนำส่งงบการเงินต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้า และงบการเงินของบริษัทฯ ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ และ พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งทำให้บริษัทฯ และผู้ถือหุ้นได้รับความเสียหายเนื่องจากงบการเงินดังกล่าวไม่ได้รับการอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นด้วยคะแนนเสียงตามข้อบังคับคือ ร้อยละ ๕๑ ของจำนวนเสียงทั้งหมด ในส่วนนี้ผู้ถือหุ้นได้ดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนไว้แล้ว นอกจากนี้ผู้ถือหุ้นทราบว่า เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ บริษัทฯ ได้ยื่นขอใบอนุญาตทำงานให้คนต่างด้าว คือ นายโคว ยิว ฮอค ในตำแหน่งกรรมการผู้จัดการบริษัทฯ โดยผู้ถือหุ้นไม่เคยรับรู้ และยินยอมในการเลือกตั้งให้นายโคว ยิว ฮอค ดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ และเรื่องการจ้างคนต่างด้าวเข้าทำงานที่บริษัทฯ และบริษัทฯ ไม่เคยมีการประชุมผู้ถือหุ้นหรือการประชุมคณะกรรมการบริษัทฯ ในเรื่องดังกล่าวแต่อย่างใด การยื่นขอใบอนุญาตทำงานให้แก่คนต่างด้าวในนามบริษัทฯ เป็นผู้ว่าจ้างนั้นจะต้องมีกรรมการลงลายมือชื่อร่วมกันสามคน และจะต้องมีผู้ถือหุ้นหรือนางสาวสมจิตฯ ซึ่งมีฐานะเป็น

กรรมการและผู้ถือหุ้นลงลายมือชื่อด้วย แต่ผู้ถือหุ้นและนางสาวสมจิตา ไม่เคยลงลายมือชื่อในเอกสารของบริษัทฯ เพื่อใช้ประกอบการยื่นขอใบอนุญาตทำงานของนายโคว ยิว ฮอค แต่อย่างใด เนื่องจากไม่เคยรู้เห็นและยินยอมด้วยกับการขอใบอนุญาตดังกล่าว และการที่ชื่อนายโคว ยิว ฮอค และนางสาวสมพรา ยังปรากฏอยู่ในหนังสือรับรองของบริษัทฯ ทั้งที่ได้ลาออกจากการเป็นกรรมการบริษัทฯ แล้วนั้น เพราะกรรมการบริษัทฯ บางคนทำผิดข้อบังคับและทำละเมิดต่อผู้ถือหุ้นไม่ดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงชื่อกรรมการให้ถูกต้องตามความเป็นจริง ซึ่งผู้ถือหุ้นได้ทักท้วงและยื่นฟ้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๕๕๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ เพื่อขอให้ศาลบังคับให้แก้ไขชื่อกรรมการให้ถูกต้องตามความจริง ดังนั้น การยื่นขอใบอนุญาตทำงานของนายโคว ยิว ฮอค จึงไม่เป็นความจริง ผู้ถือหุ้นจึงต้องการข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และดำเนินคดีต่อผู้ทำเอกสารเท็จต่อไป

นอกจากนั้นในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ คณะกรรมการฯ เห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้ถือหุ้นร้องขออาจกระทบประโยชน์ได้เสียของนายโคว ยิว ฮอค จึงแจ้งนายโคว ยิว ฮอค เพื่อให้โอกาสทำคำคัดค้านและชี้แจงเป็นหนังสือ ซึ่งนายโคว ยิว ฮอค ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงคณะกรรมการฯ ชี้แจงคัดค้านสรุปได้ความว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้ถือหุ้นร้องขอเป็นข้อมูลส่วนบุคคลของนายโคว ยิว ฮอค ซึ่งไม่ยินยอมให้ส่วนราชการนำไปเปิดเผยแก่ผู้ถือหุ้น ผู้ถือหุ้นต้องการข้อมูลดังกล่าวเพื่อประโยชน์ส่วนตน และอาจนำไปกลั่นแกล้งนายโคว ยิว ฮอค ในทางคดีความ หากผู้ถือหุ้นเห็นว่าสิ่งที่บริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด จ้างนายโคว ยิว ฮอค เป็นการไม่ถูกต้องผู้ถือหุ้นก็สามารถฟ้องร้องดำเนินคดีกับบริษัทฯ ได้ นายโคว ยิว ฮอค เป็นกรรมการผู้มีอำนาจคนหนึ่งของบริษัทฯ การโต้แย้งใดๆ อันเกี่ยวกับนิติกรรมของบริษัทฯ ผู้ถือหุ้นสามารถตรวจสอบจากบริษัทฯ หรือกระทรวงพาณิชย์ได้โดยตรง การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณะและเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้ถือหุ้นร้องขอคือ เอกสารการยื่นขอใบอนุญาตทำงาน เอกสารประกอบการยื่นขอใบอนุญาตทำงาน และใบอนุญาตทำงานของนายโคว ยิว ฮอค ที่บริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด ได้ยื่นต่อสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางานนั้น เฉพาะข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับบริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด มีผลกระทบต่อประโยชน์ได้เสียของบริษัทฯ ผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นกรรมการและผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ จึงมีสิทธิได้ทราบเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ในขณะเดียวกันข้อมูลดังกล่าวอาจจะเป็นประโยชน์แก่ทางราชการในการนำมาพิจารณาตรวจสอบคุณสมบัติของคนต่างด้าวที่ขอใบอนุญาตทำงานว่า มีคุณสมบัติถูกต้องครบถ้วนตามที่ได้อนุญาตไปแล้วหรือไม่ จึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยให้ผู้ถือหุ้นทราบได้ ส่วนข้อมูลข่าวสาร

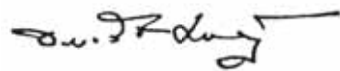
ส่วนบุคคลที่ปรากฏอยู่ในเอกสารประกอบการยื่นขอใบอนุญาตทำงานคือ หนังสือสำคัญประจำตัวฯ และหนังสือเดินทางของนายไคว ยิว ฮอค และบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ที่เกี่ยวข้อง ผู้อุทธรณ์ยังไม่มีความจำเป็นที่จะได้ทราบข้อมูลข่าวสารดังกล่าว จึงให้ปกปิดข้อมูลข่าวสารส่วนนี้ไว้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายจึงมีมติให้สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน เปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเกี่ยวกับการขออนุญาตทำงานของนายไคว ยิว ฮอค ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ บริษัท เอส โอ เอส บี จำกัด พร้อมทั้งสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องให้แก่ผู้อุทธรณ์ เว้นแต่ส่วนที่เป็น ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลให้ปกปิดไว้

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายอีกหาญ โดมรงค์ดี)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาศิริรัตน์)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค๑๓๕ /๒๕๕๘
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานภาพพนักงาน

ผู้อุทธรณ์ : นายโกมล มหาสวัสดิ์
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน)

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า นายโกมล มหาสวัสดิ์ ผู้อุทธรณ์ มีหนังสือลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงกรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ขอตรวจสอบสถานภาพทางตำแหน่งของพนักงาน ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๖ และ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จำนวน ๗๘ ราย

บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) มีหนังสือ ที่ กสท บบ. (รส) /๒๑๔๕ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๘ ถึงผู้อุทธรณ์ แจ้งว่าได้ดำเนินการตรวจสอบแล้วพบว่าบุคคลที่ผู้อุทธรณ์ขอทราบสถานภาพทางตำแหน่ง จำนวน ๗๘ คน นั้น เป็นพนักงานบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) จำนวน ๕๕ คน และเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงได้ดำเนินการขอความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารจากพนักงานเหล่านั้น ปรากฏว่ามีผู้ยินยอมให้เปิดเผย ๑ ราย ไม่ยินยอมให้เปิดเผย ๕๕ ราย และยังไม่แจ้งผล ๙ ราย

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๘ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้แทนบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เป็นพนักงานบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ตำแหน่ง วิศวกร ๗ และเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ได้ตรวจสอบทะเบียนสมาชิกสหภาพแรงงานแล้วพบรายชื่อผู้ที่

/เป็นฝ่ายบริหาร...
หน้า ๑ ใน ๓ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค๑๖๕๒๕๔๘

เป็นฝ่ายบริหารบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) เป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน ซึ่งเป็นการฝ่าฝืน พระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ และระเบียบบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) จึงขอตรวจสอบสถานภาพทางตำแหน่งของพนักงาน ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๖ และวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำนวน ๗๔ ราย บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ได้ดำเนินการตรวจสอบแล้วพบว่า บุคคลที่ผู้อุทธรณ์ขอตรวจสอบสถานภาพทางตำแหน่งนั้นเป็นพนักงานของบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) จำนวน ๕๙ ราย และเห็นว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงได้แจ้งให้เจ้าของข้อมูลให้ความยินยอมในการเปิดเผย ปรากฏว่ามีผู้ยินยอมให้เปิดเผยเพียง ๑ ราย ไม่ยินยอมให้เปิดเผย ๕๘ ราย และยังไม่แจ้งผลให้ทราบอีก ๙ ราย จึงได้เปิดเผยข้อมูลพนักงานแก่ผู้อุทธรณ์เพียงรายเดียว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามบทนิยามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้น หรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้...” ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ซึ่งประกอบด้วย ชื่อ-ชื่อสกุลของพนักงาน ตำแหน่ง และส่วนงานที่สังกัดของบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๖ และวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เป็นข้อมูลที่แสดงสถานภาพของพนักงาน มิใช่ประวัติการทำงานอันจะเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล จึงเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการมิใช่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล และข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไม่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยได้ จึงเห็นควรให้เปิดเผยแก่ผู้อุทธรณ์ แม้ว่าพนักงานบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ตามรายชื่อดังกล่าวจะไม่ยินยอมให้เปิดเผยก็ตาม

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน

/และการบังคับ...

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๓๕/๒๕๔๘

และการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) เปิดเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ พร้อมทั้งให้สำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์

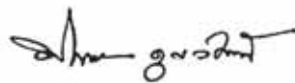
(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

หัวหน้าคณะที่ ๔

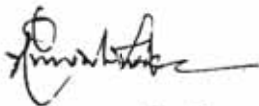
(นายดำรง บุนยูน)

กรรมการ

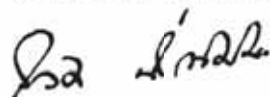
(นางมัลลิกา คุณวัฒน์)

กรรมการ

(นายจาง เจลิมจิตร)

กรรมการ

(นายเรวัต จำเจลิม)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวน

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๑๑ /๒๕๕๔
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติ

ผู้อุทธรณ์ : นายกฤตวิทย์ ณ สุวรรณ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ตำแหน่งผู้จัดการการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช มีหนังสือที่ ทท. ๒๑๑๗ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ถึงผู้อำนวยการการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เขต ๒ ว่า ผู้อุทธรณ์เริ่มปฏิบัติหน้าที่ที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ในการสมัครเข้าทำงานกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นสำเนาทะเบียนบ้านเป็นหลักฐานซึ่งระบุวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๔ ซึ่งไม่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง ความจริงผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๒ การระบุปีเกิดผิดพลาดเนื่องมาจากการลงทะเบียนเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาผิดพลาด ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้ขอแก้ไขข้อมูลทางทะเบียนต่อสำนักทะเบียนอำเภอนาบอน จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งสำนักทะเบียนได้แก้ไขข้อมูลในทะเบียนบ้านให้แล้วเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๔ และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา ได้บันทึกแก้ไขการเปลี่ยนแปลงชื่อสกุล และปีเกิดในทะเบียนแสดงผลการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงให้แล้ว ผู้อุทธรณ์จึงมีความประสงค์ขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติของผู้อุทธรณ์จาก พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็น พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อให้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง

กองการพนักงาน การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค มีหนังสือที่ กพ. (ทบ) ๗๓๔ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ถึงผู้อำนวยการการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เขต ๒ ว่า เอกสารการขอเปลี่ยนแปลงปีเกิดของผู้อุทธรณ์จากเดิม พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็น พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังไม่ถูกต้องตามหนังสือกรมบัญชีกลางที่ ๑๐/๑๒๔๑ ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๒๕ กล่าวคือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา มิได้แก้ไขปีเกิดให้แต่อย่างใด ปรากฏเพียงการบันทึกในท้ายทะเบียนแสดงผลการศึกษาของผู้อุทธรณ์ว่า ได้มีการเปลี่ยนแปลงปีเกิดเป็น พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้าน ดังนั้น

หน้า ๑ ใน ๖ หน้า

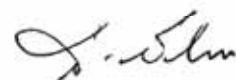
หากผู้อุทธรณ์ยืนยันว่าเกิด พ.ศ. ๒๕๕๒ ต้องหาเอกสารใบสูติบัตร หรือใบสำคัญทางทหารที่ปรากฏว่าเกิด พ.ศ. ๒๕๕๒ ให้กองการพนักงาน โดยด่วน มิฉะนั้นจะถือว่าเอกสารที่ให้ไว้กับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเดิมนั้นถูกต้องแล้ว การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เขต ๒ จึงแจ้งผลการพิจารณาของกองการพนักงาน ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือที่ ทท.๒๕๑๙ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงผู้อำนวยการกองการพนักงาน การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคว่า ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถตรวจค้นเอกสารใบสูติบัตรหรือใบสำคัญทางทหารได้เนื่องจากระยะเวลาได้ล่วงเลยมานานแล้ว แต่ในการขอแก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์จากเดิม พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็น พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้อุทธรณ์ได้ขอแก้ไขปีเกิด ณ สำนักทะเบียนอำเภอนาบอน จังหวัดนครศรีธรรมราช และขอแก้ไขทะเบียนแสดงผลการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา ที่ผู้อุทธรณ์สำเร็จการศึกษา ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลฯ ได้บันทึกการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้แล้ว การที่กองการพนักงานพิจารณาเพียงทะเบียนแสดงผลการศึกษาโดยไม่พิจารณาถึงสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๑๕ หมู่ที่ ๕ ตำบลนาบอน อำเภอนาบอน จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งระบุว่าแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ จากปี พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นปี พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น เป็นการไม่ถูกต้อง จึงขอให้กองการพนักงานมีคำสั่งให้แก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ให้ถูกต้องตามความเป็นจริงด้วย

กองการพนักงาน การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค มีหนังสือที่ กพ. (ทบ) ๓๓๗ ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๘ ถึงผู้อำนวยการการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เขต ๒ ว่า กองการพนักงานไม่สามารถแก้ไขปีเกิด ตามเอกสารประกอบการขอแก้ไขของผู้อุทธรณ์ให้ได้เนื่องจากไม่ถูกต้องตามหนังสือกรมบัญชีกลางที่ ๑๐/๑๒๔๑ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๕ กล่าวคือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา มิได้แก้ไขปีเกิดให้แต่อย่างใด ปรากฏเพียงบันทึกในท้ายทะเบียนแสดงผลการศึกษาของผู้อุทธรณ์ว่า ได้มีการเปลี่ยนแปลงปีเกิดเป็น พ.ศ. ๒๕๕๒ ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านเท่านั้น และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เขต ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้ว

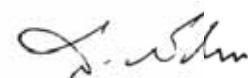
ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอุทธรณ์คำสั่งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่ไม่แก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติของผู้อุทธรณ์ดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์และผู้แทนการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เดิมมีภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๕ หมู่ที่ ๕ ตำบลนาบอน อำเภอกงหรา (ปัจจุบันเป็นอำเภอนาบอน) จังหวัดนครศรีธรรมราช เดิมชื่อ เจือ ณ สุวรรณ ได้เข้ารับการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนวัดอัมพวัน (ปัจจุบันคือโรงเรียนชุมชนวัดอัมพวัน) ตำบลนาบอน อำเภอนาบอน จังหวัดนครศรีธรรมราช ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนประชาอุทิศ

ตำบลนาบอน อำเภอนาบอน สำเร็จการศึกษาในระดับประโยควิชาชีพชั้นสูงจากวิทยาลัยเทคนิคภาคใต้ สงขลา (ปัจจุบันคือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา) ได้เข้าทำงานเป็นพนักงาน การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ จนถึงปัจจุบัน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้อุทธรณ์เห็นว่า ชื่อ สกุลและปีเกิดของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนบ้านเลขที่ ๑๕ หมู่ที่ ๕ ตำบลนาบอน อำเภอนาบอน จังหวัด นครศรีธรรมราช ไม่ถูกต้องจึงยื่นคำร้องต่ออำเภอนาบอน ขอแก้ไขชื่อสกุลจาก “นาคสุวรรณ” เป็น “ณ สุวรรณ” และแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดจาก ๒๕๔๙ เป็น ๕ กันยายน ๒๕๔๒ นายทะเบียนราษฎร อำเภอนาบอนสอบสวนข้อเท็จจริงแล้ว อนุญาตให้แก้ไขชื่อสกุลและวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ตามที่ร้องขอ ผู้อุทธรณ์ได้นำสำเนาทะเบียนบ้านดังกล่าวไปขอแก้ไขชื่อสกุล และปีเกิดในทะเบียนประวัติ ของผู้อุทธรณ์ที่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลฯ ได้บันทึกลงในทะเบียนแสดงผลการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของผู้อุทธรณ์ว่า “มีการเปลี่ยนแปลงชื่อสกุล และปีเกิด เมื่อ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๙ ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านแก้ไข ชื่อสกุลเป็น ณ สุวรรณ และปีเกิดเป็น ๒๕๔๒” จากนั้นผู้อุทธรณ์ได้นำสำเนาทะเบียนบ้าน และสำเนา ระเบียนแสดงผลการศึกษาที่แก้ไขแล้วดังกล่าวเป็นหลักฐานประกอบการขอแก้ไขชื่อสกุลและปีเกิด ในทะเบียนประวัติต่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค โดยขอแก้ไขเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค แก้ไขให้เฉพาะชื่อสกุล ส่วนปีเกิดไม่แก้ไขให้ จนกระทั่งปัจจุบันผู้อุทธรณ์เห็นว่า หากการไฟฟ้าส่วน ภูมิภาคไม่แก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนประวัติให้ถูกต้องจะทำให้ผู้อุทธรณ์ต้องเกษียณ อายุราชการก่อนกำหนด ๓ ปี ต้องสูญเสียสิทธิและรายได้ในการครองชีพเป็นจำนวนมาก จึงยื่นขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติต่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอีก แต่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเห็นว่า หลักฐานที่ผู้อุทธรณ์ยื่นประกอบการขอแก้ไขคือ สำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๑๕ หมู่ที่ ๕ ตำบลนาบอน อำเภอนาบอน จังหวัดนครศรีธรรมราช และระเบียนแสดงผลการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ที่ออกโดยสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา ของผู้อุทธรณ์ไม่ถูกต้องตาม หนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ ๑๐/๑๒๔๑ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๒๕ เรื่องหลักฐานในการสมัครเข้า ปฏิบัติงานเป็นลูกจ้างประจำของส่วนราชการ ซึ่งกำหนดให้ยึดถือ วัน เดือน ปีเกิด จากหลักฐานต่อไปนี้ คือ ๑.สูติบัตร ๒.ในกรณีที่ไม่มีสูติบัตรให้ใช้ใบสำคัญทางทหารสำหรับผู้สมัครเพศชาย และ ๓.ใบสำคัญ ทางการศึกษาสำหรับเพศหญิง และเพศชาย การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจึงไม่แก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติ ให้ตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การ บริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย คณะกรรมการฯ ได้สอบถามข้อเท็จจริงเพิ่มเติม จากอำเภอนาบอนในประเด็นการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนบ้านของผู้อุทธรณ์ และจากโรงเรียน ชุมชนวัดอัมพวันซึ่งเป็นสถานศึกษาแห่งแรกของผู้อุทธรณ์ในประเด็นการจัดทำสำเนาทะเบียนนักเรียน

และขอให้ส่งต้นฉบับทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์ให้คณะกรรมการฯ ประกอบการพิจารณา ปรากฏว่า

๑. อำเภอนาบอนมีหนังสือด่วนที่สุด ที่ นศ ๑๖๑๗/๒๒๖๗ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แจ้งว่า ผู้อุทธรณ์เคยยื่นคำร้องขอแก้ไขรายการชื่อสกุลจาก “นาคสุวรรณ” เป็น “ณ สุวรรณ” และปีเกิดจาก ๒๕๔๙ เป็น ๕ กันยายน ๒๕๔๒ ในทะเบียนบ้านเลขที่ ๑๕ หมู่ที่ ๕ ตำบลนาบอน อำเภอนาบอน จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามคำร้องลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๙ จึง ส่วนสำเนารายการสอบสวนข้อเท็จจริงตามคำร้องดังกล่าวได้จัดเก็บไว้ในห้องเก็บเอกสารของสำนักทะเบียนอำเภอบน เวลานาน ปรากฏกีดกั้นจึงไม่สามารถตรวจสอบเอกสารตามคำร้องดังกล่าวได้

๒. โรงเรียนชุมชนวัดอัมพวันมีหนังสือที่ ศธ ๐๔๐๗๐.๐๑๗/๓๐๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และที่ ศธ ๐๔๐๗๐.๐๑๗/๓๒๖ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ แจ้งว่า ไม่สามารถส่งเอกสารต้นฉบับทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์ได้เนื่องจากหมดสภาพ ชำรุดเสียหายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไม่สามารถนำมาติดต่อให้เป็นรูปร่างได้ ส่วนสำเนาทะเบียนนักเรียนที่ผู้อุทธรณ์นำมายื่นต่อคณะกรรมการฯ นั้น ทางโรงเรียนไม่สามารถชี้แจงได้เพราะจัดทำขึ้นโดยผู้บริหารโรงเรียนชื่อนายสมบุญ คงแก้ว ซึ่งเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว สำหรับเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวกับวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ที่ทางโรงเรียนยืนยันต้นฉบับได้มีเพียงใบสุทธิเท่านั้น

ต่อมาคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ ได้เรียกผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดอัมพวันให้มาชี้แจงข้อเท็จจริง พร้อมทั้งนำหลักฐานต้นฉบับทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์ที่ชำรุดเสียหาย และต้นฉบับใบสุทธิชั้นประถมศึกษาตอนต้นของผู้อุทธรณ์มาแสดง ปรากฏว่าต้นฉบับทะเบียนนักเรียนที่นำมาแสดงมีสภาพชำรุดไม่สามารถตรวจสอบวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ได้ ส่วนต้นฉบับใบสุทธิฯ ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ตรงตามสำเนาใบสุทธิฯ ที่ผู้อุทธรณ์ยื่นต่อคณะกรรมการฯ นอกจากนี้ คณะกรรมการฯ ได้ให้ผู้อุทธรณ์ไปตรวจสอบเอกสารหลักฐานที่ผู้อุทธรณ์ยื่นประกอบการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนบ้านต่ออำเภอนาบอน และผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แจ้งว่า เอกสารดังกล่าวได้จัดเก็บอยู่ในสภาพชำรุด ปรากฏกีดกั้นไม่มีร่องรอยที่สามารถตรวจสอบได้

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จะวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์เกิดในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ หรือปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ต้องยึดหลักฐานที่เชื่อถือได้ของทางราชการเป็นหลัก หลักฐานสำคัญอันดับแรกคือ สูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิด เพราะเป็นหลักฐานที่ทางราชการออกให้แก่ประชาชนทุกคนเพื่อแสดงรายการข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดของบุคคลแต่ละคน แต่ในกรณีที่ไม่มีสูติบัตรต้องพิจารณาเอกสารทางราชการอื่นๆ เช่น ทะเบียนบ้าน หลักฐานการศึกษาของโรงเรียนซึ่งเป็นสถานศึกษาแห่งแรกของผู้อุทธรณ์ และทะเบียนทหาร เมื่อคณะกรรมการฯ ตรวจสอบหลักฐานเอกสารใน

สำนวนอุทธรณ์ที่ได้รับจากผู้อุทธรณ์และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ประกอบกับหนังสือชี้แจงของอำเภอ นาบอน และโรงเรียนชุมชนวัดอัมพวันแล้วปรากฏว่า

๑. สุตติบัตร ไม่สามารถตรวจสอบได้ เนื่องจากผู้อุทธรณ์แจ้งว่า ระยะเวลาได้ล่วงเลย มานานแล้วจึงไม่อาจตรวจค้นได้

๒. ทะเบียนบ้าน ปรากฏว่าสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๑๕ หมู่ที่ ๕ ตำบลนาบอน อำเภอ نابอน จังหวัดนครศรีธรรมราช เดิมระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดปี พ.ศ. ๒๔๘๙ (ไม่ระบุวันและ เดือนเกิด) แม้อำเภอ นาบอนจะแก้ไขรายการข้อมูลวัน เดือน ปีเกิดจาก พ.ศ. ๒๔๘๙ เป็น ๕ กันยายน ๒๔๙๒ แต่ก็ยังเป็นเอกสารที่มีการแก้ไขซึ่งไม่ใช่เอกสารต้นฉบับเดิม และผู้อุทธรณ์ก็ไม่สามารถนำพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการแก้ไขทะเบียนบ้านมายืนยันความถูกต้องได้

๓. หลักฐานการศึกษา

๓.๑ ต้นฉบับทะเบียนนักเรียนโรงเรียนวัดอัมพวัน ปรากฏตามที่ผู้อำนวยการ โรงเรียนชุมชนวัดอัมพวันนำมาแสดงต่อคณะกรรมการฯ เป็นต้นฉบับที่ชำรุดเสียหายเป็นชิ้นเล็ก ชิ้นน้อยจนไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าผู้อุทธรณ์เกิดวัน เดือน ปีเกิดใด จึงไม่อาจใช้เป็นหลักฐานได้ว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๕ กันยายน ๒๔๙๒

๓.๒ ต้นฉบับใบสุทธิโรงเรียนวัดอัมพวันที่ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดอัมพวัน นำมาแสดงต่อคณะกรรมการฯ ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๑

๓.๓ ระเบียนแสดงผลการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของ ผู้อุทธรณ์จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้ สงขลา ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๕ กันยายน ๒๔๘๙ และมีบันทึกท้ายเอกสารว่า “มีการเปลี่ยนแปลงชื่อสกุลและปีเกิดเมื่อ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๙ ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านแก้ไขชื่อสกุลเป็น ณ สุวรรณ และปีเกิดเป็น ๒๔๙๒”

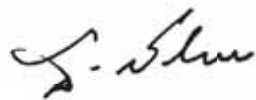
๔. หลักฐานด้านการทหาร ผู้อุทธรณ์ไม่อาจหาหลักฐานมาแสดงได้ และการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาคตรวจสอบไปยังสัสดีจังหวัดนครศรีธรรมราชแล้ว สัสดีจังหวัดนครศรีธรรมราชแจ้งว่า บัญชี ทหารกองเกิน (แบบ สด. ๑) ซึ่งผู้อุทธรณ์ไปแสดงตนลงบัญชีทหารกองเกินไว้เมื่ออายุครบ ๑๗ ปี เก็บรักษาอยู่ที่อำเภอท้องที่ที่รับลงบัญชีทหารกองเกิน คือ อำเภอ นาบอน และเมื่อได้ตรวจสอบไปที่ อำเภอ นาบอน สัสดีอำเภอ นาบอนแจ้งว่า ไม่สามารถตรวจสอบหลักฐานทางทหารของ ผู้อุทธรณ์ได้เนื่องจากเพลิงไหม้ที่ว่าการอำเภอ นาบอนเมื่อปี ๒๕๒๕

เมื่อพิจารณาเอกสารหลักฐานต่างๆ ข้างต้นแล้วเห็นว่า กรณีนี้ผู้อุทธรณ์ไม่มีสุติบัตร หรือทะเบียนคนเกิด ซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญมาแสดง ส่วนหลักฐานสำคัญอื่นคือ สำเนาทะเบียน นักเรียนโรงเรียนวัดอัมพวันเป็นสำเนาเอกสารที่ไม่มีหลักฐานยืนยันความถูกต้องในการคัดสำเนา และสำเนาทะเบียนบ้านของผู้อุทธรณ์เป็นเอกสารที่แก้ไขจากสำเนาทะเบียนนักเรียนข้างต้นมิใช่

เอกสารดั้งเดิมจึงไม่น่าเชื่อถือ คงปรากฏหลักฐานที่น่าเชื่อถือได้มีเพียงใบสุทธิชั้นประถมศึกษาตอนต้นของผู้อุทธรณ์ ซึ่งมีต้นฉบับใบสุทธิที่ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดอัมพวันมาแสดงต่อคณะกรรมการฯ อันเป็นเอกสารดั้งเดิม ที่น่าเชื่อว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ผู้อุทธรณ์จึงไม่มีหลักฐานมายืนยันว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๒ ตามที่ขอแก้ไข

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายจึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

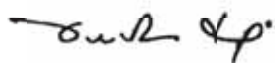
(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายสีกหาญ โดมรงค์ดี)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๗๗ /๒๕๕๙
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารการประกันสังคม

ผู้อุทธรณ์ : บริษัทเอ็มเดคอินเตอร์เนชันแนล (๑๙๙๑) จำกัด
โดยนายนิกร ฤทธิชัยสวัสดิ์ ผู้รับมอบอำนาจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือ ๒ ฉบับ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ ถึงนายทะเบียนสำนักงานประกันสังคม สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ ว่า ผู้อุทธรณ์ เป็นเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาของศาลของลูกหนี้ ๒ ราย ได้แก่ หนี้ซื้อขายเฟอร์นิเจอร์สำนักงาน ของบริษัทซัม ติไซน์ จำกัด ลูกหนี้ และหนี้กู้ยืมเงินของนายสุกิจ บุญหลี่ ลูกหนี้ อดีตลูกจ้างของ ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์มีความประสงค์จะขอตรวจสอบประวัติประกันสังคมของจำเลยทั้งสอง เพื่อติดตาม ให้จำเลยปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาล

สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ มีหนังสือที่ รง ๐๖๒๒/๐๕๕๑๖ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า หน่วยงานของรัฐสามารถเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือหน่วยงานอื่นได้ ต่อเมื่อได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูลเท่านั้น และตามมาตรา ๑๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดว่าข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่นซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคล แต่สำนักงานประกันสังคมยินยอมเปิดเผยตามคำสั่งศาล หรือคำสั่งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

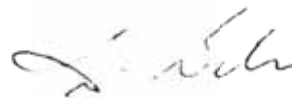
หน้า ๑ ใน ๖ หน้า

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือที่ กม. ๐๑๖/๕๙ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๙ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอุทธรณ์คำสั่งสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ ที่ไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว สรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบธุรกิจขายเฟอร์นิเจอร์สำนักงาน และบริษัทซัมดีไซน์ จำกัด ได้สั่งซื้อเฟอร์นิเจอร์สำนักงานจากผู้อุทธรณ์เป็นเงินจำนวน ๒๓,๕๕๔.๔๐ บาท แล้วไม่ชำระหนี้ สำหรับกรณีนายสุกิจ บุญหลี่ นั้น เป็นอดีตลูกจ้างของผู้อุทธรณ์ ได้กู้ยืมเงินสวัสดิการของผู้อุทธรณ์เป็นเงินจำนวน ๘๐,๖๖๙.๕๐ บาท แล้วลาออกไปโดยไม่ได้ชำระหนี้เงินกู้แต่อย่างใด ผู้อุทธรณ์จึงเป็นโจทก์ฟ้องบริษัทซัม ดีไซน์ จำกัด เป็นคดีแพ่งต่อศาลแขวงพระนครเหนือ คดีหมายเลขดำที่ ๒๕๑๘/๒๕๕๐ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๐๒/๒๕๕๐ และฟ้องนายสุกิจ บุญหลี่ เป็นคดีแพ่งต่อศาลแขวงดุสิต คดีหมายเลขดำที่ ๔๓๐๐/๒๕๕๗ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๖๑๐/๒๕๕๗ เพื่อให้บังคับชำระหนี้แก่ผู้อุทธรณ์ ต่อมาศาลมีคำพิพากษาให้ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ชนะคดี จำเลยในคดีทั้งสองไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษา ผู้อุทธรณ์ได้พยายามติดต่อบริษัทซัม ดีไซน์ จำกัด ตามที่อยู่จดทะเบียนไว้กับกระทรวงพาณิชย์ และติดต่อนายสุกิจ บุญหลี่ ตามที่อยู่ในทะเบียนราษฎรแต่ไม่พบ จึงใช้สิทธิขอตรวจสอบข้อมูลในประวัติประกันสังคมของจำเลยทั้งสองจากสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ เพื่อติดตามให้จำเลยปฏิบัติตามคำพิพากษา แต่ได้รับการปฏิเสธ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ ดังกล่าว และสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ มีหนังสือที่ รง ๐๖๒๒/๐๑๑๙๕๕ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารชี้แจงเพิ่มเติมว่า สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ ไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเนื่องจาก

๑. การขอข้อมูลดังกล่าวเป็นการเพิ่มภาระงาน ก่อให้เกิดผลกระทบต่อภารกิจหลักของสำนักงานประกันสังคมในการให้บริการกับสถานประกอบการ ผู้ประกันตน และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทำให้การบริการเกิดความล่าช้าและส่งผลให้สำนักงานประกันสังคมไม่สามารถให้บริการตามวิสัยทัศน์ของการเป็นองค์กรชั้นนำในการให้บริการได้

๒. สถานประกอบการ หน่วยงานราชการ หน่วยงานอื่นๆ ขอข้อมูลในส่วนของนายจ้าง และผู้ประกันตนในแต่ละเดือนเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ข้อมูลที่สำนักงานประกันสังคมครอบครองเป็นข้อมูลของนายจ้างประกอบด้วยรายการแสดงชื่อและที่ตั้งสถานประกอบการ

รายชื่อผู้ประกันตน อัตราค่าจ้างและประเภทกิจการ ซึ่งผู้ประกันตนมิได้เป็นผู้มอบข้อมูลให้สำนักงานประกันสังคมครอบครองแต่อย่างใดและข้อมูลดังกล่าวสำนักงานประกันสังคมมิได้เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามกฎหมายประกันสังคม

๓. ในแต่ละเดือน จะมีหน่วยงานขอข้อมูลมาเป็นจำนวนมากเฉลี่ยประมาณ ๓๐๐ รายต่อเดือน ซึ่งในขั้นตอนการตรวจสอบข้อมูลแต่ละราย ต้องใช้เจ้าหน้าที่และเวลาพอสมควร ซึ่งมีผลกระทบกับปริมาณเจ้าหน้าที่ที่ต้องให้บริการผู้ประกันตนและนายจ้างที่ติดต่อมา โดยเฉพาะหน่วยบริการจะมีผู้รับบริการจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงกลางเดือนและปลายเดือน หากเปิดเผยข้อมูลจะทำให้ปริมาณการขอข้อมูลติดตามหนี้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ จะต้องทำหน้าที่เปิดเผยข้อมูลเป็นภารกิจหลัก ส่วนภารกิจของสำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ ในการบริการเป็นภารกิจรอง

๔. ผู้ประกันตนได้ยื่นเรื่องร้องเรียนต่อสำนักงานประกันสังคมเป็นจำนวนมาก เนื่องจากได้รับความเดือดร้อนจากการเปิดเผยข้อมูลของสำนักงานประกันสังคม ทำให้เจ้าหน้าที่ติดตามทวงหนี้ ซึ่งบางครั้งมีการข่มขู่และคุกคามในการดำรงชีวิต ต้องอพยพย้ายหนี และต้องเป็นผู้ว่างงานในที่สุด อันนำความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัวและสังคม นอกจากนี้ผู้ประกันตนและผู้เดือดร้อนจะเสื่อมศรัทธาต่อระบบประกันสังคมทำให้การใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ และไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่สำนักงานประกันสังคมตั้งไว้

๕. สำนักงานประกันสังคมไม่ใช่องค์กรที่จัดตั้งมาเพื่อติดตามชำระหนี้ หรือเป็นองค์กรในการสืบทรัพย์เพราะไม่มีสินทรัพย์ เอกสารสิทธิ สิทธิใดๆ ที่เป็นของผู้ประกันตนไว้ในครอบครอง เจ้าหน้าที่ควรแสวงหาจากองค์กรอื่น เช่น กรมการขนส่ง กรมที่ดิน เป็นต้น หากเปิดเผยข้อมูลจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายประกันสังคมเสื่อมประสิทธิภาพ นายจ้าง ผู้ประกันตนจะเสื่อมศรัทธา อันจะเกิดความเสียหายต่อระบบประกันสังคม

๖. มาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้กำหนดมิให้ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดๆ เกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงตามปกติวิสัยของนายจ้างที่รายงานไว้ไม่ให้เปิดเผย เว้นแต่เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครองแรงงาน เพื่อการสอบสวนการพิจารณาคดี ดังนั้นการสืบทรัพย์ของเจ้าหน้าที่ไม่อยู่ในมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓

หากสำนักงานประกันสังคมเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของนายจ้างให้แก่ผู้ทุพพลภาพ จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ และมีผลกระทบต่อนายจ้าง ผู้ประกันตนในการ

ประกอบอาชีพ รวมทั้งกระทบกระเทือนถึงประโยชน์สาธารณะ อันได้แก่ผู้ประกันตน จำนวน ๘ ล้านคน และบุคคลผู้มีสิทธิรับประโยชน์ทดแทนบางกรณี อันได้แก่ บิดา มารดา คู่สมรส และบุตร และเห็นว่าผู้อุทธรณ์สามารถหาวิธีการป้องกันการค้างชำระหนี้ได้หลายวิธี ควรแก้ไขที่ต้นเหตุ ไม่ใช่แก้ที่ปลายเหตุ

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอแยกได้เป็น ๒ ส่วน คือ การขอข้อมูลประวัติประกันสังคมของบริษัทซัม ติไซน์ จำกัด และข้อมูลสถานที่ทำงานของนายสุกิจ บุญหลี่

กรณีการขอข้อมูลในประวัติประกันสังคมของบริษัทซัม ติไซน์ จำกัด ซึ่งผู้อุทธรณ์เป็นบริษัทที่ประกอบธุรกิจขายเฟอร์นิเจอร์สำนักงาน และได้ขายเฟอร์นิเจอร์สำนักงานให้บริษัทซัม ติไซน์ จำกัด แต่บริษัทซัม ติไซน์ จำกัด ไม่ชำระหนี้ ผู้อุทธรณ์จึงเป็นโจทก์ฟ้องบริษัทซัม ติไซน์ จำกัด เป็นจำเลย ต่อมาศาลมีคำพิพากษาให้ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ชนะคดี จำเลยไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษา กรณีนี้จึงเห็นว่าหนี้ที่เกิดขึ้นเป็นหนี้ที่เกิดจากประกอบธุรกิจซื้อขายเฟอร์นิเจอร์สำนักงานระหว่างผู้อุทธรณ์กับบริษัทซัม ติไซน์ จำกัด การบังคับชำระหนี้ของผู้อุทธรณ์เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้ซึ่งเจ้าหนี้ยังมีหนทางอื่นในการดำเนินการเพื่อบังคับชำระหนี้ หรือวางระบบการประกันการชำระหนี้เพื่อให้การบังคับชำระหนี้มีประสิทธิภาพ ประกอบกับข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานประกันสังคมได้มาตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อประโยชน์ของนายจ้างและลูกจ้างตามที่กำหนดในกฎหมายดังกล่าว ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวนายจ้างและลูกจ้างไม่ประสงค์จะให้เปิดเผยต่อบุคคลภายนอก และหากผู้อุทธรณ์ได้รับข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปเพื่อประโยชน์ในการบังคับชำระหนี้ก็จะทำให้นายจ้างและลูกจ้างขาดความเชื่อถือต่อระบบประกันสังคมได้ ในขณะเดียวกันก็จะทำให้สำนักงานประกันสังคมกลายเป็นสำนักงานติดตามชำระหนี้ของเจ้าหนี้ และอาจเป็นอุปสรรคในการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของสำนักงานประกันสังคมได้ นอกจากนี้ข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานประกันสังคมมีอยู่ก็มีใช่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินอันเป็นวัตถุแห่งการชำระหนี้โดยตรง กรณีนี้จึงยังไม่มีเหตุผลความจำเป็นเพียงพอถึงขนาดที่จะใช้สิทธิขอข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในระบบประกันสังคมดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่อาจเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

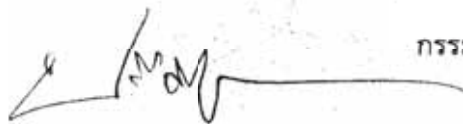
กรณีการขอข้อมูลข่าวสารสถานที่ทำงานของนายสุกิจ บุญหลือ อดีตลูกจ้างของ ผู้ถือหุ้น ข้อมูลข่าวสารที่ผู้ถือหุ้นร้องขอจำกัดเฉพาะสถานที่ทำงานของนายสุกิจ บุญหลือ ซึ่งไม่ใช่ ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่เป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับบุคคล และกรณีนี้เป็นกรณีที่ลูกจ้างกู้ยืมเงินสวัสดิการของนายจ้าง แล้ว ลาออกไปโดยไม่ได้ชำระหนี้เงินกู้ ซึ่งเป็นหนี้ที่ผู้ถือหุ้นให้ความช่วยเหลือสงเคราะห์แก่ลูกจ้างอัน เป็นสวัสดิการระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างซึ่งเป็นความสัมพันธ์ภายในบริษัท และการขอข้อมูลเป็นการ จำกัดเฉพาะราย การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในกรณีนี้จึงไม่ก่อให้เกิดภาระแก่เจ้าหน้าที่จนกระทบ ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของสำนักงานประกันสังคมแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้อง ประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้ถือหุ้นร้องขอจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยให้ผู้ถือหุ้นทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายจึงมีมติให้ยกอุทธรณ์กรณีการอุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับบริษัทซัม ซิไน จำกัด และมีมติให้สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๘ เปิดเผย ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของนายสุกิจ บุญหลือ พร้อมทั้งสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้อง ให้แก่ผู้ถือหุ้น

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายสมยศ เชื้อไทย)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายอิทธิชัย โตมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๗๒ /๒๕๕๕
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรในทะเบียนประวัติอาชญากร

ผู้อุทธรณ์ : นายไตรวิทย์ จารุพันธ์
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เดิมชื่อนายอดิศักดิ์ จารุพันธ์ มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงผู้บังคับการกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติว่า ผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๑๕ เคยต้องคำพิพากษาของศาลจังหวัดนราธิวาสในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๗๖๙/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๓๙ ในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส พิพากษาให้ลงโทษจำคุก ๒ ปี แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี และกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติโดยให้ผู้อุทธรณ์ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก ๒ เดือนต่อครั้ง จนกว่าจะครบ ๒ ปี ให้ทำงานบริการสังคม หรือสาธารณประโยชน์เป็นเวลา ๗๒ ชั่วโมง ผู้อุทธรณ์พ้นการคุมประพฤติแล้วเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ ปัจจุบันผู้อุทธรณ์ได้สอบผ่านการคัดเลือกเข้ารับราชการที่กองวังที่ประทับ สำนักพระราชวัง จึงมีความประสงค์ขอให้กองทะเบียนประวัติอาชญากรดำเนินการลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ เพื่อให้ผู้อุทธรณ์จะได้รับราชการที่กองวังที่ประทับต่อไป

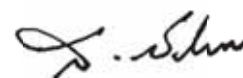
กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหนังสือที่ ดช ๐๐๓๕.๓๒/๕๗๘ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้อุทธรณ์ ปฏิเสธการลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ออกจากทะเบียนประวัติอาชญากรโดยให้เหตุผลว่า การนำข้อมูล

หน้า ๑ ใน ๗ หน้า

ประวัติการต้องหาคดีอาญาออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ ข้อ ๑.๓ เช่น ศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง หรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง เป็นต้น สำหรับกรณีของผูุ้ทธรณ์เป็นกรณีที่ศาลสั่งลงโทษ มิใช่เป็นการสั่งยกฟ้อง จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขการนำข้อมูลประวัติการต้องหาคดีอาญาออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรตามหลักเกณฑ์ในระเบียบการตำรวจดังกล่าวได้แต่อย่างใด

ผูุ้ทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผูุ้ทธรณ์ในทะเบียนประวัติอาชญากรดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผูุ้ทธรณ์และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผูุ้ทธรณ์มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดนราธิวาส ขณะผูุ้ทธรณ์มีอายุ ๑๔ ปี ๑๐ เดือนเศษ ผูุ้ทธรณ์มีกรณีต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา และศาลจังหวัดนราธิวาสมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ ๒๕๐๑/๒๕๓๘ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๖๕/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๓๕ โดยรับฟังข้อเท็จจริงตามการรับสารภาพของผูุ้ทธรณ์ได้ว่า เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๕ เวลา กลางคืนหลังเที่ยง ผูุ้ทธรณ์กับพวกอีกห้าคนซึ่งยังหลบหนีไป ได้ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้เสียหายสองราย โดยร่วมกันใช้เหล็กแป้นน้ำ จำนวน ๑ ท่อน เป็นอาวุธตีถูกบริเวณศีรษะของผู้เสียหายที่ ๑ และถูกบริเวณแขนซ้ายของผู้เสียหายที่ ๒ จำนวนหลายครั้ง จนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายทั้งสองได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายสาหัส ต้องทุพพลภาพป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน และจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน เหตุเกิดที่ตำบลบางนาค อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส พิจารณาว่า ผูุ้ทธรณ์มีความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกทำร้ายได้รับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๗ ประกอบกับมาตรา ๘๓ ลงโทษจำคุก ๔ ปี ผูุ้ทธรณ์ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา คงให้จำคุก ๒ ปี พิจารณารายงานการสืบเสาะและพินิจผูุ้ทธรณ์แล้วโทษจำคุกเห็นสมควรให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ให้คุมประพฤติด้วยการไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก ๒ เดือน ต่อครั้งจนกว่าจะครบ ๒ ปี และให้ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์เป็นเวลา ๗๒ ชั่วโมง ปัจจุบันผูุ้ทธรณ์มีอายุ ๓๐ ปีเศษ

สำเร็จการศึกษาทางช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ และได้ทำงานเป็นลูกจ้างอยู่ที่พระตำหนักทักษิณราชนิเวศ ต่อมาได้มาช่วยงานอาซึ่งทำงานอยู่ที่พระตำหนักจักรีบังกช เมื่อกองวังที่ประทับสำนักพระราชวังเปิดสอบบุคคลเข้ารับราชการจึงได้สมัครสอบ และสอบได้ลำดับที่ ๗ ตามประกาศกองวังที่ประทับ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ แต่ไม่สามารถบรรจุเข้ารับราชการได้ เนื่องจากกองวังที่ประทับตรวจสอบพบว่าข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของผู้อุทธรณ์ตามคำพิพากษาศาลจังหวัดนราธิวาสดังกล่าว บันทึกในทะเบียนประวัติอาชญากรของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองวังที่ประทับจึงแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ดำเนินการขอลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนประวัติอาชญากรก่อน เมื่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติลบข้อมูลประวัติอาชญากรให้ผู้อุทธรณ์แล้วกองวังที่ประทับจึงจะบรรจุผู้อุทธรณ์เข้ารับราชการ ณ พระตำหนักจักรีบังกชต่อไป ผู้อุทธรณ์จึงขอลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อจะเข้ารับราชการที่กองวังที่ประทับได้ แต่สำนักงานตำรวจแห่งชาติปฏิเสธการลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ให้แก่ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติชี้แจงว่า

๑. กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยมีหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับการงานทะเบียนประวัติอาชญากร จัดเก็บสารบบลายพิมพ์นิ้วมือผู้ต้องหาและบุคคล การตรวจสอบประวัติการกระทำความผิดของผู้ต้องหาและบุคคล การตรวจสอบประวัติบุคคลเพื่อประกอบการเดินทางไปต่างประเทศ ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

๒. วัตถุประสงค์ของการจัดเก็บประวัติการกระทำความผิดของผู้ต้องหาและบุคคล เพื่อประโยชน์ในเรื่องความมั่นคงของประเทศ เพื่อการสืบสวนสอบสวน และการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม เพื่อสนับสนุนข้อมูลให้กับหน่วยราชการต่าง ๆ สำหรับการคัดกรองบุคคลเข้าทำงาน หรือรับราชการ หรือเดินทางไปต่างประเทศ หรือเพื่อประกอบการขอ

อนุญาตต่าง ๆ ในกรณีที่มีกฎ กฏหมาย ระเบียบของทางราชการกำหนดคุณสมบัติให้ตรวจสอบ ประวัติการกระทำความผิด หากต่อมาภายหลังกองทะเบียนประวัติอาชญากรได้รับรายงานผลการดำเนินคดีถึงที่สุดไม่ว่าจะเป็นผลคดีถึงที่สุดในชั้นพนักงานสอบสวน ชั้นอัยการ หรือชั้นศาล กองทะเบียนประวัติอาชญากรจะดำเนินการบันทึกผลคดีเพิ่มเติมลงไปในระบบ เพื่อความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูล อันเป็นการสนับสนุนข้อมูลเบื้องต้นให้กับหน่วยงานต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมสำหรับการวินิจฉัยคดี หรือการฟ้องเพิ่มโทษ หากผลการดำเนินคดีถึงที่สุดภายหลัง อยู่ในเงื่อนไขการนำข้อมูลประวัติออกจากสารบบฯ กองทะเบียนประวัติอาชญากรก็จะดำเนินการนำข้อมูลประวัติออกจากสารบบ โดยเจ้าของประวัติไม่ต้องมายื่นคำร้องหรือร้องขอแต่อย่างใด

๓. ประวัติการกระทำความผิด หรือประวัติอาชญากรรม เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งกองทะเบียนประวัติอาชญากร ได้จัดให้มีระบบการจัดเก็บข้อมูลประวัติการกระทำความผิด โดยจัดเก็บไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ตรวจสอบลายพิมพ์นิ้วมืออัตโนมัติ เพื่อให้การดำเนินการสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๔. สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้วางระเบียบปฏิบัติในการพิจารณานำข้อมูลประวัติการต้องหาคดีอาญาที่ไม่มีความจำเป็น ออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากร ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ โดยมีระเบียบปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๔.๑ ประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ การพิมพ์ลายนิ้วมือ บทที่ ๔ การคัดแยกแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ และบัญชีประวัติออกจากสารบบหรือฐานข้อมูลประวัติอาชญากร ในกรณี ดังต่อไปนี้

๔.๑.๑ มีหลักฐานแน่ชัดว่าตายแล้ว

๔.๑.๒ มีหลักฐานว่ามีอายุครบ ๗๐ ปีบริบูรณ์

๔.๑.๓ มีผลการดำเนินคดีถึงที่สุด ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ ถอนฟ้องหรือยอมความกัน

โดยถูกต้องตามกฎหมาย

(๒) พนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง

(๓) ศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง

- (๔) ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง
- (๕) พนักงานอัยการถอนฟ้องในชั้นศาล
- (๖) เมื่อมีกฎหมายออกใช้ภายหลังการกระทำผิดยกเลิก

ความผิดเช่นนั้น

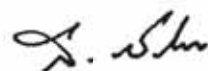
- (๗) เมื่อมีกฎหมายยกเว้นโทษ
- (๘) เมื่อมีคำพิพากษาของศาลหรือฟื้นคดีขึ้นพิจารณาใหม่ว่า

บุคคลนั้นมิได้เป็นผู้กระทำความผิด

๔.๒ ตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๙ อนุมัติกำหนดเงื่อนไขในการคัดแยกแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ เป็นการชั่วคราวจนกว่าการแก้ไขระเบียบฯ จะแล้วเสร็จ โดยให้สามารถทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือในคดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดโดยศาลมิได้มีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุกหรือมีการเปลี่ยนแปลงโทษเป็นวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน โดยเด็กหรือเยาวชนนั้นต้องพ้นการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล และไม่มีการใดที่จะต้องบังคับคดีอีกแต่อย่างใด

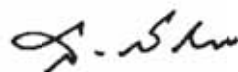
นอกเหนือจากหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ถือว่า ข้อมูลประวัติการถูกจับกุมและดำเนินคดีอาญา ยังมีความจำเป็นที่จะต้องจัดเก็บข้อมูลประวัติการกระทำความผิดไว้ เพื่อประโยชน์ของทางราชการ

๕. กรณีของผู้อุทธรณ์ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ศาลจังหวัดนราธิวาสพิพากษาลงโทษจำคุก แต่ให้รอการลงโทษจำคุกและวางเงื่อนไขคุมความประพฤติ จึงเป็นกรณีที่ศาลสั่งลงโทษว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามฟ้องเพียงแต่ศาลมีดุลพินิจที่จะกำหนดโทษและวิธีการคุมประพฤติ เพราะเหตุเข้าเงื่อนไขที่ศาลจะเลือกใช้ดุลพินิจได้ ดังนั้น จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขในการทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ ตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ ซึ่งเป็นระเบียบปฏิบัติในขณะนั้น และกองทะเบียนประวัติอาชญากรมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้ว เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ต่อมาเมื่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติอนุมัติกำหนดเงื่อนไขในการคัดแยกแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือเพิ่มเติม โดยให้สามารถทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือในคดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดโดยศาลมิได้มีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุกหรือมีการเปลี่ยนแปลงโทษเป็นวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน กองทะเบียนประวัติ

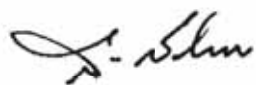
อาชญากร จึงได้นำเรื่องของผู้ถูกระงับมาพิจารณาอีกครั้งเห็นว่า ผู้ถูกระงับกระทำความผิดอาญา เมื่ออายุ ๑๔ ปี ๑๐ เดือน ๒๓ วัน โดยผู้ถูกระงับ เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๑๙ กระทำความผิดอาญาในข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๔ ดังนั้น ขณะที่ผู้ถูกระงับกระทำความผิด มีอายุเกินเกณฑ์อายุของเยาวชนตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่ให้คำนิยามของคำว่า เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกระงับกระทำความผิดอาญาเมื่ออายุ ๑๔ ปี ๑๐ เดือน ๒๓ วัน จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์กรณีผู้กระทำความผิดขณะเป็นเด็ก หรือเยาวชน จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขในการทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ ตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๙ ดังนั้น กองทะเบียนประวัติอาชญากร จึงไม่สามารถดำเนินการนำข้อมูลประวัติการถูกจับกุมและดำเนินคดีอาญาของผู้ถูกระงับออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากร ได้อย่างใด ซึ่งกองทะเบียนประวัติอาชญากร ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกระงับทราบแล้ว เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ ดังนั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงยังมีความจำเป็นที่จะต้องจัดเก็บข้อมูลประวัติการต้องหาคดีอาญาของผู้ถูกระงับในสารบบไว้ เพื่อสำหรับเป็นข้อมูลในการวินิจฉัยคดี หรือการฟ้องเพิ่มโทษ กรณีที่ผู้ถูกระงับไปกระทำความผิดอาญาขึ้นอีก ซึ่งไม่เข้าข้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๔ ที่บัญญัติว่า ความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มีอายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปีนั้น ไม่ว่าจะได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษตามความในหมวดนี้

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยกองทะเบียนประวัติอาชญากร มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับงานทะเบียนประวัติอาชญากรตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงได้ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของผู้ที่กระทำความผิดในขณะที่มีอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป ซึ่งมีใช่เยาวชนตามบทนิยามของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่ว่า “เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์” ไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากร จึงเป็นการดำเนินการตาม

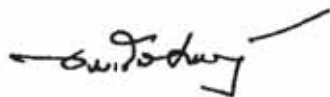
มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงพอที่เกี่ยวข้องและจำเป็นเพื่อการดำเนินงานของรัฐให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์เท่านั้น และยกเลิกการจัดให้มีระบบดังกล่าวเมื่อหมดความจำเป็น ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ ซึ่งมีใช้กระทำความผิดในขณะที่เป็นเยาวชน และศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก ๒ ปี แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษ และให้คุมประพฤติไว้มีกำหนด ๒ ปี การที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดเก็บข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของผู้อุทธรณ์ไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงชอบแล้ว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายอีกหาญ โทมศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๙

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ก/๑ /๒๕๕๙
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติ (ก.พ.๗)

ผู้อุทธรณ์ : นายเมฆินทร์ เนธาวิกุล
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงาน ก.พ.

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ขณะดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร มีหนังสือลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๖ ถึงเลขาธิการ ก.พ. ขอแก้ไข ปีเกิด ในทะเบียนประวัติ (ก.พ.๗) ของผู้อุทธรณ์ที่สำนักงาน ก.พ. เก็บรักษาไว้จากปี พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นปีเกิด ที่ถูกต้อง ให้ตรงกับทะเบียนประวัติที่เก็บรักษาไว้ที่กระทรวงมหาดไทย พร้อมส่ง เอกสารหลักฐานประกอบการขอแก้ไข รวม ๕ รายการ ดังนี้

๑. หนังสือรับรองสถานที่เกิดและวัน เดือน ปีเกิด จากเขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร และอำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร
๒. สำเนาทะเบียนคน และทะเบียนบ้าน รวม ๒ ฉบับ
๓. หลักฐานสถานศึกษา พร้อมทั้งสำเนาที่เกี่ยวข้อง รวม ๓ ฉบับ
๔. หลักฐานทางราชการที่แสดงวัน เดือน ปีเกิด ของพี่น้องร่วมบิดามารดา จำนวน ๗ ฉบับ
๕. หลักฐานอื่นๆ ของราชการ จำนวน ๑๑ ฉบับ

ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ได้ชี้แจงด้วยว่า ผู้อุทธรณ์ได้เคยมีการแสดงหลักฐานต่าง ๆ ไว้ที่ อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง เมื่อครั้งที่ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนบ้านก่อนนายทะเบียน

หน้า ๑ ใน ๘ หน้า

ราษฎร และเมื่อนายทะเบียนราษฎรอนุมัติ ก็ได้นำหลักฐานไปขอแก้ไข ก.พ.๗ ที่กรมการปกครอง แล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และได้ใช้หลักฐานดังกล่าวแก้ไขในเอกสารต่างๆ ไปแล้ว แต่น่าจะขัดข้องทางด้านธุรการจึงทำให้ยังมิได้มีการแก้ไขที่สำนักงาน ก.พ. ในทันที

สำนักงาน ก.พ. มีหนังสือลับ ที่ นร ๑๐๐๖.๓/๙๕ ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๔ ถึงปลัดกระทรวงมหาดไทย ว่า ก.พ. พิจารณาเรื่องของผู้อุทธรณ์แล้วเห็นว่า หลักฐานต่างๆ ที่ส่งไปประกอบการพิจารณาไม่อาจพิสูจน์ได้ชัดแจ้งว่า วัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ที่ลงไว้ใน ก.พ.๗ คลาดเคลื่อน จึงมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไข

กระทรวงมหาดไทยมีหนังสือลับ ส่วนที่สุด ที่ มท ๐๒๐๒.๔/๗๑๒ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ถึงผู้อุทธรณ์แจ้งคำสั่งสำนักงาน ก.พ. ที่ไม่อนุมัติให้แก้ไข ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ดังกล่าว

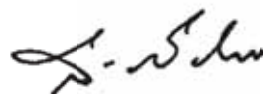
ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๔ ถึงประธานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการอุทธรณ์คำสั่งสำนักงาน ก.พ. ที่ไม่แก้ไขปีเกิดใน ก.พ. ๗ ให้ผู้อุทธรณ์

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ผู้แทนกระทรวงมหาดไทยและผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลเถิน (ท่านางอุปถัมภ์) และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปากกฐข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เดิมชื่อ “เหม่ง แซ่ฮ่วย” บิดาชื่อ นายตันหลิม มารดาชื่อ นางศรี มีพี่น้องร่วมบิดามารดา รวม ๘ คน ได้แก่

๑. นางกอบแก้ว เมธาวิกุล	เกิดเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๔๗๑
๒. นางสาวลูกจันทร์ เมธาวิกุล	เกิดเมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๔๗๔
๓. นายสุวรรณ อุปริมากร	เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๖
๔. นายสุเวห์ เมธาวิกุล	เกิดเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๔๗๔
๕. นางพรพรรณ เมธาวิกุล	เกิดเมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๔๘๑
๖. นายอริคม เมธาวิกุล	เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๘๓
๗. นางสาวพิรพร เมธาวิกุล	เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๔๙๒
๘. นายสุขชัย เมธาวิกุล	เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๔๙๖

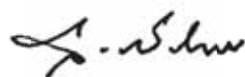
โดยผู้อุทธรณ์เป็นน้องชายของนายอริคมฯ และเป็นพี่ชายของนางสาวพิรพรฯ

ผู้อุทธรณ์ เกิดที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ต่อมาได้ย้ายภูมิลำเนาไปอยู่ที่ จังหวัดลำปาง และเข้ารับการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนบ้านท่านาง ปัจจุบัน

คือ โรงเรียนอนุบาลเดิม (ท่านางอุปถัมภ์) อำเภอเดิม จังหวัดลำปาง เมื่อผู้อุทธรณ์สำเร็จ การศึกษาระดับอุดมศึกษาแล้ว ได้บรรจุเข้ารับราชการสังกัดกรมการปกครองเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๗ ในตำแหน่งปลัดอำเภอตรี อำเภอตากฟ้า จังหวัดนครสวรรค์ ขณะเข้ารับ ราชการผู้อุทธรณ์ได้บันทึกวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ใน ก.พ.๗ ว่า เกิดวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ตามที่ปรากฏในทะเบียนบ้านของผู้อุทธรณ์ขณะนั้น จากนั้นวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๑๗ ผู้อุทธรณ์ย้ายไปรับราชการที่อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง และย้ายภูมิลำเนาในทะเบียนบ้าน จากบ้านเลขที่ ๔๕๒ แขวงบางพลัด เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ไปบ้านเลขที่ ๓๙๗ หมู่ที่ ๗ ตำบลศาลา อำเภอเกาะคา เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ในวันเดียวกันผู้อุทธรณ์ ได้ขอคัดสำเนาทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์จากโรงเรียนบ้านท่านาง แต่เนื่องจากต้นฉบับ ทะเบียนนักเรียนดั้งเดิมสูญหาย โรงเรียนบ้านท่านางจึงได้ทำการสอบสวนแล้ว จึงจัดทำ ทะเบียนนักเรียนขึ้นใหม่มอบให้แก่ผู้อุทธรณ์ โดยเก็บคู่ฉบับไว้ที่โรงเรียน ซึ่งปรากฏหลักฐาน ตามคู่ฉบับทะเบียนนักเรียนที่จัดทำเมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ซึ่งผู้อุทธรณ์ขอจาก โรงเรียนอนุบาลเดิม (ท่านางอุปถัมภ์) ส่งเป็นหลักฐานต่อคณะกรรมการฯ ระบุว่า “ผู้อุทธรณ์ เกิดวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๑ เข้าเรียนวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ สำเร็จการศึกษาชั้น ประถมศึกษาปีที่สี่เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๒” ผู้อุทธรณ์ได้ใช้ทะเบียนนักเรียนที่โรงเรียนบ้าน ท่านางออกให้ใหม่ดังกล่าวเป็นหลักฐานในการขอแก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนบ้านต่อ นายทะเบียนราษฎรอำเภอเกาะคา ตามคำร้องลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๗ และนายทะเบียน ราษฎรอำเภอเกาะคาได้ทำการสอบสวนและแก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนบ้านดังกล่าว ให้แล้ว จากนั้นผู้อุทธรณ์ได้ย้ายออกจากทะเบียนบ้านดังกล่าวไปที่บ้านเลขที่ ๖๒ หมู่ที่ ๓ ตำบลศาลา อำเภอเกาะคา เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๑๗ ผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้ใช้ทะเบียนบ้านที่ ได้แก้ไขแล้วดังกล่าวเป็นหลักฐานยื่นขอแก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ใน ก.พ.๗ ต่อกรมการ ปกครอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และกรมการปกครองได้แก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ใน ก.พ.๗ ที่ กรมการปกครองเก็บรักษาไว้แล้วจากปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยมีหลักฐาน สำเนาทะเบียนบ้านของผู้อุทธรณ์ที่ผู้อุทธรณ์ยื่นเป็นหลักฐานในการขอแก้ไขติดอยู่ใน ก.พ.๗ ฉบับที่กระทรวงมหาดไทยเก็บรักษาไว้ในปัจจุบันด้วย ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้โอนไปรับราชการ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๒๐ จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๔๕ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยมีหนังสือที่ มท ๐๒๐๓.๒/๑๑๓๕๔ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า “สำนักงาน ก.พ. มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบรายชื่อ

ข้าราชการพลเรือนที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๗ ที่หมดสิทธิยื่นคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด และจะต้องพ้นจากราชการเพราะครบเกษียณอายุเมื่อสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ เพิ่มเติมจำนวน ๑ ราย ที่ไม่มีในบัญชีรายชื่อที่สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย แจ้งไป คือ ว่าที่ร้อยตรี เมฆินทร์ เมธาวีกุล (ผู้อุทธรณ์) รองผู้ว่าราชการจังหวัดพิษณุโลก รักษาการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร ซึ่งตามหลักฐานของสำนักงาน ก.พ. ระบุนวันเกิด เป็นวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยได้ตรวจสอบสมุดประวัติ ฉบับที่เก็บรักษาไว้ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๑ ซึ่งไม่ตรงกับของทาง สำนักงาน ก.พ. เป็นผลให้ผู้อุทธรณ์จะต้องพ้นจากราชการเพราะครบเกษียณอายุเมื่อสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ตามสมุดประวัติฉบับที่ส่งไปเก็บรักษาไว้ ณ สำนักงาน ก.พ. ดังนั้น หากผู้อุทธรณ์ประสงค์จะแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติ (ก.พ.๗) ฉบับที่เก็บรักษาไว้ที่สำนักงาน ก.พ. ให้ยื่นคำขอพร้อมหลักฐานตามนัยข้อ ๗ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗" ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๖ ถึงเลขาธิการ ก.พ. ขอแก้ไขปีเกิดใน ก.พ. ๗ ของผู้อุทธรณ์ที่สำนักงาน ก.พ. เก็บรักษาไว้จากปี พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ สำนักงาน ก.พ. ได้เสนอเรื่องของผู้อุทธรณ์ให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (อ.ก.พ.) วิสามัญ เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้าราชการ ทำหน้าที่แทนคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน พิจารณาแล้ว อ.ก.พ. เห็นว่า การที่ผู้อุทธรณ์อ้างหลักฐานทะเบียนบ้านที่สำนักงานทะเบียน อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง ได้แก้ไขวัน เดือน ปีเกิด จากเกิดวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เป็นเกิดวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๑ โดยมีการแก้ไขเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ นั้น จากการตรวจสอบของกรมการปกครองซึ่งเป็นส่วนราชการต้นสังกัดของผู้อุทธรณ์ในระหว่างวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๗ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๒๐ ไม่พบหลักฐานการยื่นคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ของผู้อุทธรณ์ ประกอบกับหลักฐานทางราชการทหาร คือ สำเนาทะเบียนกองประจำการ (แบบ สด.๓) และสำเนาหนังสือสำคัญแสดงวิทยฐานะ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ซึ่งไม่ตรงกับที่ขอแก้ไข กรณีจึงยังไม่อาจพิสูจน์ได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า วัน เดือน ปีเกิด ของผู้อุทธรณ์ที่ลงไว้ใน ก.พ. ๗ คลาดเคลื่อน อ.ก.พ. จึงมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ของผู้อุทธรณ์ และสำนักงาน ก.พ. ได้แจ้งมติ อ.ก.พ. ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ใน ก.พ.๗ ดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ซึ่งแจ้งสรุปได้ความว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ผู้อุทธรณ์ได้มาขอแก้ไขทะเบียนบ้านของผู้อุทธรณ์ที่อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง โดยนำหลักฐานสำเนาทะเบียนนักเรียนที่โรงเรียนบ้านท่านาง อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง ยื่นต่อนายทะเบียนราษฎรอำเภอเกาะคา โดยขอแก้ไขปีเกิดจาก ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งนายทะเบียนราษฎรได้สอบสวนแล้วเชื่อว่าผู้อุทธรณ์เกิดปี พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงแก้ไขปีเกิดในทะเบียนบ้านให้แก่ผู้อุทธรณ์ ต่อมาผู้อุทธรณ์จึงนำทะเบียนบ้านที่แก้ไขดังกล่าวมาเป็นหลักฐานในการขอแก้ไขปีเกิดใน ก.พ. ๗ ที่กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ซึ่งตามปกติจะต้องมีหลักฐานการขอแก้ไขและการส่งให้สำนักงาน ก.พ. ดำเนินการ แต่กรณีนี้ไม่ปรากฏว่ามีหลักฐานการขอแก้ไข และการแจ้งให้สำนักงาน ก.พ. แก้ไข แต่ได้มีการแก้ไข ก.พ. ๗ ของผู้อุทธรณ์ที่กรมการปกครองเก็บรักษาไว้เป็นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว สำหรับทะเบียนบ้านที่นายทะเบียนราษฎรแก้ไขแล้วตามกฎหมายถือว่าเป็นหลักฐานของราชการที่ถูกต้อง การโต้แย้งความถูกต้องต้องมีหลักฐานประกอบด้วย

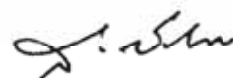
ผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ซึ่งแจ้งสรุปได้ความว่า ก.พ.๗ ของผู้อุทธรณ์มีจำนวน ๒ ฉบับ โดยจัดเก็บไว้ที่กระทรวงมหาดไทย ๑ ฉบับ และที่สำนักงาน ก.พ. ๑ ฉบับ ในการขอแก้ไขวันเดือน ปี เกิด ของผู้อุทธรณ์ ที่กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ สำนักงาน ก.พ. มิได้รับแจ้งเรื่องดังกล่าวจากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ในขณะนั้นสำนักงาน ก.พ. ถือปฏิบัติแนวทางการแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นว ๗/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๐๕ ที่กำหนดให้ถือว่า วัน เดือน ปีเกิด ของข้าราชการพลเรือนที่ลงไว้ใน ก.พ.๗ ทุกฉบับที่ส่งไปเก็บรักษาไว้ทางสำนักงาน ก.พ. เป็นวัน เดือน ปีเกิด ที่ถูกต้องแน่นอนแล้ว และให้ถือเป็นหลักฐานสำหรับนับอายุของบุคคลในการรับราชการ เว้นแต่จะได้เสนออุทธรณ์ไปเพื่อ ก.พ. พิจารณาเป็นราย ๆ ไป

ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลเถิน (ท่านางอุปถัมภ์) ซึ่งแจ้งสรุปได้ความว่า ทะเบียนนักเรียนฉบับเดิมที่จัดทำขณะผู้อุทธรณ์เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนบ้านท่านางได้สูญหายไปนานแล้ว ขณะที่ผู้ชี้แจงมารับหน้าที่ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ไม่มีการส่งมอบเอกสารดังกล่าว แต่มีเอกสารฉบับทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์ที่จัดทำใน ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งผู้อำนวยการโรงเรียนคนก่อนได้จัดทำขึ้น ซึ่งจากการสอบถามข้าราชการในโรงเรียนที่รู้เห็นทราบว่าผู้อุทธรณ์มาขอคัดทะเบียนนักเรียนที่มีชื่อผู้อุทธรณ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ แต่เอกสารต้นฉบับเดิมไม่มี ผู้อำนวยการโรงเรียนในขณะนั้นคือ นายจรัส สัตยารักษ์ (ถึงแก่กรรมแล้ว)

จึงทำการสอบสวนและจัดทำทะเบียนนักเรียนชั้นใหม่เฉพาะที่มีชื่อผู้อุทธรณ์ และมอบให้ผู้อุทธรณ์ไปแล้ว ส่วนโรงเรียนอนุบาลเดิม (ท่านางอุปถัมภ์) ได้เก็บรักษาข้อมูลทะเบียนนักเรียนที่จัดทำขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ รวมไว้ในแฟ้มเอกสารข้อมูลทะเบียนนักเรียนที่ศิษย์เก่ามาขอคัด เนื่องจากเอกสารเดิมสูญหายเช่นกัน ข้อมูลทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์ดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ได้ขอยืมมาเพื่อส่งให้คณะกรรมการวินิจฉัยฯ แล้ว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามเอกสารหลักฐานที่ปรากฏในส่วนอุทธรณ์ที่ได้รับจากผู้อุทธรณ์ และสำนักงาน ก.พ. ประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนหน่วยงานข้างต้นปรากฏว่า สุตบัตรหรือทะเบียนคนเกิดของผู้อุทธรณ์ไม่สามารถตรวจสอบได้ เนื่องจากสำนักงานเขตหนองจอก ซึ่งเป็นสถานที่เกิดของผู้อุทธรณ์ตรวจค้นไม่พบ ส่วนทะเบียนบ้านที่ผู้อุทธรณ์เคยพักอาศัยมีการแก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์จากปี พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขที่อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง และนายทะเบียนราษฎรอำเภอเกาะคา ได้สอบสวนประกอบกับหลักฐานทะเบียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นของผู้อุทธรณ์ที่ผู้อุทธรณ์นำไปแสดงแล้วอนุมัติให้แก้ไขตามหลักฐานทะเบียนนักเรียนดังกล่าว ทะเบียนบ้านดังกล่าวจึงมีใช้หลักฐานดั้งเดิมที่ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดปี พ.ศ. ๒๕๕๑ สำหรับทะเบียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นของผู้อุทธรณ์ที่โรงเรียนบ้านท่านางไม่มีต้นฉบับดั้งเดิมที่จัดทำเมื่อครั้งผู้อุทธรณ์เข้ารับการศึกษาคงมีแต่ข้อมูลของทะเบียนนักเรียนฉบับที่ผู้อุทธรณ์ขอให้โรงเรียนบ้านท่านางคัดให้เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการขอแก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนบ้าน ซึ่งระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แม้จะเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เพื่อทดแทนของเดิมแต่โรงเรียนบ้านท่านางก็ได้ดำเนินการสอบสวนตามขั้นตอนของทางราชการจากบุคคลที่น่าจะทราบข้อเท็จจริงแล้ว ข้อมูลทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์ที่โรงเรียนบ้านท่านางได้จัดทำขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และเก็บรักษาไว้ที่โรงเรียนตลอดมา จึงถือได้ว่าเป็นเอกสารราชการที่เป็นหลักฐานดั้งเดิมที่ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดปี พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีได้มีการแก้ไขตามหลักฐานอื่น เมื่อผู้อุทธรณ์นำทะเบียนนักเรียนที่ขอให้โรงเรียนบ้านท่านางออกให้ทดแทนฉบับเดิมที่สูญหายไปขอแก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนบ้าน นายทะเบียนราษฎรอำเภอเกาะคาได้แก้ไขให้โดยมีการตรวจสอบตามกระบวนการของทางราชการแล้ว จากนั้นผู้อุทธรณ์อ้างว่าได้นำหลักฐานทะเบียนบ้านไปขอแก้ไขปีเกิดใน ก.พ. ๗ ของผู้อุทธรณ์ที่เก็บรักษาไว้ที่กรมการปกครองในขณะนั้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๗

ซึ่งปรากฏว่า ก.พ.๗ ของผู้อุทธรณ์ที่ปัจจุบันเก็บรักษาไว้ที่กระทรวงมหาดไทย ได้มีการแก้ไขแล้ว กระบวนการแก้ไข ก.พ.๗ ของกรมการปกครองจึงน่าจะเชื่อว่าจะได้มีการดำเนินการจริงตามที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง การดำเนินการจัดทำทะเบียนนักเรียน และการแก้ไขทะเบียนบ้าน และ ก.พ.๗ ของผู้อุทธรณ์ที่กรมการปกครองดังกล่าว ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่มีการทุจริตเพื่อปลอมแปลงเอกสารแต่อย่างใด คณะกรรมการฯ จึงเห็นว่า กระบวนการแก้ไขปีเกิดใน ก.พ.๗ ของผู้อุทธรณ์ได้เกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งมีใช่เฉพาะการแก้ไขในทะเบียนบ้าน และ ก.พ.๗ แต่เริ่มทำตั้งแต่การขอคัดทะเบียนนักเรียนเพื่อใช้เป็นหลักฐาน ซึ่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลเงิน (ท่านางอุปถัมภ์) ยืนยันว่าเอกสารทะเบียนนักเรียนที่ผู้อุทธรณ์ส่งให้คณะกรรมการฯ ที่ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เป็นคู่ฉบับทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์ฉบับดั้งเดิมที่ทำขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ จริง และไม่สามารถหาต้นฉบับที่เก่ากว่านี้ ทั้งนี้ไม่มีข้อมูลหรือหลักฐานหักล้างว่าการแก้ไขเกิดจากการทุจริต ประกอบกับได้มีการแก้ไข ก.พ.๗ ที่กระทรวงมหาดไทยเก็บรักษาไว้ด้วยแล้ว ข้อบกพร่องที่ทำให้ ก.พ.๗ ที่กระทรวงมหาดไทย และสำนักงาน ก.พ. ไม่ตรงกัน อาจเนื่องจากความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ แต่ก็ไม่ใช่ประเด็นในการพิจารณาเพื่อรับฟังว่าผู้อุทธรณ์เกิดปีอะไร ดังนั้น เมื่อพิเคราะห์จากหลักฐานที่ปรากฏ ประกอบกับเมื่อพิจารณาวัน เดือน ปีเกิดของพี่น้องของผู้อุทธรณ์ทั้ง ๔ คน ประกอบด้วยแล้ว จึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้อุทธรณ์เกิดปี พ.ศ. ๒๕๕๑ จริง

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายจึงมีมติให้สำนักงาน ก.พ. แก้ไขปีเกิดของผู้อุทธรณ์ใน ก.พ.๗ จากปี พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นปี พ.ศ. ๒๕๕๑

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

คำวินิจฉัยที่ สค ๗๑ /๒๕๕๙

หน้า ๔ ใน ๔ หน้า

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายอีกหาญ โตมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาศิริรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๙

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค๑๐๑/๒๕๕๙
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจ้างลูกจ้างชั่วคราว

ผู้อุทธรณ์ : นายวริทย์ ตั้งกิจเจริญพงษ์
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า นายวริทย์ ตั้งกิจเจริญพงษ์ ผู้อุทธรณ์ มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถึงนายกเทศมนตรีเมืองร้อยเอ็ด ขอดำเนินการตรวจสอบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจ้างลูกจ้างชั่วคราวของเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด ระหว่างปี ๒๕๕๕ ถึง ๒๕๕๙ ดังต่อไปนี้

๑. เอกสารประกอบการสั่งจ้าง
๒. เอกสารประกอบสัญญาจ้าง
๓. เอกสารประกอบการรับเงินค่าจ้างของลูกจ้างชั่วคราว

โดยผู้อุทธรณ์แจ้งว่า เพื่อตรวจสอบความโปร่งใสในการใช้จ่ายเงินงบประมาณของเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด เนื่องจากผู้อุทธรณ์ตรวจพบว่าลูกจ้างชั่วคราวบางคนมีชื่อตรงกับผู้ประกอบการซึ่งเป็นคู่สัญญากับเทศบาลเมืองร้อยเอ็ดในการจัดซื้อจัดจ้าง จึงต้องการตรวจสอบว่าเป็นบุคคลเดียวกันหรือไม่

เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ รอ ๕๒๐๐๑/๕๐๙๐ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้อุทธรณ์ แจ้งเปิดเผยข้อมูลข่าวสารบางรายการ และปฏิเสธการเปิดเผยใบสมัคร สัญญาจ้าง และคะแนนการสอบสัมภาษณ์ ในการจ้างลูกจ้างชั่วคราว โดยให้เหตุผลว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หากให้เข้าตรวจสอบจะเป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูลได้

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

/คณะกรรมการ...

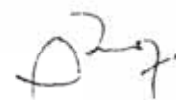
หน้า ๑ ใน ๓ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค๐๐๑/๒๕๕๔

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงด้วยวาจาของผู้แทนเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ตรวจพบว่า ชื่อ-ชื่อสกุล ลูกจ้างชั่วคราวของเทศบาลเมืองร้อยเอ็ดบางคนตรงกับ ชื่อ-ชื่อสกุล ผู้ประกอบการซึ่งเป็นคู่สัญญากับเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จึงขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจ้างลูกจ้างชั่วคราวของเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด ระหว่างปี ๒๕๕๕ ถึง ๒๕๕๙ เพื่อตรวจสอบการใช้จ่ายเงินงบประมาณของเทศบาล

ในระหว่างพิจารณา ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ถึงคณะกรรมการฯ ชี้แจงเพิ่มเติมว่า ผู้อุทธรณ์ขอตรวจสอบสัญญาจ้างลูกจ้างชั่วคราวของเทศบาลเมืองร้อยเอ็ดและเอกสารประกอบสัญญาจ้าง ระหว่างปี ๒๕๕๕ ถึง ๒๕๕๙ เพื่อตรวจสอบว่ามีลูกจ้างชั่วคราวรายใดเป็นเจ้าของร้านค้าหรือธุรกิจที่ร่วมค้ากับเทศบาลเมืองร้อยเอ็ดหรือไม่ โดยขอตรวจดูข้อมูลของลูกจ้างชั่วคราวทุกคน และเมื่อตรวจพบว่าการจ้างลูกจ้างชั่วคราวรายใดผิดปกติก็จะขอคัดสำเนาข้อมูลข่าวสารนั้นเป็นราย ๆ ไป

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดให้ส่วนราชการต้องจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับงบประมาณรายจ่ายแต่ละปี รายการเกี่ยวกับการจัดซื้อหรือจัดจ้างที่จะดำเนินการในปีงบประมาณนั้น และสัญญาใด ๆ ที่ได้มีการอนุมัติให้จัดซื้อหรือจัดจ้างแล้ว ให้ประชาชนสามารถขอดูหรือตรวจสอบได้ ณ สถานที่ทำการของส่วนราชการ และระบบเครือข่ายสารสนเทศของส่วนราชการ โดยการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวต้องไม่ก่อให้เกิดความได้เปรียบหรือเสียเปรียบหรือความเสียหายแก่บุคคลใดในการจัดซื้อหรือจัดจ้าง ดังนั้น สัญญาจ้างลูกจ้างชั่วคราวจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่เทศบาลเมืองร้อยเอ็ดต้องจัดให้มีการเปิดเผยให้ประชาชนสามารถขอตรวจดูหรือตรวจสอบได้ ผู้อุทธรณ์จึงมีสิทธิตรวจดูสัญญาจ้างดังกล่าว ส่วนเอกสารประกอบสัญญาจ้างนั้น เมื่อคำนึงถึงประโยชน์ของผู้อุทธรณ์ที่ขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารเพื่อตรวจสอบว่ามีลูกจ้างชั่วคราวของเทศบาลเมืองร้อยเอ็ดเป็นคู่สัญญากับเทศบาลเมืองร้อยเอ็ดในการจัดซื้อจัดจ้างหรือไม่ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่าการให้ผู้อุทธรณ์ตรวจดูเอกสารประกอบสัญญาจ้างของลูกจ้างชั่วคราวทุกคนซึ่งมีเอกสารบางรายการเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น อาจเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร ตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงเห็นควรมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนนี้

 /ฉะนั้น...

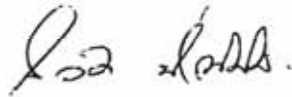
คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๐๖/๒๕๕๙

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้เทศบาลเมืองร้อยเอ็ดอนุญาตให้ผู้อุทธรณ์ตรวจสอบสัญญาจ้างลูกจ้างชั่วคราวระหว่างปี ๒๕๕๕ ถึง ๒๕๕๙ และขอคัดสำเนาสัญญาจ้างเฉพาะรายชื่อผู้อุทธรณ์ต้องการได้ ส่วนเอกสารประกอบสัญญาจ้างมิให้เปิดเผย

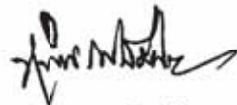
(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

หัวหน้าคณะที่ ๔

(นายเวทย์ ฉ่ำเฉลิม)

กรรมการ

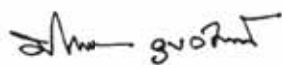

(นายจ่านง เฉลิมฉัตร)

กรรมการ

กรรมการ

(นายดำรงค์ บุญยีน)

(นางมัลลิกา คุณวัฒน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวน

หมายเหตุ : นายดำรงค์ บุญยีน ป่วยจึงมิได้ลงนามในคำวินิจฉัย

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๕ /๒๕๕๐

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของคนต่างด้าว

ผู้อุทธรณ์ : บริษัทมิซูโฮ คอร์ปอเรต ลีสซิง (ไทยแลนด์) จำกัด
โดย นายสุริโย หงษ์ศิลา ผู้รับมอบอำนาจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ ถึงผู้อำนวยการสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว ร้องขอข้อมูลข่าวสารสถานที่ทำงานของนายชิชิโร ฟุคุด้า จำเลยในคดีหมายเลขแดง ที่ ๗๕๔๕/๒๕๔๘ ที่ ๘๓๐๖/๒๕๔๘ ที่ ๙๐๑๖/๒๕๔๘ และที่ ๙๖๑๑/๒๕๔๘ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ รวม ๔ คดี เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการดำเนินการบังคับคดีตามกฎหมาย

สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน มีหนังสือที่ รง ๐๓๐๗/๕๙๓๗ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า ข้อมูลสถานที่ทำงานของนายชิชิโร ฟุคุด้า เป็นส่วนหนึ่งของประวัติการทำงานซึ่งเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล และเป็นรายละเอียดในเอกสารประกอบการยื่นขออนุญาตทำงานของนายชิชิโร ฟุคุด้า ตามแบบที่กรมการจัดหางานกำหนด ซึ่งอยู่ในความควบคุมของราชการ จึงไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลสถานที่ทำงานของนายชิชิโร ฟุคุด้า ให้ผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ต่อทางราชการไว้ในขณะนั้นตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และหน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยให้แก่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่แจ้งรายละเอียดข้อมูลโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขออนุญาตทำงานตามระเบียบของกรมการจัดหางาน มิได้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ข้อมูลทั้งหมดหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อมูลไปใช้ในวัตถุประสงค์

หน้า ๑ ใน ๕ หน้า

ของนายชชีโร พุดดำ ให้แก่ผู้อุทธรณ์ทราบได้หรือไม่ กรณีนี้ได้ความว่านายชชีโร พุดดำ เป็นคนต่างด้าวที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ไม่มีทรัพย์สินอื่นที่ผู้อุทธรณ์จะบังคับชำระหนี้ได้ ผู้อุทธรณ์ร้องขอข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเพื่อส่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการอายัดเงินเดือนของลูกหนี้ อันเป็นการปฏิบัติตามนัยคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๕๓๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอจึงเป็นการคุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้ที่จะได้รับชำระหนี้ตามนัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๑๔ ที่บัญญัติว่า “..เจ้าหนี้มีสิทธิที่จะให้ชำระหนี้ของตนจากทรัพย์สินของลูกหนี้โดยสันเชิง รวมทั้งเงินและทรัพย์สินอื่น ๆ ซึ่งบุคคลภายนอกค้างชำระแก่ลูกหนี้ด้วย” อีกทั้งคำคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวของนายชชีโร พุดดำ ฟังไม่ได้ชัดเจนว่าการเปิดเผยจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยแก่ธุรกิจของตนและครอบครัวอย่างไร ประกอบกับการเปิดเผยข้อมูลสถานที่ทำงานของนายชชีโร พุดดำ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวไม่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน แต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายจึงมีมติให้สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน เปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ พร้อมทั้งสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องให้แก่ผู้อุทธรณ์

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

นิติบุคคลของนายจ้าง หรือบุคคลภายนอกผู้รับคำสั่งอาัยต์ ผู้อุทธรณ์จึงร้องขอข้อมูลข่าวสาร สถานที่ทำงานของนายชชีโร พุคุด้า ต่อสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว แต่สำนักบริหารแรงงานต่างด้าวปฏิเสธการเปิดเผย ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักบริหารแรงงานต่างด้าวดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ ผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่า ขณะทำสัญญาเช่าซื้อ บริษัทไคโดมอน กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) มีสถานะการเงินดี ผู้อุทธรณ์จึงตกลงให้บริษัทไคโดมอนฯ เช่าซื้อสินค้าโดยมีนายชชีโร พุคุด้า ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการ และผู้ถือหุ้นบริษัทไคโดมอนฯ เป็นผู้ค้ำประกันหนี้ในฐานะส่วนตัวด้วย ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ทั่วไปที่สถาบันการเงินใช้ในการให้กู้ยืมเงินแก่ลูกค้า ต่อมานายชชีโร พุคุด้า ได้ขายหุ้นของตนในบริษัทไคโดมอนฯ ให้แก่บุคคลอื่น แล้วลาออกจากบริษัทไคโดมอนฯ ไปทำงานที่อื่น และบริษัทไคโดมอนฯ ไม่ชำระค่าเช่าตามสัญญา ผู้อุทธรณ์จึงต้องฟ้องบริษัทไคโดมอนฯ และนายชชีโร พุคุด้า ให้ชำระหนี้ดังกล่าว แต่เนื่องจากนายชชีโร พุคุด้า เป็นชาวญี่ปุ่นไม่สามารถถือครองทรัพย์สินที่ผู้อุทธรณ์จะบังคับชำระหนี้ได้ ผู้อุทธรณ์จึงต้องบังคับชำระหนี้เอาจากเงินเดือน ค่าจ้าง หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของนายชชีโร พุคุด้า ซึ่งตามกฎหมายเจ้าหนี้สามารถขออายัดเงินเดือน ค่าจ้าง หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของลูกหนี้ได้ไม่เกินร้อยละ ๓๐ ของเงินเดือน แต่เงินในส่วนที่ไม่ได้อายัดต้องคงเหลือไม่น้อยกว่า ๑๐,๐๐๐ บาท

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ เห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขออาจกระทบสิทธิของนายชชีโร พุคุด้า จึงแจ้งให้นายชชีโร พุคุด้า แสดงความประสงค์ว่า จะคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอหรือไม่ ซึ่งนายชชีโร พุคุด้า ได้มอบอำนาจให้ผู้แทนเข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ ว่า นายชชีโร พุคุด้า คัดค้านการเปิดเผย เพราะการเปิดเผยจะกระทบต่อความปลอดภัย และธุรกิจของนายชชีโร พุคุด้า และครอบครัว และผู้อุทธรณ์สามารถบังคับชำระหนี้เอาจากทรัพย์สินของบริษัทไคโดมอนฯ ได้ ทั้งนี้ ปัจจุบันนายชชีโร พุคุด้า มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

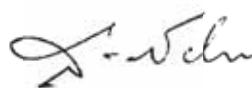
คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอคือ สถานที่ทำงานของนายชชีโร พุคุด้า ซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาของผู้อุทธรณ์ ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวมิใช่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล แต่เป็นเพียงข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับบุคคล จึงมิใช่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า มีเหตุอันสมควรเปิดเผยข้อมูลสถานที่ทำงาน

อื่นใด การนำไปใช้เป็นข้อมูลในการดำเนินการตามกฎหมายซึ่งนายชัชวาล ฟูคูดำ ตกเป็นจำเลย พิจารณาได้ว่าอาจเป็นภัยต่อเจ้าของข้อมูล ตามมาตรา ๒๓ (๔) ประกอบกับข้อมูลข่าวสารที่ นายชัชวาล ฟูคูดำ ให้มาไม่มีหนังสือยินยอมประสงคให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น ตาม มาตรา ๑๕ (๖) ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นนี้ สำนักบริหารแรงงานต่างด้าวจึงไม่สามารถให้ ข้อมูลสถานที่ทำงานของนายชัชวาล ฟูคูดำ ตามที่แจ้งความประสงค์ได้

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสาร ของราชการอุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักบริหารแรงงานต่างด้าวดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ ผู้แทนสำนัก บริหารแรงงานต่างด้าว และผู้แทนนายชัชวาล ฟูคูดำ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏ ข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นนิติบุคคลสัญชาติไทยได้เป็นโจทก์ฟ้องบริษัทโตโดมอน กรุป จำกัด (มหาชน) เป็นจำเลยที่ ๑ และนายชัชวาล ฟูคูดำ เป็นจำเลยที่ ๒ ต่อศาลแพ่ง กรุงเทพอโต รวม ๔ คดี ในกรณีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ และ ๒๕๔๕ จำเลยที่ ๑ ได้เข้าซื้ออุปกรณ์ ตกแต่งร้านอาหารจากผู้อุทธรณ์ รวมเป็นเงิน ๒๓,๗๑๗,๐๐๔.๙๖ บาท โดยกำหนดผ่อนชำระ ค่าเช่าเป็นงวดรายเดือน และจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้าประกันนี้ตามสัญญาเช่าซื้อ โดยยอมรับผิด อย่างลูกหนี้ร่วม จำเลยที่ ๑ ได้ชำระค่าเช่าตามสัญญาเรื่อยมาจนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๑ ผิดสัญญาไม่ชำระค่าเช่า ก่อนสืบพยาน จำเลยที่ ๑ ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ ส่วนจำเลยที่ ๒ ต่อสูคดี ศาลแพ่งกรุงเทพอโตวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๒ ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ให้แก่ผู้อุทธรณ์ และมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๗๔๙๔/๒๕๔๔ ลง วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๔ ที่ ๘๓๐๖/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๔ ที่ ๙๐๑๖/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และที่ ๙๖๑๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ พิพากษาให้จำเลยที่ ๒ ชำระเงินรวมทั้งสิ้น ๒,๓๑๒,๕๙๑.๗๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ อุทธรณ์ คดีถึงที่สุดแล้ว นายชัชวาล ฟูคูดำ จำเลยที่ ๒ ไม่ยอมชำระหนี้ให้แก่ผู้อุทธรณ์ ผู้ อุทธรณ์ต้องการทราบข้อมูลข่าวสารสถานที่ทำงานของนายชัชวาล ฟูคูดำ เพื่อแจ้งต่อเจ้าพนักงาน บังคับคดีประกอบการอายัดเงินเดือนของนายชัชวาล ฟูคูดำ มาชำระหนี้ตามคำพิพากษา เนื่องจาก ตามคำสั่งกรมบังคับคดีที่ ๕๓๖/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ เรื่องการปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดทรัพย์สิน กำหนดว่า การอายัดเงินเดือน ค่าจ้าง หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของ ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ให้เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาแถลงยืนยันจำนวนเงินที่ขออายัด พร้อมส่งสำเนา เอกสารที่มีข้อความระบุถึงความมีอยู่ของเงินนั้น และสำเนาทะเบียนบ้านหรือหนังสือรับรอง

คำวินิจฉัยที่ สค ๕ /๒๕๕๐

หน้า ๕ ใน ๕ หน้า

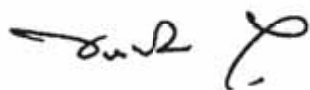
(นายอีกหาญ โดมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๖ /๒๕๕๐
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรในทะเบียนประวัติอาชญากร

ผู้อุทธรณ์ : นายเกียรติวัฒน์ มะลา
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เดิมชื่อนายสาคร มะลา มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่า ผู้อุทธรณ์เคยถูกตรวจสอบลายพิมพ์นิ้วมือเพื่อตรวจสอบประวัติอาชญากร และปรากฏว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีประวัติในทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่า เคยกระทำความผิดในข้อหาลักทรัพย์ในเคหสถาน และทำให้เสียทรัพย์ เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๓๗ ศาลจังหวัดร้อยเอ็ดมีคำพิพากษาว่า ผู้อุทธรณ์มีความผิดให้ลงโทษปรับ ๑,๕๐๐ บาท ตามคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๗๖/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ขณะนั้นผู้อุทธรณ์ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่มารดาของผู้อุทธรณ์แย่งมรดกกับน้ำชายของผู้อุทธรณ์และเป็นความผิดเล็กน้อยไม่ถึงขนาดเป็นอาชญากรที่จะต้องมียุติประวัติในทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติลบข้อมูลของผู้อุทธรณ์ออกจากทะเบียนประวัติอาชญากร

กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหนังสือที่ ดช ๐๐๓๕.๓๒/๒๑๔๐ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงผู้อุทธรณ์ปฏิเสธการลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

หน้า ๑ ใน ๖ หน้า

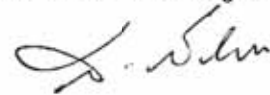
โดยให้เหตุผลว่า ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดอาญาในข้อหาลักทรัพย์ในเคหสถานและทำให้เสียทรัพย์เมื่ออายุ ๑๘ ปี ๑ เดือน ๑๐ วัน ซึ่งพ้นเกณฑ์อายุของเยาวชน (อายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์) ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขในการทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ อนุ ๑.๓ เช่น อัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง หรือศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง หรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง เป็นต้น และต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามคำสั่งอนุมัติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๙ ที่กำหนดว่า หากเป็นการกระทำความผิดขณะเป็นเด็กหรือเยาวชนต้องเป็นกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุก หรือมีการเปลี่ยนแปลงโทษเป็นวิธีการสำหรับเด็กหรือเยาวชน และต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลครบถ้วนโดยไม่มีเหตุที่ต้องบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอีกต่อไป

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการอุทธรณ์คำสั่งกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนประวัติอาชญากรดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๑๙ ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาตามคำพิพากษาศาลจังหวัดร้อยเอ็ด คดีหมายเลขดำที่ ๑๐๘๑/๒๕๓๗ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๗๖/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๓๗ เวลากลางวัน ผู้อุทธรณ์ได้เข้าไปในบริเวณบ้านอันเป็นเคหสถานของผู้เสียหายโดยไม่ได้รับอนุญาต แล้วลักเอามะม่วงประมาณ ๕๐ ผล ราคา ๑๕๐ บาท และขนุน ๑ ผล ราคา ๕๐ บาท ของผู้เสียหายซึ่งเก็บรักษาไว้ในเคหสถานดังกล่าวไปโดยทุจริต ผู้อุทธรณ์ได้ใช้มีดอีโต้ไม่ทราบขนาด ดัดฟันต้นฝรั่ง ๑ ต้น ราคา ๕๐๐ บาท ของผู้เสียหายเป็นเหตุให้ต้นฝรั่งดังกล่าวได้รับความเสียหายถูกทำลายไร้ประโยชน์ เหตุเกิดที่ตำบลหนองแวง อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๗ เจ้าพนักงานจับกุมผู้อุทธรณ์ได้ ผู้อุทธรณ์ให้การรับสารภาพ ศาลจังหวัดร้อยเอ็ดพิพากษาว่า ผู้อุทธรณ์มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๕ (๔) ฐานลักทรัพย์ในเคหสถาน พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์อายุน้อย ทั้งทรัพย์ที่ลักมีราคา

เล็กน้อย ประกอบกับผู้เสียหายแถลงไม่ใส่ใจเอาความ เห็นสมควรลงโทษผู้อุทธรณ์สถานเบา ให้ปรับ ๓,๐๐๐ บาท ผู้อุทธรณ์ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษกึ่งหนึ่งคงปรับ ๑,๕๐๐ บาท ผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่ามูลกรณีเรื่องนี้สืบเนื่องจากการดาของของผู้อุทธรณ์ได้พิพาทกับนายชายของผู้อุทธรณ์ ซึ่งเป็นผู้เสียหายในคดีอาญาดังกล่าว ในเรื่องที่ดินซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของผู้อุทธรณ์มาตั้งแต่เกิด เดิมที่ดินมีซื้อขายของผู้อุทธรณ์เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดิน ต่อมาขายได้โฉนดที่ดินแปลงพิพาทให้นายชายของผู้อุทธรณ์โดยที่ผู้อุทธรณ์และครอบครัวไม่ทราบ เมื่อยายเสียชีวิตลงนายชายของผู้อุทธรณ์จึงแจ้งให้มารดาของผู้อุทธรณ์และครอบครัวออกจากที่ดินและบ้าน จึงเกิดการโต้เถียงกัน และมารดาของผู้อุทธรณ์ไม่ยอมออกจากที่ดินเนื่องจากยายของผู้อุทธรณ์บอกว่าจะมอบให้ ประกอบกับมีลุงช้าวของนายชายของผู้อุทธรณ์ปลุกกรุกล้ำเข้ามาในบ้านของผู้อุทธรณ์บางส่วน เพราะบ้านของผู้อุทธรณ์และนายชายอยู่ติดกันโดยไม่มีรั้วกัน จึงมีเรื่องพิพาทกันเรื่อยมา กรณีที่นายชายของผู้อุทธรณ์กล่าวหาว่า ผู้อุทธรณ์ลักทรัพย์และทำให้เสียหายดังกล่าวเป็นกรณีที่เกิดขึ้นในบริเวณบ้านและที่อื่นเป็นที่อยู่อาศัยของครอบครัวของผู้อุทธรณ์ตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้บุคคลในครอบครัวของผู้อุทธรณ์ก็ถูกนายชายแจ้งความร้องทุกข์เป็นคดีอาญาและคดีแพ่งในกรณีอื่นอีกทุกคน เมื่อถึงขั้นตอนการพิจารณา พนักงานอัยการได้ไต่ถามสืบประนีประนอมยอมความกัน และเป็นที่ตกลงกันได้ทั้งนายชาย บิดา และมารดาของผู้อุทธรณ์ โดยมีข้อตกลงให้ถอนคำร้องทุกข์ทุกคดีให้แก่กันทั้งหมด รวมทั้งคดีของผู้อุทธรณ์ ในขั้นตอนการประนีประนอมยอมความ พนักงานอัยการได้รวบรวมเอกสารทั้งหมดมาให้ทุกคนลงลายมือชื่อ โดยพนักงานอัยการเจ้าของคดีแจ้งให้ทุกคนทราบว่า ไม่มีอะไรอีกแล้วทุกคดียุติให้มาฟังคำสั่งศาลในวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๓๗ แต่เมื่อถึงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ศาลได้มีคำพิพากษาว่า ผู้อุทธรณ์มีความผิดจริงโดยให้การรับสารภาพ ซึ่งพนักงานอัยการแจ้งว่านำหลักฐานยอมความกันไม่ได้ ผู้อุทธรณ์ได้สอบถามพนักงานอัยการว่า ทำไมตอนแรกบอกผู้อุทธรณ์ว่ายอมความได้ และทำไมจึงพิพากษาว่า ผู้อุทธรณ์รับสารภาพทั้งที่ผู้อุทธรณ์ยังมิได้รับสารภาพ ซึ่งพนักงานอัยการบอกว่า ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็จะยอมความกันไม่ได้ และที่รับสารภาพก็เพราะได้ลงลายมือชื่อยอมความกันตั้งแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๓๗ แล้ว แต่ไม่เป็นอะไรเพราะเป็นความผิดเล็กน้อย เพราะเหตุที่ผู้อุทธรณ์รู้เท่าไม่ถึงการณ์ดังกล่าวจึงทำให้ผู้อุทธรณ์ต้องเป็นผู้มีความผิดติดตัวตามคำพิพากษาของศาล ต่อมาผู้อุทธรณ์สอบเข้าเรียนในโรงเรียนนายร้อยตำรวจได้ แต่เมื่อโรงเรียนนายร้อยตำรวจตรวจสอบประวัติของผู้อุทธรณ์จากทะเบียนประวัติอาชญากรของ

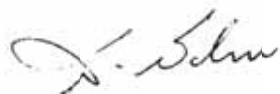
สำนักงานตำรวจแห่งชาติพบว่า ผู้อุทธรณ์มีประวัติเคยกระทำความผิดอาญาดังกล่าว จึงมีคำสั่งโรงเรียนนายร้อยตำรวจที่ ๕๑๘/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๓ ให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการโดยถือว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจึงเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปในการคัดเลือกเข้าเป็นข้าราชการตำรวจ ผู้อุทธรณ์จึงพ้นจากการเป็นนักเรียนโรงเรียนนายร้อยตำรวจ แต่โรงเรียนนายร้อยตำรวจเพิ่งแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์ทราบเมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งโรงเรียนนายร้อยตำรวจต่อคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๔ ขณะเดียวกันผู้อุทธรณ์ได้ร้องขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อนำไปประกอบการอุทธรณ์คำสั่งโรงเรียนนายร้อยตำรวจเพิ่มเติม หรือสมัครเข้าทำงานในหน่วยงานต่าง ๆ แต่สำนักงานตำรวจแห่งชาติปฏิเสธการลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ให้แก่ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยกองทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับงานทะเบียนประวัติอาชญากรตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของผู้ที่กระทำความผิดในขณะที่มีอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป ซึ่งมีใช้เยาวชนตามกฎหมายของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่ว่า “เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์” ไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากร จึงเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงเท่าที่เกี่ยวข้องและจำเป็นเพื่อการดำเนินงานของรัฐให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์เท่านั้น และยกเลิกการจัดให้มีระบบดังกล่าวเมื่อหมดความจำเป็น ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่า ๑๔ ปีบริบูรณ์ ซึ่งมีใช้กระทำความผิดในขณะที่เป็นเยาวชน และศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษปรับเป็นเงิน ๑,๕๐๐ บาท การที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดเก็บข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของผู้อุทธรณ์ไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงชอบแล้ว

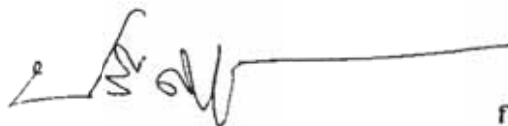
อนึ่ง เนื่องจากข้อมูลประวัติอาชญากรในฐานข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีได้บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดของเจ้าของข้อมูลตามที่ปรากฏในคำพิพากษา จึงอาจทำให้ผู้ได้รับข้อมูลไม่ทราบถึงความร้ายแรงแห่งคดี และนำข้อมูลที่ได้รับไปใช้โดยไม่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ จึงควรที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะได้บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดดังกล่าว และจำแนกกลุ่มผู้กระทำความผิดตามลักษณะของการกระทำความผิดและอัตราโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับให้ชัดเจนเพียงพอที่จะทำให้ทราบถึงความร้ายแรงแห่งคดีด้วย อย่างไรก็ตามในกรณีอุทธรณ์เรื่องนี้ ผู้อุทธรณ์อาจยื่นคำขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติบันทึกรายละเอียดพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดของผู้อุทธรณ์ไว้ในฐานข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ตามมาตรา ๒๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เพื่อประโยชน์ในการนำข้อมูลไปใช้ได้อย่างถูกต้องตามวัตถุประสงค์

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายจึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

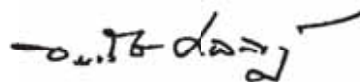
(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

คำวินิจฉัยที่ สค ๖ /๒๕๕๐

หน้า ๖ ใน ๖ หน้า

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายอีกรหาญ โตมรสักดิ์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๒๘ /๒๕๕๐
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้แก้ไขทะเบียนประวัติพนักงานเทศบาล

ผู้อุทธรณ์ : นายสมพงษ์ เกลี้ยงสะอาด
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : เทศบาลนครนครสวรรค์

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า นายสมพงษ์ เกลี้ยงสะอาด ผู้อุทธรณ์ ซึ่งเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักการช่าง เทศบาลนครนครสวรรค์ มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ถึงนายกเทศมนตรีนครนครสวรรค์ ขอแก้ไขวันและเดือนเกิดในทะเบียนประวัติพนักงานเทศบาล จากวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๐ เป็นวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๐ โดยอ้างว่าเพื่อให้ถูกต้องตามที่แท้จริงตามบัตรประจำตัวประชาชน บัตรประจำตัวพนักงานเทศบาล และสำเนาทะเบียนราษฎร ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ และพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยแนบหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้อุทธรณ์ ดังนี้

๑. สำเนาคำขอมิบัตรประจำตัว หรือขอบัตรประจำตัวใหม่ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๙
๒. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน
๓. แบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร (ท.ร. ๑๔/๑)

เทศบาลนครนครสวรรค์มีหนังสือแจ้งผู้อุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๐ ว่า ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๙ กำหนดว่า ผู้ประสงค์จะขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติ ให้ยื่นคำขอแก้ไขพร้อมหลักฐานต้นฉบับสูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิด หากไม่มี ให้ส่งหนังสือรับรองจากส่วนราชการหรือหน่วยงานที่มีหน้าที่เก็บรักษาสูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิด พร้อมหลักฐานต่าง ๆ ดังนี้

/๑. ทะเบียน...

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

๑. ทะเบียนสำมะโนครัวหรือสำเนาทะเบียนบ้าน
 ๒. หลักฐานการศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่งที่แสดงวัน เดือน ปีเกิดจากสถานศึกษา
ทุกแห่งที่ผู้นั้นเคยศึกษา
 ๓. หลักฐานทางการทหารในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอเป็นข้าราชการชาย ได้แก่ ใบสำคัญ
ทหารกองเกิน (แบบ สด.๙) หรือใบสำคัญทางทหารกองหนุน (แบบ สด.๘) หรือทะเบียนทหาร
กองประจำการ (แบบ สด.๓) หรือสมุดประจำตัวทหารกองหนุน
 ๔. หลักฐานทางราชการแสดงวัน เดือน ปีเกิดของพี่น้องร่วมมารดา ในกรณีที่
มีพี่น้องร่วมมารดา
 ๕. หลักฐานอื่นของทางราชการที่ระบุวัน เดือน ปีเกิด โดยชัดเจน (ถ้ามี)
- ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของ
ราชการ อุทธรณ์คำสั่งของเทศบาลนครนครสวรรค์ดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและ
การบังคับใช้กฎหมาย ได้พิจารณาคำอุทธรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่
๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้อุทธรณ์อาศัยสิทธิตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด
ในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ ยื่นคำร้องต่อเทศบาลนครนครสวรรค์ ขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด
ในทะเบียนประวัติพนักงานเทศบาล จากวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๐ เป็นวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๐
โดยแนบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้อุทธรณ์ ดังนี้

๑. หนังสือรับรองของอำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดชดชองที่ไม่อาจหาสุติบัตร
หรือทะเบียนคนเกิดได้
๒. สำเนาทะเบียนบ้าน
๓. หลักฐานการศึกษาที่แสดงวัน เดือน ปีเกิด
๔. หนังสือรับรองของสัสดีอำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดที่ไม่สามารถคัดสำเนาใบสำคัญ
ทหารกองเกิน (แบบ สด. ๙) ได้
๕. หลักฐานแสดงวัน เดือน ปีเกิด ของพี่น้องร่วมมารดา

/เทศบาลนคร...

คำวินิจฉัย ที่ สค ๒๔ /๒๕๕๐

เทศบาลนครนครสวรรค์ส่งเรื่องดังกล่าวให้จังหวัดนครสวรรค์พิจารณา จังหวัดนครสวรรค์พิจารณาแล้วเห็นว่า เอกสารหลักฐานที่ผู้อุทธรณ์ยื่นประกอบคำขอแก้ไขวันที่และเดือนเกิดในทะเบียนประวัติพนักงานเทศบาล ไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ชัดแจ้งโดยปราศจากข้อสงสัยว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ใดและเดือนใดแน่นอน เนื่องจากเอกสารหลักฐานไม่สอดคล้องตรงกันทั้งหมด จึงไม่อนุญาตให้แก้ไขวันที่และเดือนเกิดในทะเบียนประวัติพนักงานเทศบาล ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๖ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งมิให้แก้ไขรายการวันและเดือนเกิดดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จังหวัดนครสวรรค์ไม่แก้ไขวันที่และเดือนเกิดให้แก่ผู้อุทธรณ์นั้นชอบแล้ว จึงมีคำวินิจฉัย ที่ สค ๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๗ ให้ยกอุทธรณ์ ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้ยื่นฟ้องคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร เทศบาลนครนครสวรรค์ และจังหวัดนครสวรรค์ ต่อศาลปกครองพิชฌโลกให้เพิกถอนคำวินิจฉัย ที่ สค ๒/๒๕๔๗ ให้เพิกถอนผลการพิจารณาของจังหวัดนครสวรรค์ และให้เทศบาลนครนครสวรรค์แก้ไขวันที่และเดือนเกิดที่ถูกต้องแท้จริงในทะเบียนประวัติพนักงานเทศบาลแก่ผู้อุทธรณ์ (คดีหมายเลขดำที่ ๗๓/๒๕๔๗) ขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณา

สำหรับอุทธรณ์เรื่องนี้ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำร้องขอให้เทศบาลนครนครสวรรค์แก้ไขวันที่และเดือนเกิด ในทะเบียนประวัติพนักงานเทศบาลอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากได้มีการประกาศใช้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ โดยระเบียบดังกล่าวได้ยกเลิกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗

คณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๓๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้เป็นที่สุด ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์คำสั่งของหน่วยงานของรัฐในเรื่องที่คณะกรรมการฯ ได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ โดยไม่มีพยานหลักฐานใหม่ที่อาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และแม้ว่าได้มีการประกาศใช้ระเบียบเกี่ยวกับการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ ฉบับใหม่ และยกเลิกระเบียบฉบับเดิม แต่ข้อกำหนดเกี่ยวกับเอกสารที่ต้องยื่นประกอบคำร้องขอแก้ไขยังคงเหมือนเดิมและระเบียบฉบับใหม่ก็มิได้มีการเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดในสาระสำคัญที่มีผลต่อคำวินิจฉัยเดิม จึงไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยเดิม

/ฉะนั้น ...

คำวินิจฉัย ที่ สค ๒๔ /๒๕๕๐

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

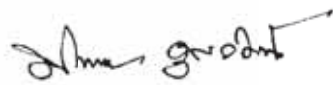
(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

หัวหน้าคณะที่ ๔

(นายจาง เจลิมจิตร์)

กรรมการ

(นางมัลลิกา คุณวัฒน์)

กรรมการ

กรรมการ

(นายดำรงศ บุษยอิน)

(นายเรวัต จำเจลิม)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวน

หมายเหตุ : นายดำรงศ บุษยอิน ป่วยจึงมิได้ลงนามในคำวินิจฉัย

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๐

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๖๘ / ๒๕๕๐

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลในระบบฐานข้อมูล
ของสำนักงานประกันสังคม

ผู้อุทธรณ์ : นางสาวสการรัตน์ แก้วสม
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานประกันสังคม

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ถึง
ผู้อำนวยการกองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม ขอข้อมูลสถานที่ทำงานของนายปริพล
แก้วรอย เพื่อบังคับคดีตามคำพิพากษา

สำนักงานประกันสังคมมีหนังสือลับ ที่ รง ๐๖๐๔/๐๕๒ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๐
ถึงผู้อุทธรณ์ว่า ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๑๐๐ บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใด
เปิดเผยข้อเท็จจริงใดเกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ตามปกติวิสัยของนายจ้างจะ
พึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยซึ่งตนได้มาหรือล่วงรู้เนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการ
เปิดเผยในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การ
คุ้มครองแรงงาน หรือการสอบสวน หรือการพิจารณาคดี” ประกอบกับพระราชบัญญัติข้อมูล
ข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕ (๒) การเปิดเผยจะทำให้การบังคับใช้กฎหมาย
เสื่อมประสิทธิภาพ หรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ และมาตรา ๑๕ (๔) ข้อมูลข่าวสารส่วน
บุคคล ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร หากได้รับข้อมูลดังกล่าว

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

L. S. S.

ไปก็จะกระทบต่อสภาพการทำงานของลูกจ้างและความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง อาจทำให้นายจ้างและลูกจ้างขาดความเชื่อถือต่อระบบประกันสังคม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการทำงานของสำนักงานประกันสังคมได้ และมาตรา ๑๕ (๖) ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผยหรือข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น นอกจากนี้ข้อมูลที่สำนักงานประกันสังคมมีอยู่มิใช่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวทรัพย์สินอันเป็นวัตถุแห่งการชำระหนี้โดยตรงต่อการบังคับชำระหนี้ สำนักงานประกันสังคมจึงไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวได้

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการอุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคมดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานประกันสังคม และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์อยู่กินฉันสามีภริยากับนายปริพล แก้วลอย โดยมีได้จดทะเบียนสมรสกันตามกฎหมาย ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้ยื่นฟ้อง นายปริพล แก้วลอย ต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง คดีหมายเลขดำ ที่ ๑๖๒๙/๒๕๔๙ คดีหมายเลขแดง ที่ ๑๙๔๙/๒๕๔๙ ปรากฏข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาได้ความว่า เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้อุทธรณ์โจทก์ กับนายปริพล แก้วลอย จำเลย ทำการสมรสกันตามประเพณี มิได้จดทะเบียนสมรสและอยู่กินกันฉันสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน ๑ คน ขณะฟ้องมีอายุ ๗ ปีเศษ จำเลยแสดงออกต่อบุคคลทั่วไปว่าผู้เยาว์เป็นบุตรโดยให้ใช้นามสกุล ตลอดจนให้การอุปการะเลี้ยงดูโดยเฉพาะยอมให้เจ้าหน้าที่ระบุในสูติบัตรว่าจำเลยเป็นบิดาของผู้เยาว์ จำเลยประกอบอาชีพรับส่งเอกสารมีรายได้เดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท จำเลยเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูครอบครัวตลอดมา แต่ในระยะหลังจำเลยประพฤตินอกใจโจทก์ไปติดพันผู้หญิงอื่นและเริ่มละทิ้งครอบครัวไม่ให้การอุปการะเลี้ยงดูตั้งแต่ก่อน ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่าจำเลยเป็นบิดาที่แท้จริงของบุตรผู้เยาว์ จำเลยย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ร่วมกับโจทก์ ปัจจุบันโจทก์ต้องอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์แต่ลำพังเพียงผู้เดียว โดยที่โจทก์มีรายได้เล็กน้อยเพียงเดือนละ ๔,๐๐๐ ถึง ๕,๐๐๐ บาท เมื่อได้คำนึงถึงความสามารถของจำเลยที่จะต้องให้ประกอบกับภาระของโจทก์ที่ต้องรับผิดชอบเสียค่าศึกษาเล่าเรียน เสียค่าเสื้อผ้า และค่ารักษาพยาบาลยามเจ็บป่วยของผู้เยาว์แล้วเห็นสมควรกำหนดค่าอุปการะเลี้ยงดูเดือนละ ๖,๐๐๐ บาท ตามคำฟ้องโจทก์จึงพิพากษาให้ผู้เยาว์เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของจำเลย กับให้จำเลยจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์เดือนละ ๖,๐๐๐ บาท

นับแต่วันมีคำพิพากษาไปจนกว่าบุตรผู้เยาว์จะบรรลุนิติภาวะ หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี แต่ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถบังคับคดีได้ เนื่องจากไม่ทราบสถานที่ทำงานอันเป็นแหล่งรายได้ของนายบริพล แก้วลอย ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ถึงผู้อำนวยการกองเงินสมทบ สำนักงานประกันสังคม ขอตรวจสอบสถานที่ทำงานของนายบริพล แก้วลอย เพื่อบังคับคดีตามคำพิพากษา

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเป็นข้อมูลของผู้อุทธรณ์ จะนำไปใช้ในการบังคับคดีเพื่อให้นายบริพล แก้วลอย ซึ่งเป็นบิดาปฏิบัติหน้าที่เลี้ยงดูบุตรตามกฎหมายและศีลธรรมจรรยา การเปิดเผยให้ทราบจึงไม่กระทบความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้าง และลูกจ้าง อีกทั้งการขอข้อมูลจำกัดเฉพาะสถานที่ทำงานซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลและเป็นการขอเฉพาะรายจึงไม่กระทบการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงานประกันสังคมแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอในกรณีนี้ จึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีมติให้สำนักงานประกันสังคมเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ พร้อมทั้งสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องให้แก่ผู้อุทธรณ์

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

คำวินิจฉัยที่ สด ๖๘ /๒๕๕๐

หน้า ๔ ใน ๔ หน้า

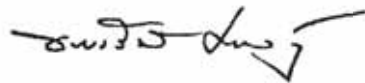
กรรมการ

(นายอิทธิชัย ไตรรงค์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๙๕ /๒๕๕๐
เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรในทะเบียนประวัติอาชญากร

ผู้อุทธรณ์ : นายภูวิศ อาญาเมือง
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้กำกับการ ๒ กองทะเบียนประวัติอาชญากร ว่าผู้อุทธรณ์มีประวัติเก็บอยู่ในสารบบพิมพ์ลายนิ้วมือและฐานข้อมูลระบบคอมพิวเตอร์ของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จากการถูกจับกุมของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๗ ขอให้ทบทวน ข้อเท็จจริงคือผู้อุทธรณ์มีโทษหวายได้คืนติดอยู่ในกระเป๋าสตางค์คิดเป็นเงิน ๑๐ บาท จากการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นคดีสุโขทัย และผู้อุทธรณ์ได้เสียค่าปรับตามระเบียบแล้ว โดยส่วนตัวผู้อุทธรณ์มิได้เป็นคนเล่นการพนันเป็นอาชีพ จากวันเวลาดังกล่าวก็ล่วงเลยมาประมาณ ๑๒ ปีแล้ว และเมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ ผู้อุทธรณ์ได้บรรจุเข้ารับราชการเป็นพนักงานส่วนตำบล ตำบลหลักเขต อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ได้ส่งประวัติไปตรวจสอบตามระเบียบของราชการ ผู้อุทธรณ์ยังพบประวัติเก็บอยู่ และประมวลระเบียบการตำรวจที่ไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ ข้อ ๑.๓ กำหนดว่า แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ บัญชีประวัติและบัตรดัชนีที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหา จำเลย หรือนักโทษในคดีอาญาที่ไม่ต้องทำแผนประทุษกรรมตามระเบียบให้อยู่ในข่ายทำลายได้ดังนี้ ข้อ ๑.๓.๖ เมื่อมีกฎหมายออกใช้ภายหลังการกระทำผิด

หน้า ๑ ใน ๖ หน้า

ยกเลิกความผิดเช่นนั้น และข้อ ๑.๓.๗ เมื่อมีกฎหมายยกเว้นโทษ ดังนั้น เพื่อความโปร่งใสและปลอดจากประวัติที่มีอยู่ในสารบบพิมพ์ลายนิ้วมือฯ ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลของผูุ้ทธรณ์และผูุ้ทธรณ์มิได้มีฐานะเป็นอาชญากรแต่อย่างใด จึงขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติลบข้อมูลของผูุ้ทธรณ์ออกจากทะเบียนประวัติอาชญากร

กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหนังสือที่ ดษ ๐๐๓๕.๓๒ / ๘๒ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงผูุ้ทธรณ์ปฏิเสธการลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผูุ้ทธรณ์ออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยให้เหตุผลว่าจากการตรวจสอบประวัติของบุคคลด้วยชื่อและนามสกุลในฐานะข้อมูลผู้ถูกจับกุม และดำเนินคดีอาญาพบว่าผูุ้ทธรณ์ต้องหาขอการพ้นโทษคดีอาญาที่ ๓๙๓/๒๕๓๗ วันที่เกิดเหตุวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๗ วันที่จับกุมวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๗ เกิดเหตุในพื้นที่ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์ ยังไม่ได้รับแจ้งผลคดีถึงที่สุดจากโรงพักที่จับกุม ในการนำข้อมูลประวัติการต้องหาคดีอาญาออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากร ต้องปรากฏข้อเท็จจริงอันเป็นที่ยุติว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิด โดยมีเอกสารหลักฐานที่แสดงว่าผลการดำเนินคดีถึงที่สุดด้วยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องหรือสั่งยุติการดำเนินคดี หรือศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง หรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง เป็นต้น แต่หากเป็นการกระทำความผิดขณะเป็นเด็กหรือเยาวชนต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข โดยศาลมีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุก หรือมีการเปลี่ยนแปลงโทษเป็นวิธีการสำหรับเด็กหรือเยาวชน และต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลครบถ้วนโดยไม่มีการใดที่จะต้องบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลต่อไป ทั้งนี้เป็นไปตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ ข้อ ๑ อนุ ๑.๓ และอนุมัติหลักการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๔

ผูุ้ทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการอุทธรณ์คำสั่งกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผูุ้ทธรณ์ในทะเบียนประวัติอาชญากรดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผูุ้ทธรณ์และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติและเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผูุ้ทธรณ์เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๐๙ และเมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๗ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์จับกุมผูุ้ทธรณ์ในข้อหาหมิ่นพ้อหยาได้ดินอยู่ในกระเป๋าสตางค์คิดเป็นเงิน ๑๐ บาท ซึ่งเป็นคดีลหุโทษและผูุ้ทธรณ์ได้เสียค่าปรับแล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๔

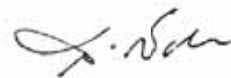
ผู้อุทธรณ์ได้บรรจุเข้ารับราชการเป็นพนักงานส่วนตำบล ตำบลหลักเขต อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งได้ตรวจสอบประวัติของผู้อุทธรณ์ตามระเบียบราชการพบว่า มีประวัติอาชญากรรมของผู้อุทธรณ์ เก็บอยู่ในสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรรมของกองทะเบียนประวัติอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้กำกับการ ๒ กองทะเบียนประวัติอาชญากรรม ขอสอบประวัติการกระทำความผิดในข้อหาการพนันของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนประวัติอาชญากรรม กองทะเบียนประวัติอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๓๕.๓๒/๔๒ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบหลักเกณฑ์แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการนำข้อมูล ต้องหาคืออาญาออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรรมว่าต้องปรากฏข้อเท็จจริงอันเป็นที่ยุติ ได้ว่าผู้อุทธรณ์มิได้เป็นผู้กระทำความผิด โดยมีเอกสารหลักฐานที่แสดงว่าผลการดำเนินคดีถึงที่สุด อัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องหรือสั่งยุติการดำเนินคดี หรือศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง หรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง แต่หากเป็นการกระทำความผิดขณะเป็นเด็กหรือเยาวชนต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข โดยศาลมิได้มีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุก หรือมีการเปลี่ยนแปลงโทษเป็นวิธีการสำหรับเด็กหรือเยาวชน และต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลครบถ้วนโดยไม่มีารใดที่จะต้องบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลต่อไป ตามประมวลระเบียบการตำรวจ ไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ ข้อ ๑ อนุ ๑.๓ และอนุมติหลักการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๔ ทั้งนี้ฝ่ายทะเบียนประวัติอาชญากรรม ๒ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ ๐๐๓๕.๓๒๓/๑๑๔ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ถึงสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์ เพื่อขอทราบผลคดีถึงที่สุด ซึ่งสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์มีหนังสือ ที่ บร ๐๐๒๕.๓/๖๗๓ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ถึงฝ่ายทะเบียนประวัติอาชญากรรม ๒ สำนักงานตำรวจแห่งชาติแจ้งว่าผลการดำเนินคดีแก่ผู้อุทธรณ์ในความผิดฐานเล่นการพนันสลากกินรวบฯ คดีถึงที่สุด ศาลจังหวัดบุรีรัมย์มีคำพิพากษา คดีหมายเลขดำที่ ๑๕๒๔/๒๕๓๗ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๕๕/๒๕๓๗ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ ว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๕ ผู้อุทธรณ์รับสารภาพให้ลดโทษกึ่งหนึ่ง คงให้ปรับ ๑,๐๐๐ บาท กองทะเบียนประวัติอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติเห็นว่า กรณีของผู้อุทธรณ์ศาลพิพากษาว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามฟ้องเพียงแต่ศาลเลือกที่จะใช้วิธีการทางศาลให้ลดโทษปรับเพราะเหตุเข้าใจเงื่อนไขที่ศาลจะเลือกใช้วิธีการนั้นได้ ดังนั้น จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขในการทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ ตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๓๒ บทที่ ๔ ประกอบกับขณะที่ผู้อุทธรณ์กระทำความผิดมีอายุ ๒๔ ปี จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์กรณีผู้กระทำความผิดขณะเป็นเด็กหรือเยาวชน จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขในการทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ กองทะเบียนประวัติอาชญากรรม

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงไม่สามารถดำเนินการนำข้อมูลประวัติการถูกจับกุมและดำเนินคดีอาญาของผูุ้ทธรณ์ออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรได้

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ ผูุ้ทธรณ์ชี้แจงถึงเหตุผลในการขอลบข้อมูลประวัติอาชญากรในทะเบียนประวัติอาชญากรว่า ผูุ้ทธรณ์ถูกจับข้อหาเล่นการพนันและได้รับสารภาพแล้ว อันเป็นความผิดเล็กน้อย และการที่ข้อมูลอาชญากรของผูุ้ทธรณ์ปรากฏอยู่ในสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เคยมีผลทำให้ผูุ้ทธรณ์ไม่ได้รับการบรรจุเป็นพลขับของกรมตำรวจ และปัจจุบันอาจมีผลกระทบต่อความก้าวหน้าในหน้าที่ราชการของผูุ้ทธรณ์ต่อไป

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยกองทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับงานทะเบียนประวัติอาชญากรตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของผู้ที่กระทำความผิดในขณะที่มีอายุ ๑๘ ปีขึ้นไป ซึ่งมีใช้เยาวชนตามบทนิยามของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่ว่า “เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์” ไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากร จึงเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่กำหนดว่าให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงเท่าที่เกี่ยวข้อและจำเป็นเพื่อการดำเนินงานของรัฐให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์เท่านั้น และยกเลิกการจัดให้มีระบบดังกล่าวเมื่อหมดความจำเป็น ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผูุ้ทธรณ์ได้กระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ ซึ่งมีใช้กระทำความผิดในขณะที่เป็นเยาวชน และศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษปรับเป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาท การที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดเก็บข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของผูุ้ทธรณ์ไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงชอบแล้ว แต่การที่กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติบันทึกการรายงานการจับกุมผูุ้ทธรณ์ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์รายงานให้ทราบไว้ในสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ก่อนที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดถือเป็นการจัดเก็บที่ไม่ถูกต้องเพราะในขณะนั้นยังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับความผิดและการลงโทษตามคำพิพากษาของศาล และต่อมาเมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผูุ้ทธรณ์มีความผิดและให้ลงโทษปรับ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์ก็มีได้

รายงานให้กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทราบเพื่อบันทึกรายละเอียดคำพิพากษา ในสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่อย่างใด จนกระทั่งผู้อุทธรณ์ร้องขอให้ลบข้อมูลการกระทำผิดของผู้อุทธรณ์ออกจากทะเบียน ประวัติอาชญากรแล้ว กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงติดต่อขอข้อมูล ผลคดีเพิ่มเติมจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองบุรีรัมย์แล้วจึงบันทึกลงในสารบบทะเบียนประวัติ อาชญากร และเมื่อมีพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิ พลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ รายละเอียดเกี่ยวกับการล้างมลทิน ก็ไม่มีข้อมูลปรากฏ จึงเป็นการมิได้ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูล ข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องตรวจสอบแก้ไขข้อมูล ข่าวสารส่วนบุคคลในความรับผิดชอบให้ถูกต้องอยู่เสมอ อีกทั้งการบันทึกข้อมูลการกระทำ ความผิดของผู้อุทธรณ์ กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มิได้บันทึก รายละเอียดพฤติการณ์แห่งคดีตามที่ปรากฏในคำพิพากษาว่าผู้อุทธรณ์กระทำการอย่างไรที่ ศาลพิพากษาว่าผู้อุทธรณ์มีความผิด ทำให้ผู้ได้รับทราบข้อมูลอาจเข้าใจผิดได้ว่าผู้อุทธรณ์ กระทำความผิดอาญาอย่างร้ายแรง ดังนั้น กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจ แห่งชาติ จึงต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์ให้ถูกต้องตามที่เป็น จริงตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ โดยบันทึก รายละเอียดพฤติการณ์แห่งคดีตามคำพิพากษารวมทั้งบันทึกข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่ผู้อุทธรณ์ ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา ภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากร ของผู้อุทธรณ์

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายจึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ และให้กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติบันทึกรายละเอียดพฤติการณ์แห่งคดีตามคำพิพากษารวมทั้งบันทึกข้อเท็จจริง เกี่ยวกับการที่ผู้อุทธรณ์ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ไว้ในทะเบียน ประวัติอาชญากรของผู้อุทธรณ์

อนึ่ง เมื่อกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้บันทึกรายละเอียด พฤติการณ์แห่งคดีตามที่ปรากฏในคำพิพากษารวมทั้งบันทึกข้อเท็จจริงข้างต้นแล้วให้กอง

คำวินิจฉัย ที่ สค ๙๕/๒๕๕๐

หน้า ๖ ใน ๖ หน้า

ทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบ และก่อนที่จะได้แก้ไขเพิ่มเติมข้อมูลดังกล่าวให้ถูกต้องตามความเป็นจริง กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จะให้ข้อมูลของผู้อุทธรณ์ที่บันทึกไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากรเดิมให้แก่ผู้อื่นมิได้

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายสมยศ เชื้อไทย)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

(นายอภัย โตมรศักดิ์)

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๐

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๑๑๘/ ๒๕๕๐

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคมจังหวัด
สุพรรณบุรีเกี่ยวกับข้อมูลผู้ประกันตนในระบบประกันสังคม

ผู้อุทธรณ์ : นางอาภา วงศ์สุวรรณ
โดยนางจินดา บุญรอด ผู้รับมอบอำนาจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรี

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึง
ประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรีขอคัดสำเนารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของผู้ประกันตน
จำนวน ๒ ราย คือ นางสาวอัคริญา กาญจนประดิษฐ์ และนางศุภวรรณ กาญจนประดิษฐ์

สำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรี มีหนังสือ ที่ สพ ๐๐๒๕/๒๐๐๘ ลงวันที่
๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า สำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรีไม่สามารถเปิดเผย
ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกันตนทั้ง ๒ รายได้ เนื่องจากเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ
ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๐ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของ
ราชการอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรีดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ
แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์และผู้แทนสำนักงาน
ประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรี และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า
ผู้อุทธรณ์เป็นโจทก์ฟ้องนางสาวอัคริญา กาญจนประดิษฐ์ จำเลยที่ ๑ และนางศุภวรรณ กาญจนประดิษฐ์

หน้า ๑ ใน ๕ หน้า

จำเลยที่ ๒ ในความผิดฐานผิดสัญญากู้ยืมเงินต่อศาลแขวงพระนครเหนือเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๑๓๖๔/๒๕๔๘ ปรากฏข้อเท็จจริงตามคำฟ้องได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖ จำเลยที่ ๑ ได้ทำสัญญากู้เงินผู้ถือหุ้น โจทก์ เป็นเงินจำนวน ๑๖๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนหกหมื่นบาทถ้วน) โดยตกลงชำระดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ บาทต่อปี และตกลงจะชำระต้นเงินและดอกเบี้ยให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ในการกู้เงินจำนวนดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ได้รับเงินไปครบถ้วนแล้วในวันทำสัญญากู้เงิน เพื่อเป็นการประกันการชำระหนี้ตามสัญญากู้เงิน ในวันที่ทำสัญญากู้เงินคือวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖ จำเลยที่ ๒ ได้ทำสัญญาค้ำประกันให้ไว้กับโจทก์ โดยจำเลยที่ ๒ ตกกลงยอมรับผิดร่วมกับจำเลยที่ ๑ อย่างลูกหนี้ร่วมจนกว่าโจทก์จะได้รับชำระหนี้โดยสิ้นเชิง นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ทำสัญญากู้เงินและรับเงินไปจากโจทก์ จำเลยที่ ๑ ไม่เคยชำระดอกเบี้ยและต้นเงินให้แก่โจทก์ เมื่อครบกำหนดชำระหนี้ตามสัญญาคือวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๑ ก็ไม่ชำระหนี้แก่โจทก์ให้เสร็จสิ้น จำเลยที่ ๑ จึงผิดสัญญาชำระหนี้โจทก์ ต่อมาผู้ถือหุ้นจึงมีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยทั้งสองนำต้นเงิน และดอกเบี้ยไปชำระแก่โจทก์ แต่จำเลยทั้งสองยังเพิกเฉยไม่ยอมชำระหนี้ดังกล่าว จึงขอให้ศาลพิพากษาให้จำเลยทั้งสองใช้ต้นเงินแก่โจทก์เป็นเงินจำนวน ๑๖๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันกู้ถึงวันฟ้องเป็นระยะเวลา ๒ ปี ๑๗๗ วัน คิดเป็นเงินค่าดอกเบี้ยจำนวน ๕๔๖๓๘.๓๖ บาท รวมทั้งต้นเงินและดอกเบี้ยเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๑๔,๖๓๘.๓๖ บาท ต่อมาศาลแขวงพระนครเหนือมีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ ๓๕๐๒/๒๕๔๙ ให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงินแก่โจทก์เป็นเงินจำนวน ๒๑๔,๖๓๘.๓๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๖๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ หากจำเลยที่ ๑ ไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่ครบ ให้จำเลยที่ ๒ ชำระหนี้แทนจนครบ นับแต่มีคำพิพากษาจำเลยทั้งสองไม่เคยชำระหนี้แก่โจทก์ โจทก์ได้ติดตามจำเลยที่ ๑ แต่ไม่พบ เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ย้ายที่อยู่ไม่ติดต่อกับโจทก์ และโจทก์ได้สืบหาจำเลยที่ ๑ แล้วไม่พบ จึงไม่สามารถดำเนินการบังคับคดีกับจำเลยที่ ๑ ได้ สำหรับจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นพี่สาวของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ค้ำประกัน สามีมองจำเลยที่ ๒ ประกอบอาชีพผู้จัดการธนาคาร โจทก์จึงให้จำเลยที่ ๑ กู้ยืม ต่อมาได้สืบทราบว่าจำเลยที่ ๒ ได้หย่าขาดจากสามี ไม่มีทรัพย์สินอื่นใด แต่อาศัยอยู่บ้านหลังใหญ่กับอดีตสามี เนื่องจากก่อนที่จะให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการยึดหรืออายัดเงินเดือนของจำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่โจทก์ โจทก์ต้องทราบสถานที่ทำงาน และทรัพย์สินของลูกหนี้ ปรากฏว่าโจทก์ไม่สามารถสืบหาสถานที่ทำงาน และทรัพย์สินของจำเลยทั้งสองได้ ผู้ถือหุ้นจึงมีความจำเป็นในการ

ตรวจสอบสถานที่ทำงานของจำเลยทั้งสองเพื่อทราบรายได้ของจำเลยทั้งสอง ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรี ขอคัดสำเนารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของผู้ประกันตน คือ นางสาวอริญา กาญจนประดิษฐ์ และนางศุภวรรณ กาญจนประดิษฐ์ เพื่อจะได้ดำเนินการยึดหรืออายัดเงินเดือนของจำเลยทั้งสอง แต่สำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรีปฏิเสธการเปิดเผย ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งสำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรีที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยมีข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ ผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่า ผู้อุทธรณ์อายุประมาณสี่สิบปีประกอบอาชีพค้าขาย ผู้อุทธรณ์และจำเลยเป็นเพื่อนบ้านกัน ผู้อุทธรณ์ร้องขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของผู้ประกันตน คือ ชื่อบริษัทและสถานที่ตั้งของบริษัทที่จำเลยทั้งสองทำงานอยู่

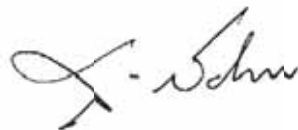
ผู้แทนสำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรีชี้แจงว่า เหตุไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอได้ เนื่องจากพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๑๐๐ บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงใดเกี่ยวกับกิจการของนายจ้างอันเป็นข้อเท็จจริงที่ตามปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยซึ่งตนได้มาหรือล่วงรู้เนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์แก่การคุ้มครองแรงงาน หรือการสอบสวน หรือการพิจารณาคดี” ประกอบกับสำนักงานประกันสังคมได้มีหนังสือเวียนกรณีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลว่า ไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวได้ ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ นอกจากนี้จากการที่ผู้อุทธรณ์ขอคัดสำเนารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของผู้ประกันตนจำนวน ๒ รายดังกล่าว ซึ่งประกอบด้วย ชื่อสถานประกอบการ ที่อยู่ จำนวนพนักงาน วันที่มีหน้าที่จ่าย วันยกเลิกกิจการ สถานที่ชำระเงิน เจ้าของกิจการ ผู้รับมอบอำนาจ เป็นต้น ซึ่งไม่ปรากฏแน่ชัดว่าผู้อุทธรณ์ร้องขอข้อมูลอะไร จึงไม่สามารถเปิดเผยให้แก่ผู้อุทธรณ์ทราบได้

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ คือ สถานที่ทำงานของนางสาวอริญา กาญจนประดิษฐ์ และนางศุภวรรณ กาญจนประดิษฐ์ เพื่อใช้เป็นเอกสารประกอบในการบังคับคดีกับนางสาวอริญา กาญจนประดิษฐ์ และนางศุภวรรณ

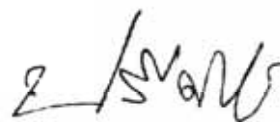
กาญจนประติษฐ์ ต่อเจ้าพนักงานบังคับคดี โดยมูลหนี้ดังกล่าวมิใช่เป็นมูลหนี้ที่เกิดจากการประกอบธุรกิจให้กู้ยืมและผู้อุทธรณ์มีความจำเป็นที่จะนำข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอไปให้เจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อใช้ติดตามบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ทั้งสองไม่มีทรัพย์สินอื่นใดที่ผู้อุทธรณ์จะบังคับชำระหนี้ได้ อีกทั้งผู้อุทธรณ์พยายามสืบทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสองจนสุดความสามารถแล้วก็ไม่สามารถบังคับชำระหนี้ลูกหนี้ทั้งสองได้ และการที่ไม่สามารถสืบทรัพย์ลูกหนี้ทั้งสองได้ทำให้ผู้อุทธรณ์มีความเดือดร้อนอย่างมาก นอกจากนี้จำเลยที่ ๒ มีพฤติการณ์หลักเสี่ยงทำให้การสืบทรัพย์มีความยุ่งยากและไม่สามารถบังคับชำระหนี้ได้ ผู้อุทธรณ์จึงไม่สามารถดำเนินการบังคับคดีกับลูกหนี้ทั้งสอง และการขอกรณีนี้เป็นการขอเฉพาะรายจึงไม่กระทบการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรีแต่ประการใด ดังนั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ คือ สถานที่ทำงานของนางสาวอัคริญา กาญจนประติษฐ์ และนางศุภวรรณ กาญจนประติษฐ์ จึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายจึงมีคำวินิจฉัยให้สำนักงานประกันสังคมจังหวัดสุพรรณบุรีเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ คือ สถานที่ทำงานของนางสาวอัคริญา กาญจนประติษฐ์ และนางศุภวรรณ กาญจนประติษฐ์ พร้อมทั้งสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องให้แก่ผู้อุทธรณ์

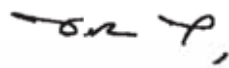
(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบูลย์)

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายเอ็กหาญ โทมศักดิ์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

หมายเหตุ: เนื่องจากนายสุพจน์ ไพบูลย์ ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการเพิ่มเติม และมีได้
เข้าร่วมประชุมพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เรื่องนี้มาแต่ต้น จึงมิได้ลงนามในคำวินิจฉัย

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๗/ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๑๕๖ / ๒๕๕๐

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคม
เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกันตน

ผู้อุทธรณ์ : บริษัท เสรีเซ็นเตอร์ แมเนจเม้นต์ จำกัด
โดยนายสมภพ โชติวงษ์ ผู้รับมอบอำนาจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานประกันสังคม

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานประกันสังคมขอทราบว่าคุณค่าบุคคลทั้ง ๓ ราย คือ นางสาวพรรณิ ผุ้ยพันธ์ นายดุลยรัตน์ บุญยวิริยะวัฒน์ หรือโตชาบอลย์ และนางสาวธัญญรัตน์ บุญญพิติ หรือนางสาวณัฐวรรณ จันทรรากาณ ปัจจุบัน มีการนำส่งเงินสมทบผู้ประกันตนไว้บ้างหรือไม่อย่างไร และหากได้นำส่งไว้ส่งในนามของบริษัทอะไร อัตราเงินเดือนเท่าใด

สำนักงานประกันสังคมมีหนังสือ ที่ รง ๐๖๐๔/๔๓๗๖ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้อุทธรณ์ว่าข้อมูลเกี่ยวกับการนำส่งเงินสมทบสถานที่ทำงานและอัตราเงินเดือนของผู้ประกันตน ถือเป็นข้อเท็จจริงที่ตามปกติวิสัยของนายจ้างจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผย ตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย ตามมาตรา ๑๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงไม่อาจเปิดเผยโดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูลได้

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานประกันสังคมดังกล่าว

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานประกันสังคม หนังสือชี้แจงของผู้อุทธรณ์ตามหนังสือลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าของหนี้ตามคำพิพากษาของลูกหนี้จำนวน ๓ ราย ซึ่งศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้อุทธรณ์ในมูลหนี้ที่เกิดจากการเช่าทรัพย์ ตามคำพิพากษาศาลแขวงพระโขนง คดีหมายเลขแดงที่ ๒๓๓๐/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ พิพากษาให้นางสาวพรรณิ พุยพันธ์ จำเลย ชำระเงินจำนวน ๑๒๓,๘๘๙.๗๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงินจำนวน ๑๒๐,๑๓๕.๗๒ บาท นับแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ตามคำพิพากษาศาลแขวงสมุทรปราการ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒๒๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ พิพากษาให้นายดุลยรัตน์ บุญยวิชะวัฒน์ หรือโดชาบอลย์ จำเลย ชำระเงินจำนวน ๘๕,๕๔๔.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๘๕,๕๒๘.๕๐ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๘) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และตามคำพิพากษาศาลแขวงพระโขนง คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๖๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ พิพากษาให้นางสาวธัญญรัตน์ บุญญปิติ หรือนางสาวณัฐวรรณ จันทรวรรณา จำเลย ชำระเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ผู้อุทธรณ์สืบทราบมาว่าลูกหนี้ทั้ง ๓ รายดังกล่าว ได้เข้าทำงานเป็นลูกจ้างกับนิติบุคคลนายจ้าง โดยที่พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้กำหนดให้นายจ้างและผู้ประกันตนส่งเงินสมทบและจัดทำบัญชีรายชื่อผู้ประกันตนแล้วส่งไปยังสำนักงานประกันสังคม ดังนั้น ในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาจึงถือว่ามีส่วนได้เสียในข้อมูลข่าวสารผู้ประกันตนของลูกหนี้ทั้ง ๓ รายดังกล่าว ที่สามารถที่จะเข้าถึงข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการบังคับคดี ทั้งการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับกิจการของนายจ้างแต่อย่างใด เพราะข้อมูลข่าวสารดังกล่าวโดยสภาพและวัตถุประสงค์ รุ้ย่อมมีอำนาจและหน้าที่ในการที่จะเปิดเผยแก่สาธารณะชนและผู้มีส่วนได้เสียในข้อมูลได้ตามหลักการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร หากไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามที่ขอได้ย่อมส่งผลกระทบต่อการใช้บังคับคดี เนื่องจากปัจจุบันมีลูกหนี้หลายรายได้ยกย่ายถ่ายทรัพย์สินเพื่อหลบหลักการบังคับคดีอันเป็นปัญหาทางสังคมและการบังคับใช้กฎหมาย ทำให้โจทก์ไม่อาจบังคับคดีได้ตามคำพิพากษา จึงมีความจำเป็นหรือประโยชน์ได้เสีย หากไม่ได้รับทราบข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานประกันสังคมขอทราบ ว่า นางสาวพรรณิ พุยพันธ์ นายดุลยรัตน์ บุญยวิชะวัฒน์ หรือโดชาบอลย์ และนางสาวธัญญรัตน์ บุญญปิติ หรือนางสาวณัฐวรรณ

จันทรวรภา ณ ปัจจุบัน มีการนำส่งเงินสมทบผู้ประกันตนไว้บ้างหรือไม่ อย่างไร และหากได้นำส่งไว้ส่งในนามของบริษัทอะไร อัตราเงินเดือนเท่าใด แต่สำนักงานประกันสังคมปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลจึงอุทธรณ์คำสั่งสำนักงานประกันสังคมที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ คือนางสาวพรณี ผุยพันธ์ นายดุลยรัตน์ บุญยวิชะวัฒน์ หรือโดชาบอลย์ และนางสาวธัญรัตน์ บุญยปิติ หรือนางสาวณัฐวรรณ จันทรวรภา ณ ปัจจุบัน มีการนำส่งเงินสมทบผู้ประกันตนไว้บ้างหรือไม่ อย่างไร และหากได้นำส่งไว้ส่งในนามของบริษัทอะไร อัตราเงินเดือนเท่าใด เป็นข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานประกันสังคมได้มาตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อประโยชน์ของนายจ้างและลูกจ้างตามกำหนดในกฎหมายดังกล่าว ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว นายจ้างและลูกจ้างไม่ประสงค์จะให้เปิดเผยต่อบุคคลภายนอก และหากผู้อุทธรณ์ได้รับข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปเพื่อประโยชน์ในการบังคับชำระหนี้ก็จะกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งอาจทำให้นายจ้างและลูกจ้างขาดความเชื่อถือต่อระบบประกันสังคมได้ ในขณะเดียวกันก็จะทำให้สำนักงานประกันสังคมกลายเป็นสำนักงานติดตามชำระหนี้ของเจ้าหน้าที่ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการทำงานของสำนักงานประกันสังคม นอกจากนี้ข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานประกันสังคมมีอยู่ก็มีใช่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับตัวทรัพย์สินเป็นวัตถุแห่งการชำระหนี้โดยตรง การบังคับชำระหนี้ของผู้อุทธรณ์เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่กับลูกหนี้ซึ่งเจ้าหน้าที่ยังมีหนทางอื่นในการดำเนินการเพื่อบังคับชำระหนี้ หรือวางระบบการประกันการชำระหนี้เพื่อให้การบังคับชำระหนี้มีประสิทธิภาพ กรณีนี้จึงยังไม่มีเหตุผลความจำเป็นเพียงพอถึงขนาดที่จะให้ผู้อุทธรณ์ได้รับข้อมูลข่าวสารของบุคคลอื่นที่อยู่ในระบบฐานข้อมูลของสำนักงานประกันสังคม ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่มีอาจเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายอิทธิชัย ไตรสงค์)

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบูลย์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๒๕ / ๒๕๕๑

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของธนาคารอาคารสงเคราะห์
เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของลูกค้าธนาคาร

ผู้อุทธรณ์ : บริษัท เสรีเซ็นเตอร์ แมเนจเม้นท์ จำกัด
โดยนายสมภพ ไรตวงษ์ ผู้รับมอบอำนาจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : ธนาคารอาคารสงเคราะห์

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงธนาคารอาคารสงเคราะห์ขอทราบข้อมูลทั้ง ๔ ราย คือ นางสมใจ ปัญญาสนธิ นางพิสมัย อุดมเทอดสกุล หรือ อุดมเทอดกุล นางสาวอัจฉรา กันภัย และห้างหุ้นส่วนจำกัด โกลบอล เทคโนโลยี ออฟฟิศ มีบัญชีเงินฝากประเภทใด เลขบัญชีใด สาขาใด มีเงินฝากเป็นจำนวนเท่าใด และจำนองไว้ที่สาขาใด

ธนาคารอาคารสงเคราะห์มีหนังสือ ที่ สก.ล. ๑๔๒/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า ข้อมูลที่ขอตรวจสอบเป็นข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๕ (๕) และมาตรา ๒๔ ธนาคารอาคารสงเคราะห์จะเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวโดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูลมิได้ ดังนั้น ธนาคารอาคารสงเคราะห์จึงไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลของบุคคลดังกล่าวให้ทราบได้

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของธนาคารอาคารสงเคราะห์ดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์และหนังสือชี้แจงของ

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

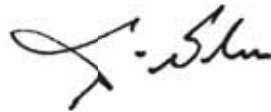
ธนาคารอาคารสงเคราะห์ตามหนังสือ ที่ สก.ล. ๑๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๑ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าของหนี้ตามคำพิพากษาของลูกหนี้จำนวน ๔ ราย ซึ่งศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ชำระหนี้แก่ผู้อุทธรณ์ในมูลหนี้ที่เกิดจากการเช่าทรัพย์ ตามคำพิพากษาศาลแขวงพระโขนง คดีหมายเลขแดงที่ ๗๓๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ พิพากษาให้นางสาวอัจฉรา กันภัย จำเลย ชำระเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้อุทธรณ์ คำพิพากษาศาลแขวงพระโขนง คดีหมายเลขแดงที่ ๘๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ พิพากษาให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด โกลบอล เทคโนโลยี ออฟฟิศ จำเลย ชำระเงินจำนวน ๕๑,๗๐๕.๕๗ บาท แก่ผู้อุทธรณ์ คำพิพากษาศาลแขวงพระโขนง คดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๔๒/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๙ พิพากษาให้นางพิสมัย อุดมเทอดสกุล หรืออุดมเทอดกุล จำเลย ชำระเงินจำนวน ๓๙,๔๐๖ บาท แก่ผู้อุทธรณ์ และคำพิพากษาศาลแขวงพระโขนง คดีหมายเลขแดงที่ ๕๗๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๙ พิพากษาให้นางสมใจ ปัญญาสนธิ จำเลย ชำระเงินจำนวน ๑๖๑,๓๒๑.๒๕ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถติดตามบังคับชำระหนี้ของลูกหนี้ดังกล่าวได้ ผู้อุทธรณ์เห็นว่าตนเป็นผู้มีส่วนได้เสียตามกระบวนการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา อีกทั้งข้อมูลที่ร้องขอไม่ใช่ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพย์สินโดยตรง และเห็นว่าเป็นการขอข้อมูลตามมาตรา ๒๔ (๘) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เพื่ออัดเงินเดือนของลูกหนี้ตามกฎหมาย จึงดำเนินการสืบทรัพย์โดยมีหนังสือลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงธนาคารอาคารสงเคราะห์เพื่อขอทราบข้อมูลของลูกหนี้ทั้ง ๔ รายดังกล่าวว่า มีบัญชีเงินฝากประเภทใด เลขบัญชีใด สาขาใด มีเงินฝากเป็นจำนวนเท่าใด และจำนองไว้ที่ธนาคารอาคารสงเคราะห์สาขาใด แต่ธนาคารอาคารสงเคราะห์ปฏิเสธการเปิดเผย ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งธนาคารอาคารสงเคราะห์ที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ คือข้อมูลเกี่ยวกับลูกหนี้ตามคำพิพากษาจำนวน ๔ รายได้แก่ นางสาวอัจฉรา กันภัย และห้างหุ้นส่วนจำกัด โกลบอล เทคโนโลยี ออฟฟิศ ว่าบุคคลและห้างหุ้นส่วนจำกัดดังกล่าวมีบัญชีเงินฝากประเภทใด เลขบัญชีใด สาขาใด มีเงินฝากเป็นจำนวนเท่าใด และจำนองไว้ที่ธนาคารอาคารสงเคราะห์สาขาใด ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งบางส่วนเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ผู้อุทธรณ์ต้องการทราบข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเพื่อบังคับชำระหนี้จาก

ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ซึ่งเป็นหนี้ที่เกิดจากการประกอบธุรกิจของผู้ถือหุ้น ผู้ถือหุ้นจึงควรจัดระบบหลักประกันการชำระหนี้ให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของลูกหนี้ของธนาคารอาจจะกระทบต่อการประกอบธุรกิจของธนาคารได้ ไม่ว่าจะเป็นธนาคารของรัฐหรือธนาคารของเอกชน ซึ่งตามกฎหมายธนาคารอาคารสงเคราะห์และกฎหมายธนาคารพาณิชย์ต่างให้ความสำคัญคุ้มครองข้อมูลของลูกหนี้ที่อยู่ในความครอบครองของธนาคาร การพิจารณาเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของธนาคารของรัฐจึงควรต้องถือปฏิบัติในลักษณะเดียวกัน ดังนั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารที่ผู้ถือหุ้นร้องขอจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่มีอาจเปิดเผยให้ผู้ถือหุ้นทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายสมยศ เชื้อไทย)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายอีกหาญ โตมรศักดิ์)

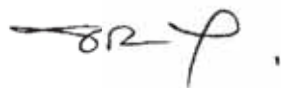
(นายสุพงษ์ ไพบุญ)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย

ที่ สค ๖๕ /๒๕๕๑

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งของสำนักงาน ก.พ. ที่ไม่แก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติ
ข้าราชการ (ก.พ. ๗)

ผู้อุทธรณ์ : นายธนธรณ์ ทองหอม
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงาน ก.พ.

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีคำขอลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงเลขาธิการ ก.พ. ขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของผู้อุทธรณ์จากวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เป็นวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ โดยผู้อุทธรณ์แจ้งว่า เนื่องจากวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ที่ปรากฏในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของผู้อุทธรณ์ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ซึ่งไม่ตรงกับสำเนาทะเบียนบ้านของสำนักทะเบียนอำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช (ภูมิสำเนาเดิม) ซึ่งระบุว่าเกิด ๒ ๖ ๘ , ๒๕๔๖ เมื่อนำมาเทียบกับปฏิทิน ๑๐๐ ปี ตรงกับวันจันทร์ที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ จึงขอแก้ไขให้ถูกต้อง พร้อมทั้งได้แนบหลักฐานไปให้ ก.พ. พิจารณารวม ๔ รายการ และสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวมีหนังสือที่ กก ๐๔๐๑/๑๓๔๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ถึงเลขาธิการ ก.พ. ส่งแบบคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ พร้อมหลักฐานต่างๆ ไปให้ ก.พ. พิจารณา

สำนักงาน ก.พ. มีหนังสือที่ นร ๑๐๐๖.๒/๒๗๔ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึง ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวว่า ก.พ. พิจารณาเรื่องผู้อุทธรณ์ขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของผู้อุทธรณ์แล้วเอกสารหลักฐานที่ส่งไปประกอบการพิจารณายังไม่อาจเชื่อโดยปราศจากข้อสงสัยว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ จริงจึงมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไข

หน้า ๑ ใน ๑๑ หน้า

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือที่ กก ๐๔๐๓/๙๑๗ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึง คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร อุทธรณ์คำสั่งสำนักงาน ก.พ. ที่มีให้แก่ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของผู้อุทธรณ์

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ ผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ผู้แทนสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เดิมชื่อ “นรินทร์ ทองหอม” ในการพิจารณาเรื่องการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของผู้อุทธรณ์ สำนักงาน ก.พ. ได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานที่ผู้อุทธรณ์ยื่นประกอบการพิจารณา และที่สำนักงาน ก.พ. ตรวจสอบไปยังหน่วยงานต่างๆ แล้วดังนี้

๑. สูติบัตร

ผู้อุทธรณ์มิได้ส่งสำเนาสูติบัตรมาประกอบการพิจารณา โดยจัดส่งหนังสือสำนักทะเบียนอำเภอท่าศาลา ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ แจ้งว่า ค้นหาหลักฐานสูติบัตรของผู้อุทธรณ์ไม่พบ จึงเป็นการพันวิสัยที่จะหาหลักฐานได้

๒. ทะเบียนบ้าน

ผู้อุทธรณ์ได้ส่งสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นทะเบียนบ้านฉบับปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๔, ๒๕๔๖ เมื่อนำมาเทียบกับปฏิทิน ๑๕๐ ปี จะตรงกับ วันที่ ๖ วันที่ ๑๓ วันที่ ๒๐ และ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ซึ่งวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ เป็นวันที่ตรงกับที่ขอแก้ไข และส่งสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๙๙/๙๕ หมู่ที่ ๘ ตำบลบางรักพัฒนา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ซึ่งเป็นทะเบียนบ้านที่อยู่ปัจจุบัน และได้จัดพิมพ์ขึ้นเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๖ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ซึ่งตรงกับที่ขอแก้ไข

สำนักงาน ก.พ. ได้ตรวจสอบทะเบียนบ้านฉบับปี ๒๕๔๙ และปี ๒๕๑๕ เพิ่มเติมไปยังสำนักบริหารการทะเบียน ซึ่งสำนักบริหารการทะเบียนส่งหนังสือลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งว่า ได้ตรวจสอบหลักฐานไมโครฟิล์มทะเบียนบ้านฉบับที่ ๒๕๒๖ แล้วปรากฏว่า บุคคลดังกล่าวเกิดปี พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยได้จัดส่งสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๔๙๓๔ ตำบลสะเตง อำเภอเมืองจังหวัดยะลา ซึ่งระบุว่าย้ายเข้ามาจากบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช และแจ้งว่าเคยขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดจากวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เป็นวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖

คำวินิจฉัยที่ สค ๖๘ /๒๕๕๑

ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากหลักฐานทะเบียนบ้าน จึงอาจเชื่อได้ว่า ผู้อุทธรณ์เกิดเดือน กรกฎาคม ๒๔๙๖ ตรงกับที่ขอแก้ไข เพราะตรงตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านฉบับปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ซึ่งเป็นฉบับเก่าแก่ที่สุด แต่เนื่องจากการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดจากวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕ เป็นวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๙๖ จึงต้องตรวจสอบหลักฐานอื่นๆ เพิ่มเติมด้วย

๓. หลักฐานการศึกษา

จากประวัติการศึกษาของผู้อุทธรณ์ใน ก.พ. ๗ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เคยศึกษาใน สถานศึกษารวม ๕ แห่ง คือ

(๑) โรงเรียนวัดจันทพอ เข้าศึกษาปี พ.ศ. ๒๕๐๒ จบการศึกษาระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๔

(๒) โรงเรียนหลวงครุวิทยา เข้าศึกษาปี พ.ศ. ๒๕๐๖ จบการศึกษาระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๗

(๓) โรงเรียนเบญจมราชูทิศ เข้าศึกษาปี พ.ศ. ๒๕๐๙ จบการศึกษาระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๓

(๔) วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชเข้าศึกษาปี พ.ศ. ๒๕๑๒ รับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา (ป.กศ.)

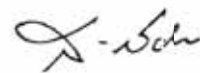
(๕) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เข้าศึกษาปี พ.ศ. ๒๕๑๔ รับปริญญา การศึกษบัณฑิต (พลศึกษา)

ผู้อุทธรณ์ส่งหลักฐานการศึกษามาเพียง ๑ ฉบับ คือ ทะเบียนนักเรียนโรงเรียน วัดจันทพอ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๙๖ ซึ่งตรงกับที่ขอแก้ไข เมื่อสำนักงาน ก.พ. ได้ตรวจสอบข้อมูลไปที่โรงเรียนวัดจันทพอ ก็ได้รับทะเบียนนักเรียนที่ระบุวัน เดือน ปีเกิดเดียวกัน

สำนักงาน ก.พ. ได้ตรวจสอบเพิ่มเติมไปยังสถานศึกษาอีก ๓ แห่ง ที่ผู้อุทธรณ์ เคยศึกษา กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอีก ๑ แห่ง คือ สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา เอกชน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และได้รับข้อมูล ดังนี้

(๑) โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ส่งสำเนาใบสุทธิ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕ ซึ่งตรงกับ ก.พ. ๗ แต่ไม่ตรงกับที่ขอแก้ไข

(๒) มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ส่งสำเนาทะเบียนประกาศนียบัตร ระบุ ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕ ซึ่งตรงกับ ก.พ. ๗ แต่ไม่ตรงกับที่ขอแก้ไข

(๓) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่งสำเนาใบแสดงผลการศึกษาระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ซึ่งตรงกับ ก.พ. ๗ แต่ไม่ตรงกับที่ขอแก้ไข

(๔) สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้แจ้งว่า ได้ส่งมอบให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๓ ตรวจสอบหลักฐาน วัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ที่เคยศึกษาที่โรงเรียนหลวงครุวิทยา แต่สำนักงาน ก.พ. ยังมิได้รับทราบผลการตรวจสอบแต่อย่างใด

ถึงแม้ว่าหลักฐานโรงเรียนเบญจมราชูทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จะระบุตรงกันว่า ผู้อุทธรณ์ เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ซึ่งตรงกับ ก.พ. ๗ แต่ไม่ตรงกับที่ขอแก้ไข แต่หลักฐานการศึกษาของโรงเรียนวัดจันทพอ ซึ่งเป็นสถานศึกษาแห่งแรก และเป็นหลักฐานการศึกษาที่เก่าแก่ที่สุด ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ซึ่งตรงกับที่ขอแก้ไข จึงเป็นหลักฐานที่น่าเชื่อถือและนำมาสนับสนุนได้

๔. หลักฐานแสดงวัน เดือน ปีเกิดของพี่น้องร่วมมารดา

ผู้อุทธรณ์ได้ส่งสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโกอำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งแสดงจำนวนและวัน เดือน ปีเกิดของพี่น้องร่วมมารดาดังนี้

(๑) ด.ญ. วิรัช ทองหอม เกิดวันที่ ๔๖,๒๕๔๔ (ตรงกับวันที่ ๕ หรือวันที่ ๑๒ หรือวันที่ ๑๙ หรือวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๔)

(๒) ด.ญ. ฐาณี ทองหอม เกิดวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๑

สำนักงาน ก.พ. ได้ตรวจสอบเพิ่มเติมไปยังสำนักบริหารการทะเบียน ซึ่งสำนักบริหารการทะเบียน ได้ส่งหนังสือที่ มท ๐๓๐๙/๔๔๓ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์มีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๑ คน คือ นางสาววิรัตน์ ทองหอม เกิดวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๔

เมื่อพิจารณาจากวัน เดือน ปีเกิดของพี่น้องร่วมมารดาตามหลักฐานข้างต้น จะเห็นว่า ไม่ว่าผู้อุทธรณ์จะเกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ หรือเกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ก็อยู่ในวิสัยที่เป็นไปได้ ดังนั้น วัน เดือน ปีเกิดของพี่น้องร่วมมารดาจึงไม่มีผลต่อการพิจารณาแต่อย่างใด

คำวินิจฉัยที่ สค ๖๕ /๒๕๕๑

๕. หลักฐานทางทหาร

สำนักงาน ก.พ. ได้ตรวจสอบหลักฐานทางทหารไปยังที่ทำการสัสดีอำเภอท่าศาลา ซึ่งที่ทำการสัสดีอำเภอท่าศาลาได้ส่งหนังสือที่ กท ๐๔๐๘.๖๑/๑๐๒ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ ระบุว่า การเก็บเอกสารทางราชการทางทหารจะเก็บเอกสารรักษาไว้จนถึงอายุ ๕๖ ปี ซึ่งปัจจุบันผู้อุทธรณ์มีอายุ ๕๔ ปีเศษ จึงไม่สามารถตรวจสอบหลักฐานทางทหารได้

๖. หลักฐานอื่น

(๑) ผู้อุทธรณ์ได้ส่งสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ซึ่งระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ตรงกับที่ขอแก้ไข

(๒) ผู้อุทธรณ์ได้ส่งสำเนาหนังสือเดินทาง ซึ่งระบุว่า ผู้อุทธรณ์ เกิดวันที่ 13 JUL 1953 (วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖) ตรงกับที่ขอแก้ไข

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) โดยคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน วิสามัญ (อ.ก.พ.วิสามัญ) เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้าราชการพิจารณาเรื่องการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของผู้อุทธรณ์จากเอกสารหลักฐานดังกล่าวแล้ว เห็นว่า ยังไม่อาจเชื่อโดยปราศจากข้อสงสัยว่า ผู้อุทธรณ์ เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ จริง จึงมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไขวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ จากเกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เป็นเกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ตามที่ขอแก้ไข

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ ผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่า สื่อบัตรของผู้อุทธรณ์ไม่สามารถหามาแสดงได้ เนื่องจากสูญหายไปนานแล้ว ผู้อุทธรณ์ได้ไปติดต่อที่บ้านกำนันตำบลอินทรี อำเภอพรหมคีรี จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นสถานที่รับแจ้งการเกิดของผู้อุทธรณ์แต่ไม่พบเอกสารต้นขั้สื่อบัตรของผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์เข้าใจว่า อาจถูกทำลายเนื่องจากมหาวาตภัย ผู้อุทธรณ์เดิมมีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๖๖ หมู่ที่ ๓ ตำบลอินทรี อำเภอพรหมคีรี จังหวัดนครศรีธรรมราช แต่ไม่สามารถหาหลักฐานทะเบียนบ้านดังกล่าวมาแสดงได้ ต่อมาได้ย้ายเข้าไปอาศัยที่บ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านที่ยื่นประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการฯ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อ ๒๔๘, ๒๕๔๖ ส่วนหลักฐานการศึกษาแห่งแรกของผู้อุทธรณ์คือ ทะเบียนนักเรียนโรงเรียนวัดจันทพอ ซึ่งผู้อุทธรณ์เข้ารับการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้นเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๐๒ เรียนสำเร็จหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้นเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๐๖ สำเนาทะเบียนนักเรียนของผู้อุทธรณ์ที่โรงเรียนวัดจันทพอออกให้เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๔ ระบุว่า

คำวินิจฉัยที่ สค ๖๕ /๒๕๕๑

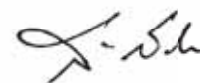
ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๙๖ แต่ทะเบียนนักเรียนดังกล่าวเป็นทะเบียนนักเรียนที่ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดจากเดิมวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕ เป็นวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๙๖ แล้ว โดยผู้อุทธรณ์ใช้หลักฐานทะเบียนบ้านของผู้อุทธรณ์ เลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ประกอบการแก้ไข ส่วนทะเบียนนักเรียนเดิมระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕ ผู้อุทธรณ์เข้าใจว่าเป็นข้อมูลที่ผู้ปกครองของผู้อุทธรณ์แจ้งในขณะที่ผู้อุทธรณ์เข้าเรียน ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ได้ส่งหนังสือโรงเรียนวัดจันทพอ ที่ ศธ ๐๔๐๗๒.๑๑๒/๑๔๗ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการรับรองว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันจันทร์ที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๙๖ จริง เนื่องจากเอกสารหลักฐานของทางโรงเรียนวัดจันทพอ เช่น ใบสุทธิ ทะเบียนนักเรียนถูกทำลายจากพายุไต้ฝุ่นฟอเรีย จึงไม่สามารถสืบค้นและคัดลอกหลักฐานได้จึงยึดถือทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราชและได้ตรวจหลักฐานแล้วถูกต้อง ทางโรงเรียนจึงออกหนังสือรับรองให้แก่ผู้อุทธรณ์คณะกรรมการฯ ได้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ไปค้นหาทะเบียนบ้านที่ผู้อุทธรณ์ย้ายเข้าอาศัยต่อบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช มาแสดง แต่ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถนำมาแสดงได้ ผู้อุทธรณ์จึงนำหลักฐานหนังสือรับรองของสำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลนครนครศรีธรรมราชมาแสดงซึ่งระบุว่า ทะเบียนบ้านเลขที่ ๙๕๑/๔ ตำบลลี้ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช หน้าที่มีชื่อผู้อุทธรณ์เอกสารสูญหายจริง และผู้อุทธรณ์ได้นำหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านที่ผู้อุทธรณ์อาศัยต่อบ้านเลขที่ ๙๕๑/๔ ตำบลลี้ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช มาให้คณะกรรมการฯ ประกอบการพิจารณาคือ

๑. ทะเบียนบ้านเลขที่ ๗๑๒ ตำบลลี้ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช ย้ายเข้าอาศัยเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๑๑ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕

๒. ทะเบียนบ้านเลขที่ ๓๒/๓ ตรอกวัดบางกระบือ ถนนนครไชยศรี อำเภอดุสิต กรุงเทพฯ ย้ายเข้าอาศัยเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๑๕ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕

๓. ทะเบียนบ้านเลขที่ ๓๑๗/๑ ซอยองครักษ์ ถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพฯ ย้ายเข้าอาศัยเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๓๐ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕

๔. ทะเบียนบ้านเลขที่ ๙๕/๓๒ หมู่ที่ ๖ ตำบลบางรักพัฒนา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ย้ายเข้าอาศัยเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๙๖

คำวินิจฉัยที่ สค ๖๕ /๒๕๕๑

๕. ทะเบียนบ้านเลขที่ ๙๙/๙๕ หมู่ที่ ๘ ตำบลบางรักพัฒนา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖

ส่วนกรณีทะเบียนบ้านเลขที่ ๔๙๓๘ ตำบลสะเตง อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา ที่ระบุว่า ผู้อุทธรณ์ย้ายจากบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช เข้าไปอาศัยเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยไม่ได้ระบุวันที่ และเดือนเกิดนั้น เนื่องจากช่วงดังกล่าวผู้อุทธรณ์ย้ายไปรับราชการที่จังหวัดยะลา ซึ่งขณะนั้นมีปัญหาความมั่นคงสูง จังหวัดยะลาจึงได้ดำเนินการย้ายชื่อผู้อุทธรณ์ในทะเบียนราษฎรไปไว้ในทะเบียนบ้านดังกล่าว โดยผู้อุทธรณ์มิได้ดำเนินการขอย้ายเองแต่อย่างใด

ผู้แทนสำนักงาน ก.พ. ชี้แจงว่า ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช และสำเนาทะเบียนนักเรียนโรงเรียนวัดจันทพองของผู้อุทธรณ์ที่ผู้อุทธรณ์ยื่นประกอบการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนพิจารณาเห็นว่า หากวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนนักเรียนโรงเรียนวัดจันทพองตรงกับทะเบียนบ้านดังกล่าวมาแต่แรกหลักฐานการศึกษาในสถานศึกษาอื่น ๆ ก็น่าจะระบุวัน เดือน ปีเกิดตรงกันไม่น่าผิดพลาด คลาดเคลื่อน ก.พ. จึงเห็นว่า หลักฐานที่ผู้อุทธรณ์ส่งให้ประกอบการพิจารณายังไม่อาจเชื่อโดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ จริง จึงมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไข และก่อนที่ผู้อุทธรณ์มายื่นขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดครั้งนี้ผู้อุทธรณ์เคยยื่นขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดต่อสำนักงาน ก.พ. แล้ว ตามหนังสือสำนักทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ที่ กก ๐๔๐๓/๑๓ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ ถึงเลขานุการ ก.พ. โดยส่งหลักฐานสำเนาทะเบียนนักเรียนโรงเรียนวัดจันทพองเป็นฉบับกรอกรายการด้วยลายมือระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อวันที่สิบห้า เดือนกรกฎาคม พ.ศ. สองพันสี่ร้อยเก้าสิบห้า แต่เนื่องจากการยื่นเรื่องขอแก้ไขมิได้ดำเนินการผ่านผู้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ สำนักงาน ก.พ. จึงส่งเรื่องคืนให้ผู้อุทธรณ์ดำเนินการใหม่ให้ถูกต้องตามระเบียบ แต่หลักฐานสำเนาทะเบียนนักเรียนโรงเรียนวัดจันทพองที่ผู้อุทธรณ์ยื่นประกอบการขอแก้ไขใหม่เป็นฉบับที่ลงรายการด้วยตัวพิมพ์ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ไม่ตรงกับฉบับกรอกรายการด้วยลายมือที่เคยยื่นไว้ครั้งแรก นอกจากนี้ ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๖๘,๒๕๔๖ นั้น ตรงกับวันจันทร์ เดือนแปด ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ แต่มิได้ระบุวันข้างขึ้นข้างแรม จากการตรวจสอบกับปฏิทิน ๑๐๐ ปี จึงอาจตรงกับวันในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้ถึง ๔ วัน

คำวินิจฉัยที่ สค ๖๕ /๒๕๕๑

ผู้แทนสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง ชี้แจงว่า ทะเบียนบ้านมีการจัดทำครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ การดำเนินการจัดทำได้ให้เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน และครูไปสอบถามบุคคลในบ้าน หากได้รับแจ้งเป็นวันทางจันทรคติ และผู้สอบถามมีความรู้สามารถเทียบเป็นวันทางสุริยคติได้ ก็จะเทียบให้แล้วจดบันทึกเป็นวันทางสุริยคติลงในทะเบียนบ้าน หากผู้สอบถามไม่สามารถเทียบได้ก็จะจดบันทึกไว้เป็นวันทางจันทรคติตามที่ได้รับแจ้ง กรณีของผู้อุทธรณ์มีการจดบันทึกไว้ในทะเบียนบ้านฉบับปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ว่าเกิดวันที่ ๒๔,๒๔๙๖ ซึ่งตรงกับวันจันทร์ เดือนแปด ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ และในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ มีเดือนแปดสองหน ตรงกับวันทางสุริยคติ ๘ วัน คือวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๖ วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๔๙๖ วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๔๙๖ วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๔๙๖ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๙๖ วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๔๙๖ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๔๙๖ และวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๔๙๖ กรณีที่ไม่ทราบว่าคุณุทธรณ์เกิดวันใด นายทะเบียนจะไม่สามารถบันทึกวันเกิดของคุณุทธรณ์ได้ ตามหลักต้องถือตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔๐ กำหนดให้การแก้ไขทะเบียนบ้านให้เป็นไปตามระเบียบที่ผู้อำนวยการทะเบียนกลางกำหนด ซึ่งระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๑๕ กำหนดว่า ถ้ามีเอกสารราชการที่น่าเชื่อถือมาแสดงให้นายทะเบียนท้องถิ่นแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ แต่ถ้าไม่มีให้นายทะเบียนสอบสวนพยานหลักฐานแล้วเสนอให้นายอำเภอสั่งแก้ไขได้ ทะเบียนบ้านฉบับปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ถือเป็นเอกสารต้นฉบับ ส่วนทะเบียนบ้านที่จัดทำปี พ.ศ. ๒๕๑๕ และปี พ.ศ. ๒๕๒๖ เป็นทะเบียนบ้านที่คัดลอกจากทะเบียนบ้านฉบับปี พ.ศ. ๒๔๙๙ กรณีทะเบียนบ้านฉบับปี พ.ศ. ๒๔๙๙ มีแต่ปีเกิด ถ้ามีเอกสารราชการที่น่าเชื่อถือมาแสดงก็ขอแก้ไขเพิ่มเติมได้ แต่ต้องไม่ใช่เอกสารที่มีที่มาจากทะเบียนบ้านฉบับอื่น ทะเบียนบ้านของคุณุทธรณ์เลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ย้ายมาจากบ้านเลขที่ ๖๖ หมู่ที่ ๓ ตำบลอินคีรี อำเภอพรหมคีรี จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งวัน เดือน ปีเกิดของคุณุทธรณ์ที่ลงในทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ เป็นการคัดลอกมาจากทะเบียนบ้านเลขที่ ๖๖ จึงถือว่าถูกต้อง และทะเบียนบ้านของคุณุทธรณ์ฉบับปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ก็ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ต่อมาผู้อุทธรณ์ขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนบ้านฉบับปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จากวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕ เป็นวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๙๖ ไม่ทราบว่าผู้อุทธรณ์นำหลักฐานอะไรไปขอแก้ไข แต่ทะเบียนบ้านฉบับปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ระบุว่าน่าจะระบุว่าคุณุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๕

คำวินิจฉัยที่ สค ๖๕ /๒๕๕๑

คณะกรรมการฯ ได้มีหนังสือสอบถามอำเภอบางบัวทองเกี่ยวกับการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนบ้านของผู้ถูกระณเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ปรากฏข้อเท็จจริงตามหนังสือ อำเภอบางบัวทองที่ นบ ๐๔๑๗.๓/๑๑ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๑ ว่า เดิมผู้ถูกระณย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านเลขที่ ๔๕/๓๒ หมู่ที่ ๖ ตำบลบางรักพัฒนา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ (ทะเบียนยังเป็นฉบับเขียนด้วยลายมือ) และเมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ผู้ถูกระณได้มายื่นคำร้องขอเปลี่ยนวัน เดือน ปีเกิด (ทะเบียนบ้านเป็นฉบับคอมพิวเตอร์) คำร้องที่ผู้ถูกระณยื่นไว้จะเก็บไว้เพียง ๑ ปี ซึ่งในคอมพิวเตอร์บันทึกเอกสารประกอบการยื่นคำร้องคือ ทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช

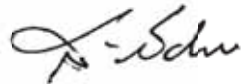
คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จะวินิจฉัยว่าผู้ถูกระณเกิดเมื่อใดต้องยึดหลักฐานที่เชื่อถือได้ของทางราชการเป็นหลัก หลักฐานสำคัญลำดับแรกคือ สูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิด เพราะเป็นหลักฐานที่ทางราชการออกให้แก่ประชาชนทุกคนเพื่อแสดงรายการข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดของบุคคลโดยตรง แต่ในกรณีที่ไม่มีสูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิดต้องพิจารณาเอกสารทางราชการอื่นๆ เช่น ทะเบียนบ้านซึ่งปรากฏภูมิสำเนาตั้งเดิม หลักฐานการศึกษาของโรงเรียนซึ่งเป็นสถานศึกษาแห่งแรก หลักฐานทางทหาร เป็นต้น กรณีนี้ผู้ถูกระณไม่สามารถหาสูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิดมาแสดงได้จึงต้องพิจารณาจากหลักฐานทะเบียนบ้านและทะเบียนนักเรียน ทะเบียนบ้านฉบับที่เก่าที่สุดที่ผู้ถูกระณนำมาแสดงคือทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลดอนตะโก อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ระบุว่าผู้ถูกระณเกิดเมื่อวันที่ ๒๔, ๒๕๔๖ ทะเบียนบ้านดังกล่าวระบุวัน เดือน ปีเกิดไม่ตรงกับทะเบียนนักเรียนฉบับกรอรายการด้วยลายมือที่ระบุว่าผู้ถูกระณเกิดวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ซึ่งต่อมาผู้ถูกระณได้นำทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ ไปเป็นหลักฐานขอแก้ไขทะเบียนนักเรียน จึงต้องพิจารณาโดยยึดถือทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ เป็นหลักเนื่องจากเป็นเอกสารที่มีความสืบเนื่องจากทะเบียนบ้านเลขที่ ๖๖ หมู่ที่ ๓ ตำบลอินคีรี อำเภอพรหมคีรี จังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งเป็นภูมิสำเนาเดิมของผู้ถูกระณก่อนย้ายมาบ้านเลขที่ ๒๗/๑ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๖ จึงมีความน่าเชื่อถือกว่าทะเบียนนักเรียนซึ่งไม่มีต้นฉบับ ประกอบกับทะเบียนบ้านเลขที่ ๔๕๓๔ ตำบลสะเตง อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา ซึ่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองได้ดำเนินการย้ายชื่อผู้ถูกระณไปไว้ในทะเบียนบ้านเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๐ โดยผู้ถูกระณมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการ ระบุว่าเป็นการย้ายมาจากบ้านเลขที่ ๒๗/๑ และผู้ถูกระณเกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงเป็นการยืนยันความน่าเชื่อถือของทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ ได้ว่ามีความถูกต้อง กรณีจึงฟังได้ว่าผู้ถูกระณเกิดเมื่อปี

คำวินิจฉัยที่ สค ๖๕ / ๒๕๕๑

พ.ศ. ๒๕๔๖ ส่วนผู้อุทธรณ์จะเกิดวันที่และเดือนอะไรนั้น ตามทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันทางจันทรคติวันที่ ๒๔, ๒๕๔๖ โดยมีได้ระบุวันข้างขึ้นหรือข้างแรม ซึ่งผู้แทนสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง แจ้งว่าวันที่ ๒๔, ๒๕๔๖ ตรงกับวันจันทร์เดือนแปด พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งมีหลายวัน แต่เมื่อผู้อุทธรณ์ได้แจ้งขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์ในทะเบียนบ้านเลขที่ ๔๕/๓๒ หมู่ที่ ๖ ตำบลบางรักพัฒนา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี โดยใช้ทะเบียนบ้านเลขที่ ๒๗/๑ ประกอบการขอแก้ไข นายทะเบียนราษฎรซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบการขอแก้ไขทะเบียนราษฎรตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ และระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ตรวจสอบแล้วระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม และได้แก้ไขรายการวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนบ้านของผู้อุทธรณ์เป็นวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ จึงต้องถือว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ตามผลการตรวจสอบของนายทะเบียนท้องถิ่นที่ได้แก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนบ้านให้แก่ผู้อุทธรณ์ดังกล่าว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายจึงวินิจฉัยให้สำนักงาน ก.พ. แก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของผู้อุทธรณ์จากวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เป็นวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ตามที่ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไข

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

คำวินิจฉัยที่ สค ๖๕ /๒๕๕๑

หน้า ๑๑ ใน ๑๑ หน้า

(นายเอกหาญ โตมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบุลย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๖ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๗๖ /๒๕๕๒

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรใน
ทะเบียนประวัติอาชญากร

ผู้อุทธรณ์ : นายจิรายุทธ ชัยมี
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ขอให้ลบข้อมูลประวัติอาชญากร และทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้อุทธรณ์ที่เคยถูกดำเนินคดีในข้อหาฆ่าเสพติดและมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เนื่องจากผู้อุทธรณ์ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐

กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหนังสือที่ ตช ๐๐๓๕.๓๒/ทว ๘๖ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า การกระทำความผิดของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวไม่อยู่ในเงื่อนไขในการนำข้อมูลประวัติอาชญากรออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรและทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๓๒ บทที่ ๔ ข้อ ๑ อนุ ๑.๓ เช่น พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องหรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง เป็นต้น และตามคำสั่งอนุมัติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๔ ที่กำหนดว่า หากเป็นการกระทำความผิดขณะเป็นเด็กหรือเยาวชนเป็นกรณีศาลมิได้มีคำพิพากษาลงโทษถึงจำคุก หรือมีการเปลี่ยนแปลงโทษเป็นวิธีการสำหรับเด็กหรือเยาวชนและต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลครบถ้วน โดยไม่มีการใดที่จะต้องบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอีกต่อไป และตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

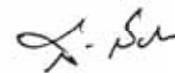
คำวินิจฉัย ที่ สค ๗๖ /๒๕๕๒

บัญญัติว่า ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้กระทำการก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับโดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้น ๆ กรณีของผู้อุทธรณ์จึงถือว่ามิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดฐานมียาเสพติดและมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเท่านั้น แต่มิได้ไต่กลับล้างความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นได้รับโทษ ดังนั้น จึงไม่สามารถนำข้อมูลประวัติของผู้อุทธรณ์ออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรและทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือได้

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการอุทธรณ์คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ไม่ลบข้อมูลประวัติอาชญากรและไม่ทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้อุทธรณ์

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เคยถูกดำเนินคดีในข้อหา มียาเสพติดและมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยศาลจังหวัดพังงาพิพากษาจำคุก ๖ ปี ๖ เดือน ตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๓๒/๒๕๔๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๓๖/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ และศาลอุทธรณ์ ภาค ๘ พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นตามคดีหมายเลขดำที่ ๙๗๐/๒๕๔๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๖๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลบังคับใช้ ผู้อุทธรณ์จึงได้มีหนังสือขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติลบข้อมูลประวัติอาชญากรออกจากสารบบทะเบียนประวัติอาชญากรและทำลายแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้อุทธรณ์ที่เคยถูกดำเนินคดีดังกล่าว แต่สำนักงานตำรวจแห่งชาติปฏิเสธ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติดังกล่าว

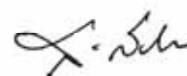
คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้กระทำการก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๗๖ /๒๕๕๒

ผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้นๆ เท่านั้น แต่มิได้มีผลเป็นการลบล้างการกระทำความผิดอันเป็นเหตุให้ถูกลงโทษนั้นด้วย อีกทั้งมิได้มีบทบัญญัติใดที่กำหนดให้ลบล้างการกระทำความผิดดังกล่าว กรณีนี้จึงไม่อาจให้กองทะเบียนประวัติอาชญากรสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลบข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดออกจากสารบบฐานข้อมูลประวัติอาชญากรได้ แต่เนื่องจากข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้ถูกระณในฐานะข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีแต่ข้อกล่าวหาซึ่งไม่ปรากฏผลคดีตามคำพิพากษาของศาลและข้อมูลเกี่ยวกับการที่ผู้ถูกระณได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงเป็นการมิได้ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง (๔) และมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องตรวจสอบแก้ไขข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในความรับผิดชอบให้ถูกต้องอยู่เสมอและถูกต้องตามที่เป็นจริง ดังนั้นกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จะต้องบันทึกข้อมูลทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโทษตามคำพิพากษาของศาลและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่ผู้ถูกระณได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากรของผู้ถูกระณ และหากกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ยังไม่ได้บันทึกข้อมูลให้ถูกต้องครบถ้วนก็ไม่อาจให้ข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในสารบบฐานข้อมูลประวัติอาชญากรแก่บุคคลอื่นได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ไม่ต้องลบข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้ถูกระณแต่ให้แก้ไขข้อมูลประวัติอาชญากรของผู้ถูกระณในฐานะข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรของกองทะเบียนประวัติอาชญากรสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับโทษตามคำพิพากษาของศาลและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่ผู้ถูกระณได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้ปรากฏไว้ในทะเบียนประวัติอาชญากรด้วย

คำวินิจฉัย ที่ สค ๗๖ /๒๕๕๒

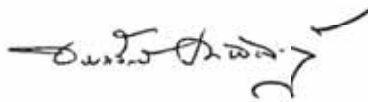
(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบุลย์)

กรรมการ

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ วรเจตน์ ภาคีรัตน์)

(นายเอ็กหาญ โตมรศักดิ์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

หมายเหตุ รองศาสตราจารย์ วรเจตน์ ภาคีรัตน์ กรรมการ เดินทางไปราชการ
ต่างประเทศ จึงไม่ได้เข้าร่วมพิจารณาเรื่องนี้และลงนามในคำวินิจฉัย

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

สาขาการแพทย์และสาธารณสุข

ที่ พส ๒/๒๕๕๒

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของโรงพยาบาลภูเวียง
จังหวัดขอนแก่น เกี่ยวกับประวัติผู้ป่วย

ผู้อุทธรณ์ : นางสาวศิริวิมล [REDACTED] และนางสาวศิริินภา [REDACTED]
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : โรงพยาบาลภูเวียง จังหวัดขอนแก่น

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า นางสาวศิริวิมล [REDACTED] ผู้อุทธรณ์ ราษฎรจังหวัดขอนแก่น ผู้ได้รับมอบอำนาจจากนางสาวศิริินภา [REDACTED] มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลภูเวียง จังหวัดขอนแก่น ขอแก้ไขเอกสารประวัติผู้ป่วย รายนางสาวศิริินภา [REDACTED] กรณีรถยนต์หมายเลขทะเบียน บจ - ๘๕๗ หนองบัวลำภู เกิดอุบัติเหตุเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ เป็นเหตุให้นางสาวศิริินภาได้รับบาดเจ็บ และนางสาวศิริินภาได้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลภูเวียง โดยผู้อุทธรณ์ขอให้โรงพยาบาลภูเวียงตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลในเอกสารใบบันทึกการตรวจผู้ป่วยของนางสาวศิริินภา [REDACTED] และขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารในเอกสารดังกล่าว จากเดิมที่บันทึกว่า นางสาวศิริินภาเป็นผู้ขับขี่ เป็นนางสาวศิริินภาเป็นผู้โดยสาร เนื่องจากในวันดังกล่าวนางสาวศิริวิมลเป็นผู้ขับขี่รถยนต์ มีใช้นางสาวศิริินภา

โรงพยาบาลภูเวียงมีหนังสือ ที่ ขก ๐๐๒๗.๓๐๑/๒๖๓ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้อุทธรณ์ ปฏิเสธการแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารประวัติของผู้ป่วย คือ นางสาวศิริินภา [REDACTED] เนื่องจากมีการบันทึกข้อมูลผู้ป่วยลงในโปรแกรมเวชระเบียนคอมพิวเตอร์ของโรงพยาบาล อีกทั้งบริษัทเจ้าพระยาประกันภัย จำกัด (มหาชน) ได้มายื่นคำร้องขอถ่ายเอกสารไปเรียบร้อยแล้ว

หน้า ๑ ใน ๗ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ พส ๒/๒๕๕๒

นางสาวศิริวิมล [] และนางสาวศิรินภา [] มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของโรงพยาบาลภูเวียงดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารราชการแพทย์และสาธารณสุข ได้พิจารณาอุทธรณ์ และเหตุผลในการไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงประวัติผู้ป่วยของโรงพยาบาลภูเวียง ประกอบกับข้อมูลข่าวสารที่ขอให้โรงพยาบาลภูเวียงและโรงพยาบาลศรีนครินทร์จัดส่งมา ทั้งได้รับฟังคำชี้แจงด้วยวาจาของผู้แทนโรงพยาบาลภูเวียง ผู้อุทธรณ์ ผู้แทนสถานีตำรวจภูธรเวียง ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านนิติเวชศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายด้วยแล้ว ข้อเท็จจริง ฟังได้ว่า นางสาวศิริวิมล [] ผู้อุทธรณ์ มีหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลภูเวียง ขอให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลในเอกสารบันทึกการตรวจผู้ป่วย [] ซึ่งเป็นประวัติการรักษาของนางสาวศิรินภา [] และขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสาร ในเอกสารดังกล่าว จากเดิมที่บันทึกว่า นางสาวศิรินภาเป็นผู้ขับขี เป็นนางสาวศิรินภาเป็นผู้โดยสาร แต่โรงพยาบาลภูเวียงปฏิเสธการแก้ไขเปลี่ยนแปลงประวัติผู้ป่วย

ในชั้นพิจารณา นางสาวศิรินภาซึ่งเป็นเจ้าของประวัติ ชี้แจงว่า ปัจจุบันอายุ ๑๘ ปี ขณะนี้เรียนการศึกษานอกโรงเรียนและประกอบอาชีพค้าขาย ไม่มีความสามารถในการขับรถ อีกทั้งไม่มีใบอนุญาตขับรถ ในวันเกิดเหตุนั่งสนทนากับเพื่อนโดยมีการดื่มสุราด้วย พี่สาวคือ นางสาวศิริวิมลได้ขอให้นั่งรถไปเป็นเพื่อนเพื่อทำธุระ จึงโดยสารรถไปกับพี่สาวและเพื่อนอีก ๒ คน คือ นางสาวเบญจพร [] และนายคาวี [] โดยตนนั่งด้านหน้าคู่กับคนขับ ขณะเกิดอุบัติเหตุหันหน้ามาทางด้านหลังเพื่อคุยกับเพื่อน และได้รับบาดเจ็บที่หน้าอกและแขนซ้ายซ้าย แต่ร่างกายทั่วไปไม่มีบาดแผล หลังเกิดอุบัติเหตุไม่ได้ไปโรงพยาบาลภูเวียงในทันที แต่เพื่อน ๒ คน ที่โดยสารไปด้วย ได้รับบาดเจ็บและได้ไปที่โรงพยาบาลภูเวียงก่อน ตนเองอยู่กับพี่สาวเพื่อรอเจ้าหน้าที่จากบริษัทประกันภัย ต่อมาเมื่อการปวดศีรษะด้านซ้ายและอาเจียนจึงไปรับการรักษาที่ โรงพยาบาลภูเวียง โดยพี่ชายและพี่สาวเป็นผู้พาไป อยู่ที่โรงพยาบาลภูเวียงประมาณครึ่งชั่วโมง พี่สาวเห็นว่าไม่ได้รับการบริการที่ดี จึงให้ย้ายไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์พร้อมกับนางสาวเบญจพร และอยู่ที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ๑ คืน

นางสาวศิริวิมล ผู้อุทธรณ์ ชี้แจงว่า ปัจจุบันอายุ ๒๒ ปี ประกอบอาชีพค้าขาย เป็นเจ้าของรถยนต์หมายเลขทะเบียน บจ - ๔๕๗ หนองบัวลำภู และเป็นผู้ขับขีในวันเกิดเหตุ โดย

คำวินิจฉัย ที่ พส ๒/๒๕๕๒

ขับรถตามหลังรถบรรทุกไม้ มีรถจักรยานยนต์ขับตัดหน้าจึงหักหลบแล้วเสียหลักลงข้างทาง สภาพรถกระจกหน้าร้าว กระจกข้างและกระจกหลังแตก ไม่ได้รับบาดเจ็บเพราะคาดเข็มขัดนิรภัย หลังเกิดอุบัติเหตุมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจสอบสถานที่ แต่ยังไม่ได้แจ้งความในทันที ไปแจ้งความในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึกประจำวันและต่อมาได้มีการเปรียบเทียบปรับผู้ถูกระงับโทษในข้อหาขับรถโดยประมาท ขณะที่รอเจ้าหน้าที่จากบริษัทประกันภัยตรวจสอบกรณีการเกิดอุบัติเหตุ นางสาวศิริณามีอาการปวดศีรษะมาก จึงพานางสาวศิริณาไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลกุเวียง และเป็นผู้จัดการให้นางสาวศิริณาและนางสาวเบญจพรซึ่งมีอาการแน่นหน้าอกและคอขยับไม่ได้ ไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ โดยนอนไปในรพพยาบาลทั้ง ๒ คน ต่อมา ผู้ถูกระงับโทษได้รับหนังสือจากบริษัทเจ้าพระยาประกันภัย จำกัด (มหาชน) ปฏิเสธการจ่ายค่าสินไหมทดแทน โดยให้เหตุผลว่าเนื่องจากในประวัติผู้ป่วยระบุว่านางสาวศิริณาเป็นผู้ขับรถ มิใช่นางสาวศิริวิมล ซึ่งเป็นเจ้าของรถ ผู้ถูกระงับโทษจึงขอตรวจสอบประวัติผู้ป่วยของนางสาวศิริณา และเห็นว่าการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ขับรถของโรงพยาบาลกุเวียงในประวัติผู้ป่วยมีความคลาดเคลื่อน โดยเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลสอบถามจากตัวผู้ป่วยซึ่งขณะนั้นมีอาการปวดศีรษะ แล้วลงบันทึกเอง ไม่ให้ญาติเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงขอให้แก้ไขประวัติผู้ป่วยของนางสาวศิริณาให้ตรงกับความเป็นจริง

ผู้แทนโรงพยาบาลกุเวียงซึ่งประกอบด้วยแพทย์หญิงเต็มดวง ปัตเตย แพทย์ผู้รักษา และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรวม ๗ คน ชี้แจงด้วยวาจาและตามหนังสือโรงพยาบาลกุเวียง ที่ ชก ๐๐๒๗.๓๐๑/๖๘๑ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ สรุปว่า เมื่อได้รับแจ้งเหตุ เจ้าหน้าที่กู้ชีพได้ไปรับผู้บาดเจ็บ ๒ คน คือ นางสาวเบญจพรและนายคาวิ นายคาวิได้รับบาดเจ็บกระดูกข้อเท้าหัก จึงส่งตัวไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น ต่อมาญาติของนางสาวศิริณาซึ่งเข้าใจว่าคือ นางสาวศิริวิมลและบิดาของนางสาวศิริณา ได้พานางสาวศิริณามารับการรักษาที่โรงพยาบาลกุเวียง นางสาวศิริณามีอาการปวดศีรษะ อาเจียน ๑ ครั้ง มีเลือดปะปนอยู่ เจ้าหน้าที่และแพทย์ผู้รักษาได้ซักถามอาการจากตัวผู้ป่วยว่าเป็นผู้ขับรถหรือไม่ เพื่อประกอบการตรวจวินิจฉัย นางสาวศิริณาแจ้งว่าตนเองเป็นผู้ขับรถคันที่เกิดเหตุ และได้มีการซักถามต่อว่าดื่มสุรากับหรือไม่ เพื่อตรวจระดับความรู้สึกตัวของผู้ป่วย นางสาวศิริณาทอบข้อซักถามได้ทันที ซึ่งแสดงว่าความรู้สึกตัวอยู่ในระดับดี การระบุชื่อนางสาวศิริณาเป็นผู้ขับรถจึงเป็นการบันทึกโดยได้ข้อมูลจากการซักประวัติผู้ป่วยตามมาตรฐานการดูแลผู้ป่วยอุบัติเหตุ เพื่อประโยชน์ในการดูแลรักษา โดยมีเจ้าหน้าที่เป็นพยานในการให้ข้อมูลของผู้ป่วย ข้อมูลดังกล่าวได้ถูกบันทึกในแบบบันทึก

คำวินิจฉัย ที่ พส ๒/๒๕๕๒

เวชระเบียน และในคอมพิวเตอร์ของโรงพยาบาลภูเก็ตเพื่อเป็นข้อมูลทางสถิติ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ และบริษัทเจ้าพระยาประกันภัย จำกัด (มหาชน) ซึ่งได้รับความยินยอมจาก นางสาวศิริณาให้ไปติดต่อขอรับประวัติผู้ป่วยเพื่อประกอบการเบิกจ่ายในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่ญาติได้มาร้องขอให้แก้ไขประวัติผู้ป่วยเมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ซึ่งทางโรงพยาบาลไม่สามารถแก้ไขให้ได้

ผู้แทนสถานีตำรวจภูธรภูเก็ตชี้แจงว่า เมื่อได้รับแจ้งว่ามีอุบัติเหตุ เจ้าหน้าที่ได้ไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ พบว่ารถตกลงข้างทางทางด้านขวา มีเด็กนักเรียนและชาวบ้านจำนวนหนึ่งมุงดูอยู่ ไม่พบผู้ได้รับบาดเจ็บในที่เกิดเหตุ แต่พบผู้อ้างว่าเป็นเจ้าของรถคือนางสาวศิริวิมล ซึ่งในวันเกิดเหตุยังไม่มีรถลงบันทึกประจำวัน เจ้าหน้าที่เพียงแต่จัดการเพื่ออำนวยความสะดวกเรื่องการจราจร เมื่อนางสาวศิริวิมลไปให้ถ้อยคำในวันรุ่งขึ้น พนักงานสอบสวนได้ลงบันทึกประจำวันว่านางสาวศิริวิมลเป็นผู้ขับรถโดยไม่มีการสอบพยานอื่นเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม เมื่อคณะกรรมการฯ ขอให้มาให้ถ้อยคำ พนักงานสอบสวนแจ้งว่าได้สอบปากคำผู้ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม คือ นางสาวศิริณานางสาวเบญจพร และนายคำวี่ ซึ่งบุคคลทั้งสามยืนยันว่านางสาวศิริวิมลเป็นผู้ขับรถ และพนักงานสอบสวนได้มอบสำเนาทะเบียนรถให้ถ้อยคำดังกล่าวเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการฯ ด้วย

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารราชการและสาธารณสุขพิจารณาในชั้นต้นเกี่ยวกับสิทธิในการอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ เนื่องจากนางสาวศิริวิมลมีหนังสือถึงโรงพยาบาลภูเก็ตขอแก้ไขประวัติผู้ป่วยของนางสาวศิริณาก่อนเป็นการขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของผู้อื่น ซึ่งไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๕ ซึ่งบัญญัติว่า “ถ้าบุคคลใดเห็นว่าข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนส่วนใดไม่ถูกต้องตามที่แท้จริง ให้มีสิทธิยื่นคำขอเป็นหนังสือให้หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนนั้นได้ ซึ่งหน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาคำขอดังกล่าว และแจ้งให้บุคคลนั้นทราบโดยไม่ชักช้า” อันมีความหมายว่าผู้ขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารนั้นต้องเป็นเจ้าของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้นเอง อย่างไรก็ตามข้อพิจารณานี้ ต่อมานางสาวศิริณาได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ถึงคณะกรรมการฯ

คำวินิจฉัย ที่ พส ๒/๒๕๕๒

แจ้งว่า ขอมอบอำนาจให้นางสาวศิริวิมลกระทำการคัดลอกหรือแก้ไขทะเบียนผู้ป่วยของตนแทนเสมือนนางสาวศิริวิมลกระทำการเองทุกประการ เมื่อบุคคลและเหตุที่ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงประวัติผู้ป่วยมีความเกี่ยวเนื่องกัน ประกอบกับนางสาวศิริวิมลได้มอบหมายให้นางสาวศิริวิมลซึ่งเป็นพี่สาวกระทำการแทนได้ ทั้งได้ลงชื่อในหนังสืออุทธรณ์ฉบับลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ด้วย ดังนั้น คณะกรรมการฯ จึงรับอุทธรณ์นี้ไว้พิจารณา

ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในเอกสารใบบันทึกการตรวจผู้ป่วย ██████████ จากเดิมที่บันทึกว่า "นางสาวศิริวิมลเป็นผู้ขับขี" เป็น "นางสาวศิริวิมลเป็นผู้โดยสาร" ข้อความว่าบุคคลใดเป็นผู้ขับรถยนต์หรือเป็นผู้โดยสารนั้น เมื่อพิจารณาโดยคำนึงถึงวิธีปฏิบัติในการตรวจรักษาผู้ป่วย ข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมประการหนึ่งของผู้ป่วยที่แพทย์ผู้รักษาส่งผลกระทบต่อประโยชน์ในการวินิจฉัยอาการบาดเจ็บของผู้ป่วย เมื่อแพทย์ได้ซักถามและบันทึกลงในใบบันทึกการตรวจผู้ป่วย ข้อมูลนั้นจึงเกี่ยวข้องและเป็นส่วนหนึ่งในประวัติการรักษาผู้ป่วย อันเข้าลักษณะเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งบัญญัติว่า "ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้คนหรือมีเลขหมายรหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้คนได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึกลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย"

กรณีตามอุทธรณ์มีข้อที่ต้องพิจารณาว่า การบันทึกข้อมูลดังกล่าวตรงกับข้อเท็จจริงหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ใดเป็นผู้ขับรถยนต์นั้น ฝ่ายผู้อุทธรณ์และผู้แทนโรงพยาบาลเวียงต่างยืนยันในข้อเท็จจริงฝ่ายตน การค้นหาความจริงจึงต้องพิจารณาจากผู้รู้เห็นหรือผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ที่สามารถชี้ชัดได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้ใดเป็นผู้ขับรถยนต์ดังกล่าว ซึ่งจากการรับฟังคำชี้แจงของผู้แทนสถานีตำรวจภูธรเวียง และจากการตรวจสอบบันทึกคำให้การของผู้อุทธรณ์และผู้เกี่ยวข้องที่ผู้แทนสถานีตำรวจภูธรเวียงได้มอบให้แก่คณะกรรมการฯ นั้น ปรากฏว่าข้อมูลดังกล่าวไม่สอดคล้องกัน เช่น บันทึกรายงานประจำวันวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้แทนสถานีตำรวจภูธรเวียงชี้แจงว่าได้บันทึกตามคำให้การของนางสาวศิริวิมล ระบุว่า "ได้มีสุนัขวิ่งตัดหน้าอย่างกะทันหัน จึงได้หักหลบทำให้รถเสียหลักแล่นลงข้างทาง ทำให้ผู้โดยสารมาในรถได้รับ

คำวินิจฉัย ที่ พส ๒/๒๕๕๒

บาดเจ็บ" และในบันทึกคำให้การของนางสาวศิริวิมลและนางสาวศิรินภาเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ บันทึกคำให้การของนางสาวเบญจพรเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๒ และบันทึกคำให้การของนายควีเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๒ ได้ระบุเหตุการณ์เดียวกันว่า "เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุได้มีรถจักรยานยนต์ซึ่งขับขี่โดยวัยรุ่นแล้วขับแซงขึ้นหน้ารถยนต์กระบะคันที่ น.ส.ศิริวิมล ขับขี่อย่างกระชั้นชิด จากนั้น น.ส.ศิริวิมล ได้หักพวงมาลัยหลบไปทางขวามือเป็นเหตุให้รถยนต์กระบะเสียหลักลงข้างทางแล้วเฉี่ยวชนกับต้นไม้ข้างทาง" ทำให้คณะกรรมการฯ ยังมีข้อสงสัยและไม่อาจชี้ขาดได้ว่าผู้ใดเป็นผู้ขับรถยนต์

กรณีมีข้อที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า คณะกรรมการฯ มีหน้าที่ต้องค้นหาความจริงจนถึงที่สุดเพื่อให้ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้ขับรถยนต์หรือไม่ เห็นว่า การขอแก้ไขประวัติผู้ป่วยให้ตรงกับข้อเท็จจริงนั้นควรเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการปกป้องสิทธิของผู้ป่วย เพื่อไม่ให้ต้องได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการบันทึกข้อความที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง นอกจากนั้นการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลใดต้องเป็นเรื่องที่อยู่ภายในขอบเขตภารกิจของหน่วยงานนั้นที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารที่บันทึกไว้ด้วย ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไขประวัติผู้ป่วยเพื่อประโยชน์ในการรับคำสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัย เมื่อโรงพยาบาลภูเวียงยืนยันว่าได้บันทึกจากการซักประวัติผู้ป่วย ข้อโต้แย้งระหว่างโรงพยาบาลภูเวียงและผู้อุทธรณ์จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับผู้ขับรถยนต์ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ มิใช่ปัญหาเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลซึ่งเป็นภารกิจโดยตรงของโรงพยาบาลภูเวียง ข้อโต้แย้งดังกล่าวควรได้รับการพิจารณาตามกระบวนการยุติธรรมทางศาลมากกว่าการค้นหาความจริงในชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารซึ่งเป็นคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทในทางปกครอง ด้วยเหตุผลดังกล่าว ในชั้นนี้ คณะกรรมการฯ จึงเห็นพ้องด้วยกับโรงพยาบาลภูเวียงที่ไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในประวัติผู้ป่วยของนางสาวศิรินภา [REDACTED] อนึ่ง นางสาวศิรินภามีสิทธิร้องขอให้โรงพยาบาลภูเวียงหายเหตุค่าชดเชยของตนแนบไว้กับประวัติผู้ป่วยของตนได้ ตามมาตรา ๒๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

อย่างไรก็ตาม นายวิชัย โชควิวัฒน์ กรรมการ มีความเห็นว่า การดำเนินการของคณะกรรมการฯ ใช้วิธีการใดส่วน จึงควรดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นสำคัญจนถึงที่สุด โดยการเผชิญสืบ ไม่ควรให้เป็นภาระของราษฎรต้องไปดำเนินการทางศาลเอง

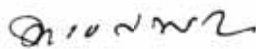
คำวินิจฉัย ที่ พส ๒/๒๕๕๒

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารราชการแพทย์และ
สาธารณสุข จึงมีคำวินิจฉัยโดยเสียงข้างมากให้ยกอุทธรณ์ แต่หากนางสาวศิรินภา [] ประสงค์
จะให้โรงพยาบาลภูเวียงหมายเหตุดำเนินการขอของตนแนบไว้กับประวัติผู้ป่วย ก็ให้โรงพยาบาลภูเวียง
ดำเนินการให้ตามความประสงค์

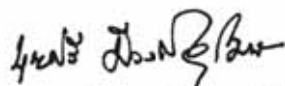
(ศาสตราจารย์ จรัส สุวรรณเวลา)

ประธานกรรมการ

(ศาสตราจารย์ อวุธ ศรีสุกรี)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ บุญศรี ม่วงศุโข)

กรรมการ

(นายวิชัย โชควิวัฒน์)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ แสง บุญเฉลิมวิภาส)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๑๖๖ / ๒๕๕๒

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานที่ดินจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา เกี่ยวกับเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์

ผู้อุทธรณ์ : บริษัท สินบัวหลวงลิซซิ่ง จำกัด โดยนางนิวัติ
ชลาชนเดชะ

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒
ถึงเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อขอตรวจสอบการถือกรรมสิทธิ์โฉนด
ที่ดินของนายธีรวิทย์ บัวหลวง ซึ่งถูกผู้อุทธรณ์ฟ้องคดีล้มละลาย

สำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีบันทึกลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม
๒๕๕๒ ต่อท้ายหนังสือของผู้อุทธรณ์ว่า กรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินของบุคคลอื่นเป็นข้อมูลส่วน
บุคคลและการเปิดเผยเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลทั้งผู้ขอไม่มีหลักฐานแสดงว่าเป็นเจ้าหนี้
ตามคำพิพากษาถึงที่สุด จึงไม่สามารถเปิดเผยได้

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๒ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการ
เปิดเผยข้อมูลข่าวสารอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการ
แผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ หนังสือ
สำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ อย ๐๐๑๙/๑๙๖๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๒
หนังสือศาลล้มละลายกลาง ด่วนที่สุด ที่ ศย ๓๐๐.๐๑๑/๓๔๕๗๔ ลงวันที่ - ตุลาคม ๒๕๕๒
และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่าเดิมบริษัท เอ็น.บี.แอล.
บัวหลวงทรานสปอร์ต จำกัด ได้ทำสัญญาเช่าซื้อกับผู้อุทธรณ์โดยมีนายธีรวิทย์ บัวหลวง เป็น
ผู้ค้ำประกัน ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่ง

หน้า ๑ ใน ๕ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๖๖/ ๒๕๕๒

ให้ฟื้นฟูกิจการของผู้ถือหุ้นโดยมีบริษัท ผลมั่นคง จำกัดเป็นผู้บริหารแผน จากนั้น บริษัท ผลมั่นคง จำกัด ได้ยื่นคำร้องขอให้บริษัท เอ็น.บี.แอล. บัหวลงทรานสปอร์ต จำกัด และนายธีรวุฒิ บัหวลง ชำระค่าเสียหายจากการผิดสัญญาเช่าซื้อโดยร้องขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ใช้สิทธิในการทวงถามไปยังบริษัท เอ็น.บี.แอล. บัหวลงทรานสปอร์ต จำกัด และนายธีรวุฒิ บัหวลง ให้ชำระหนี้ตามมาตรา ๙๐/๓๙ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งนายธีรวุฒิ บัหวลง มิได้ปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ศาลล้มละลายกลางจึงมีคำสั่งบังคับให้นายธีรวุฒิ บัหวลง ผู้ค้าประกันซึ่งเป็นลูกหนี้ของผู้ถือหุ้นได้รับผิดชำระค่าเสียหาย รวมเป็นเงิน ๑,๕๕๑,๖๑๕.๔๒ บาท ต่อบริษัท ผลมั่นคง จำกัด ต่อมาบริษัท ผลมั่นคง จำกัด ยื่นคำร้องขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของผู้ถือหุ้น เนื่องจากการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผน ศาลล้มละลายกลางจึงมีคำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของผู้ถือหุ้น ผู้ถือหุ้นจึงนำคำสั่งบังคับของศาลล้มละลายกลางดังกล่าวมาดำเนินคดีล้มละลายกับนายธีรวุฒิ บัหวลง ในการดำเนินคดีล้มละลายเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์มีหน้าที่นำพยานหลักฐานมาสืบและศาลต้องพิจารณาให้ได้ความจริงตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ หากศาลพิจารณาได้ความจริงว่า ลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด ดังนั้น จึงต้องมีการสืบทรัพย์ลูกหนี้เพื่อให้เข้าข้อสันนิษฐานตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ ว่าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัวโดยการที่ลูกหนี้ถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีหรือไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ได้ ผู้ถือหุ้นจึงได้ดำเนินการสืบทรัพย์ของนายธีรวุฒิ บัหวลง ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่ตำบลบ้านใหม่ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อตรวจสอบตามข้อสันนิษฐานตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่สำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แต่สำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยาได้ถือปฏิบัติตามหนังสือเวียนสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ นร (กขร) ๑๓๑๑/๕๐๙๔ ลงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ ซึ่งกำหนดให้เจ้าหนี้ที่จะขอตรวจสอบการถือกรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินจะต้องเป็นเจ้าหนี้ในคำพิพากษาที่ถึงที่สุดเท่านั้น อันจะถือได้ว่าเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้ถือหุ้นมิได้มีหลักฐานที่จะแสดงว่าเป็นเจ้าหนี้ นายธีรวุฒิ บัหวลง ตามคำพิพากษาอันถึงที่สุด สำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยาจึงปฏิเสธ

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๖๖ /๒๕๕๒

การให้ข้อมูลข่าวสาร ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ ผู้แทนสำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยาชี้แจงเพิ่มเติมว่า จากการตรวจสอบบริษัท ผลมั่นคง จำกัด ไม่ได้เป็นเจ้าหนี้ในคำพิพากษาที่ถึงที่สุดประกอบกับคำบังคับของศาลล้มละลายกลางดังกล่าวไม่ได้บังคับให้นายธีรวุฒิ บัวหลวง ชำระหนี้ให้กับบริษัท สินบัวหลวงลิซซิ่ง จำกัด แต่ให้ชำระหนี้ให้กับบริษัท ผลมั่นคง จำกัด ดังนั้น จึงไม่ทราบว่าบริษัท สินบัวหลวงลิซซิ่ง จำกัด เป็นเจ้าหนี้ตามคำบังคับหรือไม่

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ชี้แจงเพิ่มเติมว่า ศาลล้มละลายกลางได้ออกหนังสือรับรองคดีถึงที่สุดให้ผู้อุทธรณ์แล้วปรากฏตามหนังสือศาลล้มละลายกลาง ที่ ศย ๓๐๐.๐๑๑ / ๓๔๕๖๕ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ ที่ระบุว่าศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของบริษัท สินบัวหลวงลิซซิ่ง จำกัด ลูกหนี้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๙๐/๗๐ และคดีถึงที่สุดแล้วโดยไม่มีการอุทธรณ์ ฎีกา

สำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีหนังสือ ที่ อย ๐๐๑๙.๓/๒๒๖๑๙ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร แจ้งผลการตรวจสอบการถือกรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินของนายธีรวุฒิ บัวหลวง ว่าไม่ปรากฏมีชื่อถือกรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินในพื้นที่ความรับผิดชอบของสำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแต่อย่างใด

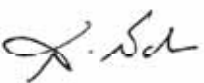
คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์คือหนังสือสำคัญแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินของนายธีรวุฒิ บัวหลวง ซึ่งเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของสำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยา การเปิดเผยโดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในกรณีใดกรณีหนึ่ง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่าศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของผู้อุทธรณ์โดยมีบริษัท ผลมั่นคง จำกัด เป็นผู้บริหารแผน ซึ่งบริษัท ผลมั่นคง จำกัด ได้ยื่นคำร้องขอให้บริษัท เอ็น.บี.แอล. บัวหลวงทรานสปอร์ต จำกัด และนายธีรวุฒิ บัวหลวง ชำระค่าเสียหายจากการผิดสัญญาเช่าซื้อโดยร้องขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ใช้สิทธิในการทวงถามไปยังบริษัท เอ็น.บี.แอล. บัวหลวงทรานสปอร์ต จำกัด และนายธีรวุฒิ บัวหลวง ให้ชำระหนี้ตามมาตรา ๙๐/๓๙

คำวินิจฉัย ที่ สค๑๖๖ /๒๕๕๒

แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๔๘๓ ซึ่งนายธีรฤดี บัวหลวง มิได้ปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ศาลล้มละลายกลางจึงมีคำสั่งบังคับให้นายธีรฤดี บัวหลวง ผู้ค้ำประกันซึ่งเป็นลูกหนี้ของผู้อุทธรณ์ได้รับผิดชำระค่าเสียหายให้บริษัท ผลมั่นคง จำกัด ต่อมาบริษัท ผลมั่นคง จำกัด ยื่นคำร้องขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของผู้อุทธรณ์ เนื่องจากการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผน ศาลล้มละลายกลางจึงมีคำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงกลับมีสิทธิตามกฎหมายต่อไปตามนัยมาตรา ๙๐/๗๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๔๘๓ ประกอบกับศาลล้มละลายกลางได้มีหนังสือรับรองว่า คำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของผู้อุทธรณ์นั้นคดีได้ถึงที่สุดโดยไม่มีการอุทธรณ์ ฎีกา กรณีถือได้ว่าผู้อุทธรณ์เป็นเจ้านายนายธีรฤดี บัวหลวง ซึ่งคดีถึงที่สุดแล้ว ผู้อุทธรณ์จึงเป็นบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะขอข้อมูลข่าวสารดังกล่าว แต่เนื่องจากปรากฏตามหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่แจ้งผลการตรวจสอบการถือกรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินของนายธีรฤดี บัวหลวง ว่าไม่ปรากฏชื่อของนายธีรฤดี บัวหลวง ถือกรรมสิทธิ์โฉนดที่ดินในพื้นที่ความรับผิดชอบของสำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแต่อย่างใด ดังนั้น กรณีจึงไม่มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเปิดเผยได้หรือไม่ ทั้งนี้ หากผู้อุทธรณ์ไม่เชื่อตามที่สำนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยาชี้แจง ผู้อุทธรณ์สามารถใช้สิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการเพื่อให้ตรวจสอบตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายจึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

หน้า ๕ ใน ๕ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๖๖/๒๕๕๒

(นายสีกหาญ โตมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวเรตน์ ภาศิริรัตน์)

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบุลย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

หมายเหตุ ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์ กรรมการ ลาป่วย จึงไม่ได้เข้าร่วมพิจารณา
และลงนามในคำวินิจฉัยเรื่องนี้
สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๑๕๑ /๒๕๕๒

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานเลขาธิการตำรวจแห่งชาติ
เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

ผู้อุทธรณ์ : ร.ต.อ. พิกพ เจริญกิจ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานเลขาธิการตำรวจแห่งชาติ

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ซึ่งเคยรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจมีหนังสือลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติขอข้อมูลข่าวสาร จำนวน ๓ รายการ คือ

๑. คำสั่ง อ.ตร. หรือ ผบ.ตร. ที่แต่งตั้งให้ พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ ปฏิบัติหน้าที่ราชการแทน อ.ตร. หรือ ผบ.ตร. ในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ในทางคดีอาญา จำนวน ๑ ฉบับ
๒. ทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ที่มีลายมือชื่อได้รูปภาพของ พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ คล้ายกับลายมือชื่อลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ดังกล่าว จำนวน ๑ ฉบับ
๓. ลายมือชื่อในบัญชีลงเวลาปฏิบัติงานของข้าราชการ ในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔ หรือก่อนนั้นหรือหลังนั้นก็ได้ในระยะเวลาใกล้เคียงกัน จำนวน ๑ ฉบับ

สำนักงานเลขาธิการตำรวจแห่งชาติมีหนังสือ ที่ ดช ๐๐๐๑.๑๑/๔๓๔๖ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้อุทธรณ์ว่า รายการที่ ๑ สำนักกฎหมายและคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้วตามหนังสือ ที่ ดช ๐๐๑๑.๑๓/๓๑๓๔ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๒ และรายการที่ ๒ สำนักงานเลขาธิการตำรวจแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีเป็นการขอข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งเจ้าของข้อมูลไม่ได้ให้ความยินยอมเป็นหนังสือตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงไม่สามารถเปิดเผยได้

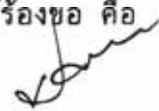
หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานเลขานุการตำรวจแห่งชาติดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ซึ่งเคยรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจและเป็นพนักงานสอบสวนในคดีอาญาที่ ๒๑๙๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๒ โดยมี พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ เป็นผู้ลงลายมือชื่อ แต่ไม่ระบุชื่อเต็มได้ลายมือชื่อของตนในสรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งคดีอาญาที่ ๒๑๙๘/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติขอข้อมูลข่าวสาร จำนวน ๓ รายการดังกล่าว สำนักงานเลขานุการตำรวจแห่งชาติเปิดเผยข้อมูลข่าวสารรายการที่ ๑ ให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้ว และปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารรายการที่ ๒ โดยที่ไม่ได้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบว่า จะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารรายการที่ ๓ หรือไม่ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งสำนักงานเลขานุการตำรวจแห่งชาติที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการฯ สำนักงานเลขานุการตำรวจแห่งชาติมีหนังสือด่วนมาก ที่ ตช ๐๐๐๑.๑๑/๔๖๗๑ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ถึงคณะกรรมการฯ ว่า ผู้อุทธรณ์ได้มีหนังสือขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ และทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ที่มีลายมือชื่อ พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ ได้รูปภาพ สำนักงานเลขานุการตำรวจแห่งชาติได้สอบถาม พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ แล้วได้รับแจ้งว่า ก.พ. ๗ ที่มีลายมือชื่อได้รูปภาพนั้นเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล โดย พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ ไม่ได้ให้ความยินยอมเป็นหนังสือในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร จึงไม่สามารถเปิดเผยได้ และผู้อุทธรณ์ชี้แจงให้คณะกรรมการฯ ทราบด้วยว่า สำนักงานเลขานุการตำรวจแห่งชาติเปิดเผยรายการที่ ๑ ให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้ว รายการที่ ๓ แจ้งว่าไม่มี และรายการที่ ๒ ปฏิเสธการเปิดเผยโดยให้เหตุผลว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งเจ้าของข้อมูลไม่ได้ให้ความยินยอมเป็นหนังสือตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เหตุผลที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวก็เพื่อใช้ปกป้องสิทธิของตนต่อไป

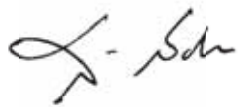
คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ คือ

ทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) เมื่อเจ้าของข้อมูลไม่ยินยอมและไม่ปรากฏกรณีตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงไม่อาจเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้บุคคลอื่นทราบได้ เนื่องจากผู้อุทธรณ์มีข้อสงสัยเกี่ยวกับลายมือชื่อของ พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ ในส่วนการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนซึ่งผู้อุทธรณ์เป็นผู้ถูกกล่าวหา การเปิดเผยข้อมูลในส่วนนี้อาจเป็นประโยชน์ต่อการปกป้องสิทธิของผู้อุทธรณ์ในการดำเนินคดีอาญา แต่เพื่อคุ้มครองลายมือชื่อของ พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ จึงเห็นควรให้ผู้อุทธรณ์เข้าตรวจดูลายมือชื่อของ พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ ที่ปรากฏอยู่ได้ภาพในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) โดยไม่ให้คัดสำเนา

สำหรับข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์รายการที่ ๓ สำนักงานเลขานุการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่า ไม่มี จึงไม่มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่าเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยได้หรือไม่ ทั้งนี้ หากผู้อุทธรณ์ไม่เชื่อตามที่สำนักงานเลขานุการตำรวจแห่งชาติชี้แจง ผู้อุทธรณ์สามารถร้องเรียนต่อคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้ปิดทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของ พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ แต่ให้ผู้อุทธรณ์เข้าตรวจดูเฉพาะลายมือชื่อของ พล.ต.อ. ชาญชิต เพียรเลิศ ที่ปรากฏอยู่ได้ภาพในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) โดยไม่ให้คัดสำเนา

(นายสมยศ เชื้อไทย)

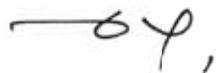
หัวหน้าคณะที่ ๓

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๘๑ / ๒๕๕๒

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายอีกหาญ โตมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาศิริตัน)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

(นายสุพจน์ ไพบุลย์)

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๒

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๔๖ /๒๕๕๓

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม เกี่ยวกับการชำระภาษี

ผู้อุทธรณ์ : นายอุทิศ ไพเราะ

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม จังหวัดปราจีนบุรี

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม ได้มีคำร้องลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ เพื่อขอข้อมูลข่าวสารจากองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม จำนวน ๔ รายการ ดังนี้

รายการที่ ๑ รายชื่อผู้ชำระภาษีป้ายและจำนวนเงินภาษี

รายการที่ ๒ รายชื่อผู้ชำระภาษีโรงเรือนและจำนวนเงินภาษี

รายการที่ ๓ รายชื่อผู้ชำระค่าธรรมเนียมเก็บขยะมูลฝอยและจำนวนเงินค่าธรรมเนียม

รายการที่ ๔ รายชื่อผู้ขออนุญาตนำขยะไปทิ้งในบ่อขยะขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมและจำนวนเงินค่าธรรมเนียมการทิ้งขยะ

องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม มีหนังสือ ที่ ปจ ๗๑๒๐๑/๑๐๔๓ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้อุทธรณ์ แจ้งปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอ โดยให้เหตุผลว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐ ที่ไม่สามารถเปิดเผยให้บุคคลอื่นที่มีเจ้าของข้อมูล และไม่ได้รับคำยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูล จึงไม่สามารถให้ข้อมูลตามที่ขอได้

ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๔๖ /๒๕๕๓

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงด้วยวาจาของผู้แทนองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม คำชี้แจงด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมได้ขอรายชื่อประชาชนผู้ชำระภาษีป้าย ภาษีโรงเรือนรวมทั้งจำนวนเงินภาษีของแต่ละบุคคล รายชื่อผู้ชำระค่าธรรมเนียมเก็บขยะมูลฝอยรวมทั้งจำนวนเงินค่าธรรมเนียมของแต่ละบุคคล และรายชื่อผู้ขออนุญาตนำขยะไปทิ้งในบ่อขยะขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมรวมทั้งจำนวนเงินค่าธรรมเนียมการทิ้งขยะของแต่ละบุคคล ต่อองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอ

ในชั้นพิจารณา ผู้แทนองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมชี้แจงเหตุผลในการปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอสรุปว่า ผู้อุทธรณ์อาจใช้ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นฐานในการคำนวณรายได้ของประชาชนผู้เสียภาษีแต่ละคน จำนวนเงินภาษิดังกล่าวจึงเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับฐานะการเงินของประชาชนผู้เสียภาษีแต่ละคน และเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่ไม่สามารถเปิดเผยให้บุคคลอื่นที่มีใช้เจ้าของข้อมูล และไม่ได้รับคำยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูล นอกจากนี้ ในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมมีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจำนวนมากและมีการแข่งขันกัน จึงเกรงว่าอาจมีผู้นำข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ไปใช้หาประโยชน์ในทางมิชอบ ทั้งนี้ ผู้แทนองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมแจ้งว่ายินดีเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้เฉพาะรายชื่อผู้ชำระภาษีและรายชื่อผู้ขออนุญาตนำขยะไปทิ้งในบ่อขยะขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมเท่านั้น

ผู้อุทธรณ์ชี้แจงข้อเท็จจริงสรุปว่า เนื่องจากมีประชาชนร้องเรียนต่อผู้อุทธรณ์ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมเก็บภาษีป้าย ภาษีโรงเรือน และค่าธรรมเนียมเก็บขยะมูลฝอยไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้ โดยเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมมีพฤติการณ์ช่วยเหลือผู้ประกอบการบางรายให้เสียภาษีและค่าธรรมเนียมในจำนวนที่น้อยกว่าจำนวนที่ต้องเสียจริง และรู้เห็นเป็นใจให้ผู้ประกอบการบางรายนำขยะไปทิ้งในบ่อขยะขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมโดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมการทิ้งขยะ ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมสูญเสียรายได้จำนวนมากและไม่เป็นธรรมต่อประชาชน ผู้อุทธรณ์ในฐานะสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมจึงขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรายชื่อประชาชนผู้ชำระภาษีป้าย ภาษีโรงเรือนรวมทั้งจำนวนเงินภาษีของแต่ละบุคคล รายชื่อผู้ชำระค่าธรรมเนียมเก็บขยะมูลฝอยรวมทั้งจำนวนเงินค่าธรรมเนียม

คำวินิจฉัย ที่ สค ๔๖ /๒๕๕๓

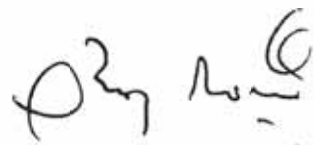
ของแต่ละบุคคล และรายชื่อผู้ขออนุญาตนำขยะไปทิ้งในบ่อขยะขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม รวมทั้งจำนวนเงินค่าธรรมเนียมการทิ้งขยะของแต่ละบุคคล ในการประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง แต่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมไม่ยินยอมให้ข้อมูลข่าวสารแก่ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงมีคำขอข้อมูลข่าวสารจากองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมอีกครั้งหนึ่ง องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมก็ยังคงปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแก่ผู้อุทธรณ์ ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ ซึ่งแจ้งเพิ่มเติมว่าต้องการข้อมูลข่าวสารรายชื่อผู้ชำระภาษีโรงเรือน ภาษีป้าย รวมทั้งจำนวนเงินภาษีของประชาชนแต่ละคน รายชื่อผู้ชำระค่าธรรมเนียมเก็บขยะมูลฝอยรวมทั้งจำนวนเงินค่าธรรมเนียมของแต่ละบุคคล และรายชื่อผู้นำขยะไปทิ้งในบ่อขยะขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมรวมทั้งจำนวนเงินค่าธรรมเนียมการทิ้งขยะ ประจำปี ๒๕๕๐-๒๕๕๒

คณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์คือ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการเสียภาษีป้าย ภาษีโรงเรือน รวมทั้งจำนวนเงินภาษีของประชาชนแต่ละคน ค่าธรรมเนียมเก็บขยะมูลฝอยรวมทั้งจำนวนเงินค่าธรรมเนียมของประชาชนแต่ละคน และรายชื่อผู้นำขยะไปทิ้งในบ่อขยะขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมรวมทั้งจำนวนเงินค่าธรรมเนียมการทิ้งขยะ ประจำปี ๒๕๕๐-๒๕๕๒ ซึ่งเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ทั่วไปขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม มิใช่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง จึงไม่ใช่ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐ นอกจากนี้ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจะแสดงถึงความโปร่งใสในการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐ ประกอบกับมีประชาชนร้องเรียนต่อผู้อุทธรณ์ว่าการจัดเก็บภาษีป้าย ภาษีโรงเรือน ค่าธรรมเนียมเก็บขยะมูลฝอย และค่าธรรมเนียมการนำขยะไปทิ้งในบ่อขยะขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และมีการเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ประกอบการบางราย ผู้อุทธรณ์เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการตรวจสอบการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูมจึงจำเป็นต้องได้รับข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ เพื่อนำไปดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการปกป้องรักษาประโยชน์ได้เสียของหน่วยงานและประชาชน จึงสมควรเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์แก่ผู้อุทธรณ์

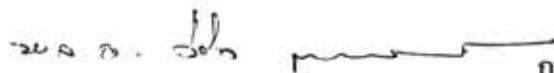
คำวินิจฉัย ที่ สค ๔๖ /๒๕๕๓

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหาร
ราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีคำวินิจฉัยให้องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตูม
เปิดเผยข้อมูลข่าวสารรายการที่ ๑ รายการที่ ๒ รายการที่ ๓ และรายการที่ ๔ ประจำปี
๒๕๕๐-๒๕๕๒ ให้แก่ผู้อุทธรณ์

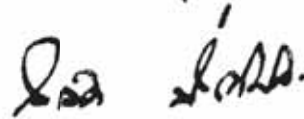
(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

หัวหน้าคณะที่ ๔

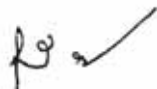
(พลเอก วิชิต บุญยะวัฒน์)

กรรมการ

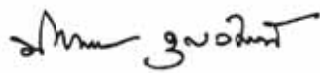
(ศาสตราจารย์พิเศษ เรวัต ฉ่ำเฉลิม)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ มนตรี รูปสุวรรณ)

กรรมการ

(นางมัลลิกา คุณวัฒน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๓

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๖๖ / ๒๕๕๔

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งของสำนักปลัดกรุงเทพมหานครที่ไม่แก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗)

ผู้อุทธรณ์ : นายจักรพงษ์ พันธนิยม
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า สำนักงานเขตสายไหม กรุงเทพมหานคร มีหนังสือที่ กท ๗๔๐๑/๓๕๐๔ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ แจ้งว่าผู้อุทธรณ์ ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ๗ ฝ้ายทะเบียน สำนักงานเขตสายไหม (ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ๗ หัวหน้าฝ้าย ฝ้ายทะเบียน สำนักงานเขตสายไหม) มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ แจ้งความประสงค์ขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ จากเดิมวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เป็นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘

กองการเจ้าหน้าที่มีหนังสือ ที่ กท ๐๔๐๔/๕๒๐ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ ถึงปลัดกรุงเทพมหานครว่า คณะกรรมการพิจารณาแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ ได้พิจารณาและมีมติไม่อนุมัติให้นายจักรพงษ์ พันธนิยม แก้ไข วันเดือน ปีเกิด จากวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เป็นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ เนื่องจากสำเนาสูติบัตรเลขที่ ๑๕/๒๔๙๘ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๔๙๘ ที่ผู้อุทธรณ์นำมายืนยันนั้น ปรากฏชื่อผู้เกิด ด.ช.เกียรติ พันธนิยม และจากหลักฐานทะเบียนบ้าน หลักฐานการศึกษา หลักฐานทางทหาร มีวัน เดือน ปีเกิด ที่ไม่สอดคล้องกันหลายแห่ง โดยเฉพาะสำเนาสูติบัตรที่เป็นหลักฐานสำคัญ ก็ปรากฏชื่อที่ไม่ตรงกับชื่อปัจจุบัน และไม่มีหลักฐานการเปลี่ยนชื่อหรือหลักฐานอื่นใด แสดงความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับผู้อุทธรณ์แต่อย่างใด จากหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖.๔/๑๓๕ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอบข้อหารือปลัดกรุงเทพมหานครว่าหลักฐานต่างๆ มีข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงในปัจจุบัน เช่น ชื่อ ชื่อสกุลของผู้ขอแก้ไข หรือบิดา มารดาผู้ขอแก้ไขจะต้องแสดงหลักฐานอื่น เช่น ใบสำคัญการเปลี่ยนชื่อ ชื่อสกุล หรือหนังสือรับรองจากนายทะเบียนราษฎรมาประกอบ และเป็นดุลพินิจจะพิจารณารับฟังหลักฐานได้หรือไม่ ดังนั้น ไม่มีหลักฐานการเปลี่ยนชื่อเชื่อมโยงจาก ด.ช.เกียรติ พันธนิยม มาเป็นผู้อุทธรณ์ ประกอบกับหลักฐานอื่นๆ ที่เป็นเอกสารที่หน่วยงานราชการออกให้ก็ไม่สอดคล้องกันหลายแห่ง ถึงแม้จะมีหนังสือรับรองจากสำนักงานเขตสายไหม ที่ ๒๒๗/๒๕๕๑ ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑ รับรองว่า ด.ช.เกียรติ พันธนิยม ด.ญ.หนูแดง พันธนิยม ผู้อุทธรณ์ เป็นบุคคลเดียวกันก็ตาม ก็ยังไม่สามารถจะพิสูจน์ให้เห็นได้ชัดแจ้งโดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้อุทธรณ์จะมีวัน เดือน ปีเกิดตามที่ยื่นแก้ไขจริงหรือไม่ จึงได้มีมติไม่อนุมัติให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขวัน เดือน ปีเกิด จากวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เป็นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ จึงควรเห็นชอบตามมติที่ประชุมและนำเรียนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครให้ความเห็นชอบ ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครพิจารณาให้ความเห็นชอบตามที่ปลัดกรุงเทพมหานครเสนอ

หน้า ๑ ใน ๕ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๖๖ / ๒๕๕๔

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
 สาขาสังคมฯ อุทธรณ์คำสั่งที่ไม่แก้ไขวัน เดือน ปีเกิดดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้
 กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้แทนกรุงเทพมหานคร และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว
 ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า สำนักงานเขตสายไหมมีหนังสือ ที่ กท ๗๔๐๑/๓๕๐๔ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๑
 ถึงผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่แจ้งว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ แจ้งความประสงค์ขอแก้ไข
 วัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ จากวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เป็นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ กอง
 การเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือ ที่ กท ๐๔๐๔/๕๒๐ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ ถึงปลัดกรุงเทพมหานครว่า
 คณะกรรมการพิจารณาแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่
 ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ ได้พิจารณาและมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไข วันเดือน ปีเกิด จากวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เป็นวันที่
 ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ เนื่องจากหลักฐานต่างๆ ไม่ครบถ้วน ชัดเจน เพียงพอที่จะแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดได้ ดังนั้น จึง
 ไม่อาจเชื่อถือได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าเกิดวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ ตามที่ขอแก้ไข จึงควรเห็นชอบตามมติที่
 ประชุมและนำเรียนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครให้ความเห็นชอบ ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครพิจารณาให้ความ
 เห็นชอบตามที่ปลัดกรุงเทพมหานครเสนอ ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงคณะกรรมการ
 วินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ อุทธรณ์คำสั่งที่ไม่แก้ไขวัน เดือน ปีเกิดดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ การบริหารราชการแผ่นดิน
 และการบังคับใช้กฎหมาย ผู้อุทธรณ์ชี้แจง ดังนี้

๑. เมื่อหลักฐานตามสูติบัตรเลขที่ ๑๐/๒๔๙๗ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๗ ตำบลบางประแดง อำเภอ
 บางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ของ ด.ญ. ศรีเมือง พันธนิยม กับสูติบัตรเลขที่ ๑๕/๒๔๙๘ ลงวันที่ ๒๓
 พฤษภาคม ๒๔๙๘ ตำบลบางประแดง อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ของ ด.ช. เกียรติ พันธนิยม ซึ่งบิดา
 ของผู้อุทธรณ์ได้แจ้งการเกิดว่าเป็นบุตรลำดับที่ ๑ และลำดับที่ ๒ และเมื่อได้เทียบกับทะเบียนบ้านเลขที่ ๓๐/๑ หมู่ที่
 ๑๕ ตำบลสามเสนใน อำเภอพญาไท จังหวัดพระนคร แล้ว ชื่อ ด.ญ. ศรีเมือง พันธนิยม กับชื่อ ด.ญ. หนูแดง พันธนิยม
 เป็นบุตรลำดับที่ ๑ บุตรลำดับที่ ๒ เหมือนกัน จึงเห็นควรพิจารณาได้ว่า บุตรลำดับที่ ๑ และบุตรลำดับที่ ๒ ที่ปรากฏ
 ตามหลักฐานสูติบัตรที่อ้างกับบุตรลำดับที่ ๑ บุตรลำดับที่ ๒ ที่ปรากฏตามทะเบียนบ้านที่อ้างต้องเป็นบุคคลคน
 เดียวกัน เนื่องจากเป็นบุตรลำดับที่ ๑ บุตรลำดับที่ ๒ เหมือนกัน

๒. การแจ้งชื่อบุตรและวัน เดือน ปีเกิดที่ผิดไปจากสูติบัตร สาเหตุมาจากขาดหลักฐานสูติบัตร เนื่องจาก
 สูญหาย และเมื่อได้มีการสำรวจตรวจสอบทะเบียนราษฎร ปี พ.ศ. ๒๔๙๙ บิดาผู้อุทธรณ์ได้แจ้งแก่เจ้าหน้าที่ผู้ทำการ
 สำรวจว่ามีบุตร ๒ คน ชื่อ หนูดำ และหนูแดง โดยลืมนำแจ้งไว้แล้วว่าบุตรชื่อใด ส่วนที่สาวผู้อุทธรณ์ มารดาได้
 ทักท้วงว่าชื่อศรีเมืองเพื่อให้สอดคล้องกับบุตรสาวดังมารดาตามสูติบัตรข้อ ๔๔ ที่ชื่อศรีนิล ส่วนชื่อผู้อุทธรณ์ไม่ได้
 ทักท้วงและไม่ได้แจ้งชื่อว่า ด.ญ. หนูแดง แต่เจ้าหน้าที่ผู้ทำการสำรวจเขียนค่านำหน้านามผิดเพราะคิดว่าเป็นผู้หญิงทั้งคู่
 คู่และเมื่อนำมาคัดลอกลงในทะเบียนบ้านจึงเป็นเด็กหญิงทั้งคู่

๓. การพิจารณานำชื่อได้ว่า ด.ญ. หนูแดง พันธนิยม ในทะเบียนบ้านกับ ด.ช. เกียรติ พันธนิยม ในสูติบัตร
 เป็นบุคคลคนเดียวกัน เพราะมี พ.ศ. เกิดติดต่อกันที่สาวคนโตเหมือนกัน หากพิจารณาว่า ด.ญ. หนูแดง พันธนิยม
 ไม่ใช่บุคคลคนเดียวกับ ด.ช. เกียรติ พันธนิยม แล้วจะพิจารณาได้อย่างไรว่า ด.ญ. หนูแดง พันธนิยม เป็นใครมาจาก

คำวินิจฉัย ที่ สด ๖๖ / ๒๕๕๔

โหนดใดจึงมีชื่อและ พ.ศ. เกิดติดต่อกันจาก ด.ญ. ศรีเมือง พันธนิยม ซึ่งเป็นพี่สาวคนโต และปัจจุบันเป็นใครอยู่ที่ไหน และเพราะเหตุใด ด.ช. เกียรติ พันธนิยม จึงไม่มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน ถ้าไม่ใช่บุคคลคนเดียวกับ ด.ญ. หนูแดง พันธนิยม เพราะน้องคนอื่นไม่มีผู้ใดที่มีชื่อและ พ.ศ. เกิดติดต่อกันจากพี่สาวคนโต นอกจาก ด.ญ. หนูแดง พันธนิยม และ ด.ช. เกียรติ พันธนิยม เท่านั้น

๔. เหตุที่รายการบุคคลในทะเบียนบ้านเลขที่ ๓๐/๑ หมู่ที่ ๑๕ ตำบลสามเสนใน อำเภอพญาไท จังหวัดพระนคร ฉบับปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ลำดับที่ ๓ และลำดับที่ ๑๕ มีรายการไม่ตรงกัน สาเหตุเกิดจากการลงรายการผิดพลาด โดยรายการบุคคลที่ ๓ ที่ถูกต้องต้องเป็นชื่อ ด.ช. หนูแดง พันธนิยม ไม่ใช่ ด.ญ. หนูแดง พันธนิยม เพราะตอนย้ายกลับเข้ามาในทะเบียนบ้านดังกล่าวลำดับที่ ๑๕ เป็นชื่อนายหนูแดง พันธนิยม ไม่ใช่นางสาวหนูแดง พันธนิยม เพราะได้มีการแก้ไขให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริงแล้ว

๕. สาเหตุที่สำเนาทะเบียนนักเรียนของโรงเรียนวัดประดู่ธรรมาสีปดย์ โรงเรียนแสนชื่น บ้านนาเกลือ ใบสุทธิโรงเรียนวัดสหกรณ์ศรีธรรมาราม ประกาศนียบัตรและใบสุทธิโรงเรียนวัดธรรมมาริตาราม และประกาศนียบัตร โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย หลักฐานการศึกษา TRANSCRIPT ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง และใบสำคัญทางทหาร (ส.ด. ๙) ระบุวันเดือน ปีเกิดไม่ตรงกัน และไม่ตรงกับสูติบัตรของ ด.ช. เกียรติ พันธนิยม สูติบัตรเลขที่ ๑๕/๒๔๙๘ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๔๙๘ ตำบลบางประแดง อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สาเหตุเนื่องจากการลงทะเบียนนักเรียนไม่ตรงกับทะเบียนบ้าน ส่วนสูติบัตรนั้นได้มีการแจ้งการเกิดก่อนที่จะมีการสำรวจทะเบียนราษฎร ปี พ.ศ. ๒๔๙๙ และกระทรวงศึกษาธิการได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๒๐๔/๖๑๔๖ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๒๒ แจ้งว่าเมื่อหลักฐานทางการศึกษาไม่ตรงกับสูติบัตรหรือทะเบียนบ้าน ให้ถือวัน เดือน ปีเกิด ตามหลักฐานทะเบียนบ้านเป็นสำคัญ และปัจจุบันได้มีการแก้ไขหลักฐานทางทะเบียนบ้านเป็นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ แล้ว จากหลักฐานตามสูติบัตร และตามหลักฐานทะเบียนบ้านที่อ้าง นั้น พิจารณาได้ว่าบุตรของผู้แจ้งในลำดับที่ ๑ และลำดับที่ ๒ เป็นบุคคลคนเดียวกัน แม้ว่าหลักฐานในสูติบัตรและหลักฐานตามทะเบียนบ้านจะไม่ตรงกัน แต่ต้องยึดถือสูติบัตรเป็นหลัก เพราะเป็นเอกสารชิ้นแรกที่สุดที่แสดงสถานะของบุคคล จึงขอให้วินิจฉัยสั่งการให้กรุงเทพมหานครแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดของผูุ้ธรณ์ในทะเบียนประวัติข้าราชการ จากวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เป็นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ เพื่อให้ถูกต้องตามความเป็นจริงด้วย

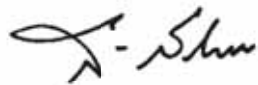
ผู้แทนสำนักปลัดกรุงเทพมหานครชี้แจงว่า คณะกรรมการพิจารณาแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติข้าราชการ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ ได้พิจารณาและมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไข วัน เดือน ปีเกิด จากวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เป็นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ เนื่องจากสำเนาสูติบัตรเลขที่ ๑๕/๒๔๙๘ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๔๙๘ ที่ผูุ้ธรณ์นำมายืนยันนั้นปรากฏชื่อผู้เกิด ด.ช. เกียรติ พันธนิยม และจากหลักฐานทะเบียนบ้าน หลักฐานการศึกษา หลักฐานทางทหาร มีวัน เดือน ปีเกิด ที่ไม่สอดคล้องกันหลายแห่ง โดยเฉพาะสำเนาสูติบัตรที่เป็นหลักฐานสำคัญ ก็ปรากฏชื่อที่ไม่ตรงกับชื่อปัจจุบันและจากการตรวจสอบที่สำนักทะเบียนอำเภอบางปะอินปรากฏว่าไม่พบสูติบัตรดังกล่าว อีกทั้งไม่มีหลักฐานการเปลี่ยนชื่อหรือหลักฐานอื่นใดแสดงความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับผูุ้ธรณ์แต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อไม่มีหลักฐานการเปลี่ยนชื่อเชื่อมโยงจาก ด.ช. เกียรติ พันธนิยม มาเป็นผูุ้ธรณ์ ประกอบกับหลักฐานอื่นๆ ที่เป็นเอกสารที่หน่วยงานของทางราชการออกให้ก็ไม่สอดคล้องกันหลายแห่ง ถึงแม้จะมีหนังสือรับรองจากสำนักงานเขตสายไหม ที่ ๒๒๗/๒๕๕๑ ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑ รับรองว่า ด.ช. เกียรติ พันธนิยม ด.ญ. หนูแดง พันธนิยม ผูุ้ธรณ์เป็นบุคคลเดียวกันก็ตาม ก็ยังไม่สามารถจะพิสูจน์ให้เห็นได้ชัดแจ้งโดยปราศจากข้อสงสัยว่าผูุ้ธรณ์จะมีวัน เดือน ปีเกิดตามที่ขอแก้ไข

คำวินิจฉัย ที่ สค ๖๖ / ๒๕๕๔

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไข วัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการจากเดิมเกิดวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เป็นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ การที่จะวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อใดต้องยึดถือหลักฐานที่เชื่อถือได้ของทางราชการเป็นหลัก หลักฐานสำคัญลำดับแรกคือ สุตบัตรหรือทะเบียนคนเกิด และพิจารณาเอกสารทางราชการอื่นประกอบด้วย ในกรณีนี้ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นสำเนา สุตบัตรที่ระบุชื่อ ด.ช. เกียรติ พันธนิม ซึ่งเป็นคนละชื่อกับนายจักรพงษ์ พันธนิม ที่ปรากฏอยู่ในทะเบียนประวัติข้าราชการและปรากฏว่าไม่มีหลักฐานพิสูจน์ความเชื่อมโยงว่านายจักรพงษ์ พันธนิม กับ ด.ช. เกียรติ พันธนิม ที่ปรากฏอยู่ในสุตบัตรเป็นบุคคลเดียวกัน เมื่อพิจารณาจากหลักฐานอื่นชื่อก็ไม่ตรงกันและวัน เดือน ปีเกิดก็เป็นไปตามทะเบียนประวัติข้าราชการ จึงไม่น่าเชื่อว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๔๙๘ ตามที่ขอแก้ไข

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

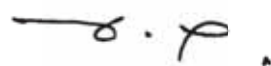
(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

คำวินิจฉัย ที่ สค ๖๖ / ๒๕๕๔

(นายอึกหาญ โตมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบุลย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๒๐๕ /๒๕๕๔

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขปีเกิดในทะเบียนราษฎรของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

ผู้อุทธรณ์ : นายพุทธิพงษ์ ทิพย์รักษา
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นพนักงานขององค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ได้ยื่นคำร้องถึงนายทะเบียนท้องถิ่นเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ขอให้แก้ไขปีเกิดในทะเบียนราษฎรจาก พ.ศ. ๒๔๙๙ เป็น พ.ศ. ๒๕๐๒

สำนักงานเขตคลองสามวามีบันทึกท้ายคำขอลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๔ ปฏิเสธการแก้ไขข้อมูลดังกล่าว โดยอ้างถึงหนังสือสำนักงานเขตคลองสามวา ที่ กท ๘๓๐๒/๕๖๔๖ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ ซึ่งแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบว่าหลักฐานที่ผู้อุทธรณ์นำมาแสดงยังไม่เพียงพอที่จะดำเนินการแก้ไขปีเกิดให้ผู้อุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขปีเกิดในทะเบียนราษฎรของสำนักงานเขตคลองสามวาดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานเขตคลองสามวา หนังสือของสำนักงานเขตคลองสามวา ส่วนที่สุด ที่ กท ๘๓๐๒/๖๓๖๔ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๔ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า สืบเนื่องจากองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกมีหนังสือ ที่ อผศ ๕๑๐๓/๑๓๗๔ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๓ เรื่องขอความร่วมมือตรวจสอบข้อมูลประวัติพนักงานและลูกจ้างประจำ อผศ. ผู้อุทธรณ์จึงเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการตรวจสอบ กล่าวคือ ถ้าผู้อุทธรณ์เกิดในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ก็จะได้ยึดอายุราชการไปอีก ๓ ปี จึงยื่นคำร้องขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนราษฎรเพื่อนำไปเป็นหลักฐานการแก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ แต่สำนักงานเขตคลองสามวาปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่าหลักฐานที่นำมาแสดงยังไม่เพียงพอที่จะดำเนินการแก้ไขปีเกิดให้ผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งของสำนักงานเขตคลองสามวาที่ไม่แก้ไขปีเกิดดังกล่าว

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๒๐๕/๒๕๕๔

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๒ เดิมชื่อ จันดี ทิพย์รักษา มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดศรีสะเกษ เข้าเรียนที่โรงเรียนอนุบาลน้ำเกลี้ยง เมื่อปี ๒๕๐๘ โดยในทะเบียนนักเรียนลงวัน เดือน ปีเกิดของผู้อุทธรณ์เป็นวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ ซึ่งผิดไปจากความเป็นจริง ต่อมาเมื่อปี ๒๕๑๘ ผู้อุทธรณ์ได้ไปขอเป็นสามเณรที่จังหวัดนครนายกเป็นเหตุให้สุดบัตรของผู้อุทธรณ์สูญหาย อีกทั้งในปีเดียวกันได้เกิดเหตุไฟไหม้ที่ว่าการอำเภอกันทรารมย์เป็นเหตุให้สำเนาทะเบียนบ้าน บ้านเลขที่ ๒๑๒ หมู่ที่ ๑๔ ตำบลน้ำเกลี้ยง อำเภอกันทรารมย์ (เดิม) จังหวัดศรีสะเกษ ฉบับ พ.ศ. ๒๕๔๙ รวมทั้งต้นข้าวสุดบัตรของผู้อุทธรณ์ถูกไฟไหม้เสียหายทั้งหมด ดังนั้น หลักฐานที่ผู้อุทธรณ์นำมาประกอบการขอแก้ไขปีเกิดได้แก่

๑. ทะเบียนนักเรียนของโรงเรียนอนุบาลน้ำเกลี้ยง อำเภอกันทรารมย์ (ปัจจุบันเป็นอำเภอน้ำเกลี้ยง) จังหวัดศรีสะเกษ มีการแก้ไขปีเกิดเป็น พ.ศ. ๒๕๐๒ โดยมีผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลน้ำเกลี้ยงเป็นผู้รับรองการแก้ไข

๒. ประกาศนียบัตรออกโดยกรมการศาสนารับรองว่า “สามเณรจันดี ทิพย์รักษา อายุ ๑๘ พรรษา” สอบได้เป็นนักธรรมชั้นตรีเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐ และหนังสือรับรองของกองพุทธศาสนศึกษา สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ เลขที่ ๑๑๙/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๔ ว่าผู้อุทธรณ์สอบเป็นนักธรรมชั้นโทได้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ในขณะที่อายุ ๒๐ พรรษา

๓. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน และสำเนาสุดบัตรของพี่น้องร่วมบิดามารดา

๔. บัญชีเครือญาติของนายพุทธิพงษ์ (หรือจันดี) ทิพย์รักษา ซึ่งรับรองโดยเจ้าพนักงานของรัฐ ปรากฏรายการวัน เดือน ปีเกิด ของผู้อุทธรณ์เป็นวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ และนางบัวสีวงศ์แสง ซึ่งเป็นพี่สาวของผู้อุทธรณ์เป็นวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๐๐ ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่ผู้อุทธรณ์จะเกิดก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐

ผู้แทนสำนักงานเขตคลองสามวาชี้แจงสรุปได้ว่า ผู้อุทธรณ์ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎรที่ปรากฏวัน เดือน ปีเกิด เป็นวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๒ หลักฐานที่นำมาแสดง ได้แก่หลักฐานทหาร ทะเบียนนักเรียน ฉบับที่ ๑ ได้ปรากฏรายการเป็นวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ และจากหลักฐานทะเบียนบ้านฉบับปี ๒๕๑๕ บ้านเลขที่ ๒๑๒ หมู่ที่ ๑๔ ตำบลน้ำเกลี้ยง อำเภอกันทรารมย์ (น้ำเกลี้ยง) จังหวัดศรีสะเกษ ช่งย้ายเข้าปรากฏข้อความว่า “คำสั่งอำเภอที่ ๒๒๕๗ ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๒๐” ประกอบกับเอกสารการบันทึกถ้อยคำการแจ้งเกิดเกินกำหนด จึงสันนิษฐานได้ว่าผู้อุทธรณ์มีรายการบุคคลในทะเบียนบ้านเป็นกรณีแจ้งเกิดเกินกำหนด มิได้แจ้งเกิดภายในกำหนด ดังนั้น การลงรายการต่างๆ จะต้องผ่านกระบวนการสอบสวนของเจ้าหน้าที่อำเภอที่ได้สอบสวนบุคคลที่เกี่ยวข้องในขณะนั้นว่า ผู้อุทธรณ์มีวัน เดือน ปีเกิด เป็นวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ จริง ประกอบกับรายการในทะเบียนบ้านบุคคลที่ ๔ ชื่อนายสมิส ทิพย์รักษา เกิดวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ บิดาชื่อนายโป มารดาชื่อนางจันท์ และถูกถอนชื่อตามคำร้อง ๓๑๔/๒๕๒๕ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ ซึ่งจากการที่สำนักงานเขตคลองสามวาได้สอบถามผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถตอบได้ว่านายสมิส ทิพย์รักษา เป็นใคร

คำวินิจฉัย ที่ สค ๒๐๕/๒๕๕๔

สำหรับวัน เดือน ปีเกิด ของนางบัวสี วงศ์แสง คือวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๐๐ มีความขัดแย้งกับผู้อุทธรณ์ ที่ระยะเวลาในการตั้งครุฑของมารดา ห่างกันไม่ถึง ๓๑๐ วัน แต่ไม่สามารถตัดสินได้ว่า วัน เดือน ปีเกิด ของใครผิดของใครถูกแล้วนำมาเป็นข้ออ้างเพื่อทำการแก้ไขได้

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนราษฎรจาก พ.ศ. ๒๔๙๙ เป็น พ.ศ. ๒๕๐๒ การที่จะวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อใดต้องยึดถือหลักฐานที่เชื่อถือได้ ของทางราชการเป็นหลัก โดยหลักฐานสำคัญลำดับแรกคือ สูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิด และพิจารณา เอกสารทางราชการอื่นประกอบด้วย ในกรณีนี้ผู้อุทธรณ์ไม่มีสูติบัตรมาแสดง และหลักฐานทางราชการ อื่นๆ ได้แก่ ทะเบียนบ้าน สมุดประจำตัวทหารกองหนุน (ส.ด. ๘) ปรากฏปีเกิดเป็น พ.ศ. ๒๔๙๙ ไม่ใช่ พ.ศ. ๒๕๐๒ ตามที่ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไข ส่วนหลักฐานอื่นๆ ที่นำมาแสดง ได้แก่ ทะเบียนนักเรียน ที่มีข้อมูลว่าผู้อุทธรณ์เกิดในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ นั้น เป็นข้อมูลที่เกิดจากการใช้ประกาศนียบัตรและหนังสือ รับรองการสอบได้เป็นนักเรียนไปแก้ไขในภายหลัง โดยประกาศนียบัตรและหนังสือรับรองการสอบได้ เป็นนักเรียน ไม่ใช่หลักฐานของทางราชการที่แสดงเกี่ยวกับ วัน เดือน ปีเกิดโดยตรง ดังนั้น จึงไม่อาจรับ ฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์เกิดในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ตามที่ขอแก้ไข ส่วนกรณีที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ อุทธรณ์จะเกิดในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ เนื่องจากนางบัวสี วงศ์แสง ซึ่งเป็นพี่สาวของผู้อุทธรณ์เกิดในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้น เป็นข้อกล่าวอ้างที่บอกได้เพียงว่านางบัวสี วงศ์แสง เป็นพี่สาวของผู้อุทธรณ์เท่านั้น แต่ไม่สามารถพิสูจน์ยืนยันได้ว่าผู้อุทธรณ์เกิดในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ตามที่ได้ขอแก้ไข

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายจึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

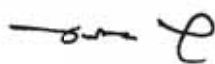
หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายสมยศ เชื้อไทย)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

หน้า ๔ ใน ๔ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๒๐๔/๒๕๕๔

(นายอิทธิชัย โตมรสักดี)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบุลย์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๖ /๒๕๕๕

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) ของสำนักงาน ก.พ.

ผู้อุทธรณ์ : ส.ต.ต. เขตไท วงษ์สุวรรณ
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงาน ก.พ.

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ส.ต.ต. เขตไท วงษ์สุวรรณ ผู้อุทธรณ์ ตำแหน่งปลัดอำเภอ ทำหน้าที่หัวหน้าพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านอัมเปียม อำเภอพบพระ จังหวัดตาก มีหนังสือลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๓ ถึงนายอำเภอพบพระ ส่งคำร้องขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ. ๗) จากวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เป็นวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ พร้อมหลักฐานประกอบคำร้องขอแก้ไขปีเกิดไปให้จังหวัดตากพิจารณา ดังนี้

๑. แบบขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติ
๒. หนังสือรับรอง เลขที่ ๑๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓
๓. แบบ ข. ๓ เล่มที่ ๑ ฉบับที่ ๘๔๕/๒๕๓๘
๔. สำเนาทะเบียนนักเรียนโรงเรียนบ้านหัวถนนเหนือ
๕. สำเนาทะเบียนนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดหัวถนนใต้ (นิตยประชาสรรค์)
๖. ใบแทนใบสุทธิ เล่มที่ ๘๘๐๑ เลขที่ ส. ๘๘๐๐๘๘
๗. ใบรายงานผลการศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
๘. สมุดประจำตัวทหารกองหนุน
๙. ใบสอบปากคำ (พร้อมสำเนารายการเกี่ยวกับบ้าน)
๑๐. มรณะบัตร (ของนายไพโรจน์ วงษ์สุวรรณ)

จังหวัดตากส่งเรื่องไปให้กรมการปกครองและกรมการปกครองได้ส่งเรื่องไปให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณา สำนักงาน ก.พ. มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๐๖.๓/๑๔๖ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงอธิบดีกรมการปกครองโดยแจ้งว่าหลักฐานการขอแก้ไขปีเกิดของ ส.ต.ต. เขตไท วงษ์สุวรรณ ที่ส่งไปให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณาไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าปีเกิดที่ลงไว้ใน ก.พ. ๗ คลาดเคลื่อน จึงมีมติไม่อนุมัติให้แก้ไขปีเกิดใน ก.พ. ๗ ของ ส.ต.ต. เขตไท วงษ์สุวรรณ

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือ ที่ ตก ๐๘๑๗.๓ (อัมเปียม)/๑๗๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไขปีเกิดใน ก.พ. ๗ ดังกล่าว

หน้า ๑ ใน ๔ หน้า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๖ /๒๕๕๕

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้อุทธรณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า อำเภอบพพระมีหนังสือ ที่ ตก ๐๘๑๗.๓/๑๗๗๓ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ ส่งเรื่องขอแก้ไขปีเกิดใน ก.พ. ๗ ของ ส.ต.ต. เขตโท วงษ์สุวรรณ ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ) อำเภอบพพระ จากเกิดวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ เป็นวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๗ ไปให้จังหวัดตากพิจารณา จังหวัดตากมีหนังสือ ที่ ตก ๐๐๑๗.๑/๑๑๒๑๖ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ส่งเรื่องดังกล่าวไปยังกรมการปกครอง และกรมการปกครองมีหนังสือ ที่ มท ๐๓๐๒.๔/๒๓๔๙๙ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ส่งเรื่องไปให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณา สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า หลักฐานที่ส่งไปประกอบการพิจารณาไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าปีเกิดของผู้อุทธรณ์ที่ลงไว้ใน ก.พ. ๗ คลาดเคลื่อน จึงมีหนังสือ ที่ นร ๑๐๐๖.๓/๑๔๖ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงอธิบดีกรมการปกครองแจ้งว่ามีมติไม่อนุมัติให้แก้ไขปีเกิดใน ก.พ. ๗ ของผู้อุทธรณ์ กรมการปกครองมีหนังสือ ที่ ๐๓๐๒.๔/๒๔๗๘๖ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งมติของสำนักงาน ก.พ. ไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดตาก จังหวัดตากมีหนังสือที่ ตก ๐๐๑๗.๑/๑๖๗๑๓ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ แจ้งมติดังกล่าวไปยังนายอำเภอบพพระ และอำเภอบพพระได้แจ้งมติของสำนักงาน ก.พ. ให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์มติดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่า ผู้อุทธรณ์เดิมชื่อ สมพร วงษ์สุวรรณ เกิดวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๗ แต่สูติบัตรของผู้อุทธรณ์สูญหายเนื่องจากบิดามารดาได้เก็บสูติบัตรของผู้อุทธรณ์และพี่น้องของผู้อุทธรณ์ไว้ในที่เก็บเงิน และที่เก็บเงินถูกขโมยไป ผู้อุทธรณ์ได้ไปขอคัดสำเนาสูติบัตรของตน ณ ที่ว่าการอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ อำเภوتاตะโกมีหนังสือรับรอง เลขที่ ๗๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๓ รับรองว่าได้ตรวจสอบและปรากฏว่าไม่พบสูติบัตรของผู้อุทธรณ์ และอำเภوتاตะโกยังมีหนังสือรับรอง เลขที่ ๑๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ รับรองว่าสูติบัตรของผู้อุทธรณ์เป็นเอกสารที่จัดทำมานานตั้งแต่กำนันเป็นนายทะเบียนตำบล เมื่อจัดทำแล้วอาจจะไม่ได้ส่งต้นฉบับไปเก็บรักษาไว้ ณ สำนักทะเบียนอำเภอ จึงไม่สามารถค้นหาสูติบัตรของ ส.ต.ต. เขตโท วงษ์สุวรรณ นอกจากนั้นผู้อุทธรณ์ชี้แจงเพิ่มเติมว่าสมัยก่อนการรับแจ้งเกิดหรือตายเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านของแต่ละหมู่บ้านแล้วแจ้งให้นายทะเบียนตำบลทราบ ซึ่งการจัดเก็บข้อมูลนั้นอาจผิดพลาดได้ ส่วนทะเบียนนักเรียนนั้นผิดพลาดยากเพราะจด วัน เดือน ปีเกิดตามสูติบัตรและทะเบียนบ้านฉบับเดิมซึ่งเป็นเอกสารของทางราชการและโรงเรียนเก็บรักษาไว้ที่โรงเรียน กรณีของผู้อุทธรณ์ทะเบียนนักเรียนฉบับแรกตั้งแต่ชั้น ป. เตรียมจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ น่าจะถูกต้องที่สุด นอกนั้นอาจเกิดจากการใช้ทะเบียนบ้านที่คิดเป็นสำเนาผิดพลาดไปใช้ในการสมัครเรียน ดังนั้น ชื่อของผู้อุทธรณ์ในโรงเรียนที่ผู้อุทธรณ์ได้เรียนทั้ง ๓ โรงเรียนจึงไม่ตรงกัน ทั้งๆ ที่ไม่เคยเปลี่ยนชื่อ และของน้องชายของผู้อุทธรณ์ คือ นายนิรันดร์ หรือจำเริญ วงษ์สุวรรณ ก็มีความผิดพลาด ผู้อุทธรณ์จำได้ว่าน้องชายเกิดปีวอก พ.ศ. ๒๔๙๙ แต่ทะเบียนบ้านฉบับปัจจุบันระบุว่าเกิด พ.ศ. ๒๔๙๘ เมื่อผู้อุทธรณ์ทราบว่าปีเกิดของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงจึงได้นำหลักฐานต่างๆ ไปขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนบ้านฉบับปัจจุบัน ทะเบียนบ้านฉบับปัจจุบันจึงระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๗ ผู้อุทธรณ์อยากจะได้รับความเป็นธรรมและต้องการจะเกษียณอายุตามปีเกิดตามความเป็นจริง

คำวินิจฉัย ที่ สด ๖ /๒๕๕๕

หลักฐานที่ผู้อุทธรณ์นำมาประกอบการขอแก้ไขปีเกิด ได้แก่

๑. สำเนาทะเบียนนักเรียนโรงเรียนบ้านหัวถนนเหนือ ระบุวัน เดือน ปีเกิดของเด็กชาย สมพร วงษ์สุวรรณ (ผู้อุทธรณ์) คือวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

๒. สำเนาทะเบียนนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดหัวถนนใต้ (นิตยประชาสรรค์) ระบุวัน เดือน ปีเกิดของเด็กชายสมพร วงษ์สุวรรณ (ผู้อุทธรณ์) คือวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

๓. ใบแทนใบสุทธิ เล่มที่ ๘๘๐๑ เลขที่ ส. ๘๘๐๐๘๘ ของนายสมพร วงษ์สุวรรณ (ผู้อุทธรณ์) ระบุว่าเกิดวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕

๔. ใบรายงานผลการศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชของนายสมพร วงษ์สุวรรณ (ผู้อุทธรณ์) ระบุว่าเกิดวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕

๕. สำเนาทะเบียนบ้าน หรือสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของพี่น้องร่วมบิดามารดา ของผู้อุทธรณ์ มีรายละเอียด ดังนี้

- นางทุเรียน เกษรเกิด (พี่สาว) เกิดวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๔
- นายนิรันดร์ วงษ์สุวรรณ (น้องชาย) เกิดวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘
- น.ส. ละมุด วงษ์สุวรรณ (น้องสาว) เกิดวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒
- นายไพโรจน์ วงษ์สุวรรณ (เสียชีวิต) เกิดวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๐๕

๖. สมุดประจำตัวทหารกองหนุนประเภทที่ ๑ (แบบ สด. ๘) ของ พลตำรวจ สมพร วงษ์สุวรรณ ระบุว่าเกิดวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

๗. หนังสือรับรองของอำเภอท่าตะโก เลขที่ ๗๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๓ และเลขที่ ๑๓๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓

๘. ทะเบียนบ้าน บ้านเลขที่ ๒๕๕ หมู่ที่ ๓ ตำบลพบพระ อำเภอพบพระ จังหวัดตาก ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ แต่มีการแก้ไข พ.ศ. เกิดเป็น ๒๕๔๗

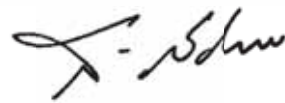
๙. ทะเบียนบ้าน บ้านเลขที่ ๒๕๐ หมู่ที่ ๑ ตำบลคีรีราษฎร์ อำเภอพบพระ จังหวัดตาก ระบุว่า ผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติราชการ (ก.พ. ๗) จาก พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็น พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่จะวินิจฉัยว่าผู้อุทธรณ์เกิดเมื่อใดต้องยึดถือหลักฐานที่เชื่อถือได้ของทางราชการเป็นหลัก โดยหลักฐานสำคัญลำดับแรกคือ สูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิด และพิจารณาเอกสารทางราชการอื่นประกอบด้วย ในกรณีนี้ผู้อุทธรณ์ไม่มีสูติบัตรมาแสดง และหลักฐานทางราชการอื่นๆ ได้แก่ สมุดประจำตัวทหารกองหนุนประเภทที่ ๑ (แบบ สด. ๘) ปากฎปีเกิดเป็น พ.ศ. ๒๕๔๕ ไม่ใช่ พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามที่ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไข ส่วนทะเบียนบ้าน บ้านเลขที่ ๒๕๐ หมู่ที่ ๑ ตำบลคีรีราษฎร์ อำเภอพบพระ จังหวัดตาก แม้จะระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิดวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แต่ก็ยังเป็นทะเบียนบ้านที่มีการแก้ไขปีเกิดตามทะเบียนบ้าน บ้านเลขที่ ๒๕๕ หมู่ที่ ๓ ตำบลพบพระ อำเภอพบพระ จังหวัดตาก ไม่ใช่ทะเบียนบ้านฉบับดั้งเดิม เพราะเป็นทะเบียนบ้านที่สำนักทะเบียนท้องถิ่น เทศบาลตำบลพบพระจัดพิมพ์เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ สำหรับหลักฐานทางการศึกษา ได้แก่ ทะเบียนนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดหัวถนนใต้ (นิตยประชาสรรค์) ปากฎวัน เดือน ปีเกิดเป็นวันที่

คำวินิจฉัย ที่ สค ๖ /๒๕๕๕

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ และใบรายงานผลการศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชปรากฏวัน เดือน ปีเกิดเป็นวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ซึ่งไม่ตรงกับปีเกิดที่ผู้อุทธรณ์ขอแก้ไข มีเพียงทะเบียนนักเรียน โรงเรียนบ้านหัวถนนเหนือเท่านั้นที่ระบุว่าผู้อุทธรณ์เกิด พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งยังไม่เพียงพอให้น่าเชื่อว่าผู้ อุทธรณ์เกิดปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามที่ได้ขอแก้ไข

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน และการบังคับใช้กฎหมายจึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

หัวหน้าคณะที่ ๓

(นายสมยศ เชื้อไทย)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายอีกหาญ โตมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบูลย์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๕

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๙ / ๒๕๕๕

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เกี่ยวกับข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรของบุคคล

ผู้อุทธรณ์ : นาง ก.
หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง
อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นพนักงานจ้างตามภารกิจ ตำแหน่ง - สำนักงานเทศบาลตำบลวังเหนือ อำเภอวังเหนือ จังหวัดลำปาง มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงผู้กำกับกับการฝ่ายประมวลผลข้อมูล ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ขอตรวจสอบข้อมูลการเดินทางเข้า - ออกราชอาณาจักรของบุคคลในสังกัดเทศบาลตำบลวังเหนือ อำเภอวังเหนือ จังหวัดลำปาง ตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ จนถึงปัจจุบัน ดังนี้

๑. นาย ข.	ตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลวังเหนือ
๒. นาง ง.	ตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลวังเหนือ
๓. นาย จ.	ตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลวังเหนือ
๔. นาย ช.	ตำแหน่งนักบริหารงานช่าง ๖
๕. นาย น.	ตำแหน่งนักบริหารงานสาธารณสุข ๖
๖. นาย พ.	ตำแหน่งนิติกร ๕

ว่าบุคคลดังกล่าวเคยเดินทางเข้า - ออกราชอาณาจักรที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองเชียงราย ด่านตรวจคนเข้าเมืองหนองคาย ด่านตรวจคนเข้าเมืองสุวรรณภูมิ เพื่อไปต่างประเทศ เช่น ประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ประเทศญี่ปุ่น ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี หรือไม่

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง มีหนังสือ ที่ ดช ๐๐๒๙.๙๒๑/๑๖๕๙ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงผู้อุทธรณ์ว่าไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลของบุคคลดังกล่าวได้ เนื่องจากข้อมูลของการเดินทางเข้า - ออกราชอาณาจักรในระบบคอมพิวเตอร์ของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองจะจัดเก็บโดยใช้ชื่อ ชื่อสกุล เป็นภาษาอังกฤษ วัน เดือน ปีเกิด เพศ สัญชาติ และหมายเลขหนังสือเดินทางรวมทั้งภาพถ่าย (กรณีเดินทางเข้า - ออกผ่านระบบที่มีการถ่ายรูป) ของบุคคลที่เดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และเนื่องจากผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับมอบอำนาจหรือเป็นผู้กระทำการ ตามนัยมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ให้ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักร ผู้อุทธรณ์จึงไม่สามารถขอข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ หากผู้อุทธรณ์ประสงค์จะตรวจสอบข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรของนาย ข. กับพวกรวม ๖ ราย ขอให้ผู้อุทธรณ์ประสานกับหน่วยงานของรัฐ

หน้า ๑ ใน ๓ หน้า

ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ตรวจสอบข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรของบุคคลดังกล่าวไปยังสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองอีกครั้งหนึ่ง

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ หนังสือชี้แจงของผู้อุทธรณ์ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงประธานกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมฯ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ความว่า ผู้อุทธรณ์ถูกดำเนินการทางวินัยเนื่องจากได้เดินทางไปต่างประเทศเป็นการส่วนตัวในระหว่างได้รับอนุญาตให้ลาพักผ่อนโดยไม่ได้ขออนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งนาย ข. นายกเทศมนตรีตำบลวังเหนืออ้างว่าการกระทำดังกล่าวเป็นความผิด ทั้งๆ ที่นายกเทศมนตรีตำบลวังเหนือกับเจ้าหน้าที่ของเทศบาลหลายคนได้เดินทางไปต่างประเทศเป็นการส่วนตัวโดยมิได้ขออนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดด้วยเช่นกัน แต่นายกเทศมนตรีตำบลวังเหนือไม่ดำเนินการทางวินัยเจ้าหน้าที่ของเทศบาลแต่อย่างใดซึ่งเป็นการเลือกปฏิบัติ ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงผู้กำกับการฝ่ายประมวลผลข้อมูล ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ขอตรวจสอบข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรของบุคคลในสังกัดเทศบาลตำบลวังเหนือ อำเภอวังเหนือ จังหวัดลำปาง จำนวน ๖ ราย แต่ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ปฏิเสธการเปิดเผย ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งของศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

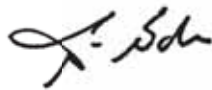
ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง มีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ ตช ๐๐๒๙.๙๒๑/๒๐๖๔ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ ตช ๐๐๒๙.๙๒๑/๒๐๖๔ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงเลขานุการฯ ว่าไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรของนาย ข. กับพวกรวม ๖ ราย เนื่องจากข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรในระบบคอมพิวเตอร์ของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองจะจัดเก็บข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษ วัน เดือน ปีเกิด เพศ สัญชาติ และหมายเลขหนังสือเดินทาง รวมทั้งภาพถ่าย (กรณีเดินทางเข้า-ออกผ่านระบบที่มีการถ่ายรูป) ของบุคคลที่เดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับมอบอำนาจหรือเป็นผู้กระทำแทน ตามนัยมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ให้ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักร ผู้อุทธรณ์จึงไม่สามารถขอข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับบุคคลอื่นได้

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอเป็นข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ประกอบกับข้อมูลการเดินทางเข้า-ออกราชอาณาจักรเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว เมื่อไม่ปรากฏเหตุจำเป็นหรือมีเหตุอันสมควรที่จะรุกรานสิทธิส่วนบุคคลของบุคคลอื่น ก็มิอาจเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ แม้ผู้อุทธรณ์จะอ้างว่าต้องการตรวจสอบข้อมูลเพื่อดูว่ามีการ

คำวินิจฉัย ที่ สค. ๖๖ / ๒๕๕๕

กระทำอย่างเดียวกับผู้อุทธรณ์หรือไม่ ซึ่งผู้อุทธรณ์จะต้องไปดำเนินการตรวจสอบตามระบบของราชการต่อไป
ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะและประโยชน์
ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์จึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมควรเปิดเผยให้
ผู้อุทธรณ์ทราบ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.
๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับ
ใช้กฎหมายจึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

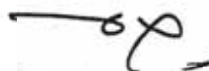
(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

(ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์)

กรรมการ

(นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์)

กรรมการ

(นายอีกหาญ โตมรศักดิ์)

กรรมการ

(นายสุพจน์ ไพบุลย์)

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาศิริรัตน์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๕